KOMMUNISTI

№ 5 Toukokuun 23 p:nä № 5

SISÄLTÖ:

1 9 3 4

LENINGRAD

VALTION KUSTANNUSLIIKE KIRJA

VASTAANOTTOEHDOT

LÄNNEN KANSOJEN TUTKIMUSASSOSIATION YHTEYDESSÄ TOIMIVAAN J. J. MARHLEVSKIN NIM. OM. LÄNNEN VÄHEMMISTÖKANSALLISUUKSIEN KOMMUNISTISEEN YLIOPISTOON LENINGRADIN OSASTOON (SUOMALAISEEN JA VIROLAISEEN SEKTORIIN) OPPIVUODEKSI 1934/35.

1. Yliopiston tarkoituksena on valmistaa ammattitaitoisia puoluetyöntekijöitä itsenäiseen puoluetyöhön kansallisissa piireissä ja Lännen vähemmistökansallisuuksien keskuuteen sosialistisen rakennustyön ja proletaarisen vallankumouksen teorian ja käytännön alalla. Oppiaika tulee kestämään 3 vuotta 2 kk. Opetus tapahtuu äidinkielellä.

2. Oppilaita vastaanotetaan Leningradin osastolle suomalaiselle ja virolaiselle sektorille: puolue-, propaganda- ja sanomalehtiryhmille.

3. Yliopistoon otetaan puolueen jäseniä työläisiskureita, batrakkeja, köyhiä talonpoikia, kollektivisteja, joilla on vähintään 3 vuoden fyysillisen työn staashi, ovat olleet vähintään 4 vuotta kommunistisen puolueen varsinaisina jäseninä ja joilla on vähintään 3 vuoden aktiivinen puolue-, neuvosto-, ammattiliitto- tai taloudellisen työn staashi.

Huomautus: Sanomalehtiosastolle pääsyssä vaaditaan vähintäin 2 vuoden sanomalehti- tai kirjeenvaihtotyön staashi.

Yliopistoon pyrkivien ikä ei saa ylittää 35 vuotta.

4. Yliopistoon hakevien on esitettävä seuraavat asiapaperit: 1) omakätisesti täytetty yliopiston lähettämä kyselykaavake, joka on vahvistettava puolue-piirikomiteassa 2) puoluejärjestön komennus, 3) vahvistettu elämäkerta, 4) puoluekarakteristiikka, 5) todistus syntyperästä, 6) kopiot sotilaspapereista, 7) lääkärintodistus terveydentilasta.

Huomautus: Syksyllä v. 1934 Punaisen armeijan riveihin kutsuttavia henkilöitä ei yliopistoon oteta.

5. Yliopistoon saavuttuaan käyvät kaikki hyväksyttäviksi valitut ehdokkaat läpi lääkärintarkastuksen, jonka jälkeen terveiksi tunnetut vasta lasketaan vastaanottotutkinnoille.

6. Yliopistoon hakevilta vaaditaan seuraava tietomäärä: yhteiskunnallispoliittisissa aineissa II asteen neuvostopuoluekoulun kurssia vastaava tietomäärä. Yleissivistävissä aineissa vaaditaan 7-vuotisen koulun tietomäärä.

Saatujen todistusten nojalla, päästetään kandidaatit vastaanottotutkinnoille seuraavissa aineissa: äidin- ja venäjänkielessä, matematiikassa, luonnontieteessä ja yhteiskuntaopissa.

7. Vastaanottotutkinnot alkavat molemmilla sektoreilla 15 pv. heinäkuuta. Opiskelu alkaa 1 pv. syyskuuta v. 1934.

8. Yliopistoon komennettavaksi aiotuille on annettava 1½ kuukauden loma laitoksen laskuun, jossa on työssä (SSSR:n Työasiain kansankomissariatin päätös 18 pv. heinäkuuta v. 1927).

Loma on ylioppilaille järjestettävä välittömästi vastaanottotutkinnoiden ajaksi.

9. Komentavien järjestöjen velvollisuudeksi asetetaan:

a) ottaa kustannettavakseen matkakulut komennuspaikoilta yliopistoon ja takaisin siltä varalta, jos komennettu ei tulekaan hyväksytyksi yliopistoon,

b) ottaa huoltonsa alaiseksi komennettavalta paikkakunnalle jäävä perhe, sallimatta eroittaa niitä työpaikkojen suljetuista kooperatiiveistä, poistaa niitä työläisvarustelusta, sallimatta alentaa kategoriaa varusteluissa, säilyttäen saman kategorian, joka oli komennettavan perheellä ennen opiskelemaan matkustamista (Varusteluasiain kansankomissaariaatin päätös 21 pv. maaliskuuta 1933) tai häätää asunnoistaan.

10. Yliopiston oppilaat saavat Lännen kansojen tieteelliseltä tutkimusassosiatiolta asunnon yhteisasunnoissa, opiskeluvälineet ja rahastipendin keskimäärin 175 rpl.

Huomautus: Perheenjäseniä ei yhteisasuntoihin oteta ja heidän omavaltaisesti tuominen yhteisasuntoihin, aiheuttaa ylioppilaalle komennuksen pois opistolta.

Osoite: LVKKYO Leningradin osastoon: Leningrad, Rakovan katu 17.

LVKKYO:n Leningr. os. rehtori: **L. Glovatski.**

KOMMUNISTI

NKP(b):n LENINGRADIN ja KARJALAN ALUEKOMITEAIN POLIITTIS-TALOUDELLINEN AIKAKAUSJULKAISU.

TOIMITUKSEN OSOITE: LENINGRAD 24, Harkovskaja 7. V/K KIRJA

№ 5 (130) TOUKOKUUN 23 p. 1934

Taistelujen ja voittojen suunnitelma

PUOLUEEMME XVII edustajakokous vahvisti kansantalouden kehittymisen toisen viisivuotissuunnitelman. Tehtyään yhteenvedot esimerkkiä vailla olevan sosialistisen rakennustyön kokemuksesta ensimmäisen viisivuotissuunnitelman ajalta, hyväksyi puolueen XVII edustajakokous kansantalouden toisen viisivuotissuunnitelman, koko rintamalla edelleen jatkuvan sosialistisen hyökkäyksen suunnitelmana.

Toinen viisivuotissuunnitelma, joka asettaa maallemme kapitalististen aineksien ja yleensä luokkien lopullisen hävittämisen sekä luokattoman sosialistisen yhteiskunnan rakentamisen suuren tehtävän, on samalla mitä suurimman teknillisen rekonstruktion, työtätekeväin joukkojen aineellisen ja kulttuurisen hyvinvoinnin jättiläismäisen kasvun ohjelma, joka luo toisen viisivuotissuunnitelman aikana ehdot kaupungin ja maaseudun vastakohtaisuuden täydellisesti poistamiselle. Tämä toisessa viisivuotissuunnitelmassa esitettyjen tehtävien yhteissumma merkitsee marxismin-leninismin suurta voittokulkua. Perinjuurin uudestirakennetaan niin sanotut vanhat tuotantolaitokset, muuttuen ne nykyaikaisen tekniikan pohjalle perustuviksi suuriksi ja jättiläismäisiksi tuotantoyksiköiksi. Erikoisesti kasvaa teollisuuden uusien tuotantojen, uusien alojen ja tuotelajien osuus. Voi suorastaan sanoa, ettei tule olemaan yhtään teollisuuden alaa, jossa uudet tuotelajit ja tuotannot eivät kehittyisi voimakkaasti. Perusteellisesti muuttuu koko teollisuutemme luonne.

Tällainen on teollisuutemme kasvuohjelma toisen viisivuotisen aikana, teollisuuden, joka on tärkein vipusin kansantalouden teknillisen uudestirakentamisen loppuun suorittamisessa.

Mitä suurin teknillinen rekonstruktio on suoritettava toisen viisivuotisen aikana. Maailma ei todellakaan ole nähnyt uuden tekniikan luomisen ja talouden teknillisen uudestirakentamisen alalla sellaisia tehtäviä kuin mitä me asetamme itsellemme toisessa viisivuotissuunnitelmassa.

Toinen viisivuotissuunnitelma käsittää suuremmoisen mekanisoimisohjelman sellaisilla teollisuusaloilla kuin hiili, turve ja polttoaineet kokonaisuudessaan. Mustan metallurgian mekanisoimisen loppuunsuorittaminen (80 % raakaraudan kokonaistuotannosta v. 1937) tulee toteutetuksi sulattojen täydellisen mekanisoinnin kautta. Suuria askeleita tullaan ottamaan kevyen teollisuuden mekanisoimisessa ja teknillisessä uudestirakentamisessa. Maatalouden tärkeimmät tuotantoprosessit tulevat mekanisoiduiksi 60—80 % (puinti mekanisilla puimakoneilla kohoaa v. 1937 — 85 %, traktoreilla suoritettu maaperän valmistus kylvöjä varten kohoaa 80 %). Erikoisen nopeasti kasvaa lastaus- ja purkaustöiden mekanisointi liikenteessä ja liikenteen teknillinen rekonstruktio maassamme.

Teknillisen uudestirakentamisen laajuudesta puhuvat kansantalouden sähköistämisen ja kemiallisen teollisuuden kasvun valtavat suunnitelmat. Maataloudessa tulee nopeasti kasvamaan uusien viljelyslajien käyttö. Uusiaikaisin energeettinen ja konerakennusperusta tulee toisessa viisivuotissuunnitelmassa olemaan talouden kaikkien alojen kehityksen järkkymättömänä teknillisenä pohjana.

Toisen viisivuotissuunnitelman erikoisuutena on kulutustarvikkeiden tuotannon nopeampi kehitys (ryhmä «B») verrattuna tuotantovälineiden tuotantoon (ryhmä «A»), kummankin kasvun ollessa jättiläismäisen. «A»-ryhmän keskimääräisen vuotuisen kasvutempon ollessa 14,5% tulee «B»-ryhmän keskimääräinen vuotuinen kasvutempo olemaan 18,5 %. Sekä ravintoaine- että kevyen teollisuuden tuotanto toisen viisivuotisen aikana kohoaa jyrkästi. Varusteluasiain kansankomissariaatin tuotanto kohoaa v. 1937 — 11,9 miljaardin rpl. ja tulee se kasvamaan 256 % verrattuna v. 1932. Kevyen teollisuuden kansankomissariaatin tuotanto kohoaa yli 19 miljaardin rpl. ja on v. 1937 — 249 % v. 1932 verrattuna. Valtavalla tempolla, joka ylittää teollisuuden keskimääräisen kasvun, tulee kehittymään yleisten kulutustavarain tuotanto sekä käsiteollisuusosuuskuntien että paikallisen valtionteollisuuden alalla.

Tämä tuotantovälineitä tuottavan teollisuuden ja kulutustarvikkeita tuottavan teollisuuden kasvun tempojen uusi keskinäissuhde on luonteenomainen toiselle viisivuotissuunnitelmalle ja jälleen kerran loistavasti todistaa sosialistisen talousjärjestelmän ehtymättömät mahdollisuudet ja edut. Juuri ensimmäisen viisivuotissuunnitelman yleismaailmallis-historiallisten voittojen pohjalla, ensitilassa raskaan teollisuuden kehityksessä saavutettujen voittojen pohjalla on maallamme mahdollisuus toisen viisivuotisen aikana kehittää kevyttä- ja ravintoaineteollisuutta tempoilla, jotka eivät ole vain absoluuttisesti saavuttamattomia kapitalistisille maille, mutta myöskin ovat huomattavasti korkeammat kuin raskaan teollisuuden kehityksen tempot.

Ensimmäinen viisivuotissuunnitelma ei ollut «maataloudessa niin paljon nopean nousun ja voimakkaan vauhdin kautta kuin edellytyksien luomista tällaiselle nousulle ja vauhdille lähitulevaisuudessa». (Stalin.)

Maatalouteemme sijoitettujen valtavain varojen ja sen vuosi vuodelta progressiivisesti kasvavan teknillisen uudestiaseistamisen yhdessä talouden sosialististen muotojen kanssa tulee huomattavasti lisätä maatalouden tuottoisuutta toisen viisivuotisen aikana. Maataloustuotannon kasvu saavuttaa teollisuustuotannon kasvutempon.

Maataloutemme voi ja sen tulee muuttua toisen viisivuotisen aikana ei vain yhteiskunnallisesti, vaan myöskin teknillisesti etumaiseksi koko maailmassa. Näin toisen viisivuotisen aikana realisesti toteutuu se, mitä marxismin-leninismin opettajat ovat sanoneet maatalouden tuotantovoimien kehityksen perspektiiveistä ja kukoistuksesta sosialistisen tuotantomuodon vallitessa. Maatalous astuu toisen viisivuotissuunnitelman aikana sellaiseen kehitysvaiheeseen, jolloin se alkaa puolueen, työväenluokan ja kaikkien työtätekevien ponnistusten ansiosta ja kollektiivitalouksien, neuvostotilojen ja uuden tekniikan pohjalla kulkea jättiläisaskelin eteenpäin.

Toinen viisivuotissuunnitelma on kansantaloudessamme vielä olevien ahtaiden kohtien poistamisen viisivuotissuunnitelma. Tov. Stalin selostuksessaan XVII edustajakokouksessa asetti erikoisen terävästi puolueen tehtäväksi taistelun kansantalouden jälkeenjääneillä aloilla.

Erikoisesti tulee korostaa kulkulaitoksen jälkeen jääneisyyden poistamista, sillä se on ahtain kohta kansantalouden kehityksessä. Tov. Stalin puhui puolueen XVII edustajakokouksessa: «...kuljetuslaitos on se

ahdas kohta, johon voi kompastua, ja ehkä jo alkaakin kompastua koko taloutemme ja ennenkaikkea tavaravaihtomme». Näinollen on selvää, kuinka kärkevänä asettuu kulkulaitoksen työn perusteellisen paranemisen ja sen täydellisen uudestirakentamisen probleemi toisen viisivuotissuunnitelman aikana.

Samanlaisella tarmolla, innolla, bolshevistisella järjestyneisyydellä ja sitkeydellä, jolla puolue ja työväenluokka ratkaisivat ensimmäisen viisivuotisen aikana teollisuuden ja maatalouden sosialistisen uudestijärjestämisen probleemin, on toisen viisivuotissuunnitelman aikana ratkaistava kulkulaitoksen, erikoisesti rautatielaitoksen, probleemi.

Maataloudessa on tähän saakka jäänyt ahtaaksi kohdaksi karjatalous. Karjatalouden nostaminen on toisen viisivuotissuunnitelman tärkeimpiä probleemeja maatalouden alalla.

Karjatalous kärsi ensimmäisen viisivuotissuunnitelman aikana huomattavia vaurioita kulakkimais-kapitalististen ainesten kollektivisointia vastaan käymän kiivaan luokkataistelun vuoksi.

Puolueen XVII edustajakokouksessa tov. Stalin bolshevistisella suoruudella ja selvyydellä paljasti tilanteen hälyyttävyyden karjan lukumäärän kasvun alalla viimeisinä vuosina. Tapahtunut karjan lukumäärän jyrkkä alentuminen ensimmäisen viisivuotisen aikana asettaa maataloudessa etutilalle (yhtä tärkeänä kuin viljatalouden kohottaminen ensimmäisen viisivuotisen aikana) karjatalousprobleemin.

Toinen viisivuotissuunnitelma asettaa tehtäväksi ison sarvikarjan lukumäärän kohottamisen viisivuotisen aikana 60,9 %:lla, hevosten — 11,2 %:lla, sikojen — 274 %:lla.

Karjan lisäämisohjelma on kiinteästi sidottu karjatalouden laadullisten osoittimien parantamiseen. Siksi taistelu neuvostotilojen ja kollektiivitalouksien tavarafarmien karjatalouden parantamisen ja jokaisen kollektivistin lehmällä varustamisen puolesta on luokkataistelun tärkeimpiä rintamaosia maaseudulla toisen viisivuotisen aikana.

Tavaravaihdon kehittäminen kansantalouden kaikkien alojen kehittämisen rinnalla toisen viisivuotisen aikana on tärkein ehto takeiden luomiseksi koko kansantalouden normaaliselle kasvulle. «Tavaravaihdon kehittäminen ja laajentaminen ja päättävä parantaminen on se päiväjärjestyksessä oleva ja mitä aktuaalisin tehtävä, jota ratkaisematta emme voi päästä eteenpäin» (Stalin).

Kaikki tämä osoittaa, että toisenkin viisivuotisen aikana bolshevistisen puolueen ja työtätekevien joukkojen tulee voittaa paljon vaikeuksia, ettei sosialistisen luokattoman yhteiskunnan rakentamisen loppuunsuorittaminen tule suinkaan tapahtumaan itsestään. Toisessa viisivuotissuunnitelmassa asetetut päämäärät voidaan saavuttaa vain sitkeällä taistelulla vaikeuksia vastaan, puolueen ja kaikkien työtätekevien luokkavalppauden mobilisoimisen pohjalla, luokkavihollisen vastarinnan bolshevistisen voittamisen perustalla.

Toisessa viisivuotissuunnitelmassa on kehitetty työväenluokan ja kollektivistien hyvinvoinnin ennenkuulumattoman nousun ohjelma. Työtätekevien kulutuksen taso toisen viisivuotissuunnitelman aikana tulee kasvamaan kaksin-kolminkertaisesti. Kun ensimmäisen viisivuotisen aikana täydellisesti poistettiin työttömyys ja köyhäläisyys maassamme ja työtätekevän väestön tulot kohosivat huomattavasti, niin toisen viisivuotisen aikana työtätekevien kaikkien tarpeiden tyydyttäminen tulee valtavassa määrässä paranemaan. Onko tällainen työväenluokan elintason kasvu mahdollinen missään kapitalistisessa maassa? Samaan aikaan kun kapitalistisissa maissa vallitsee työläiskortteleissa työttömyys ja nälkä, SSSR:ssä kohoaa työväenluokan reali-palkka toisen viisivuotisen aikana kaksi kertaa. Samaan aikaan, kun kapitalistisissa maissa jatkuu maalais-

väestön keskuudessa vararikkoutuminen ja köyhtyminen, samaan aikaan takaa toinen viisivuotissuunnitelma kaikkien kollektivistien muuttumisen varakkaiksi.

Tov. Stalin korosti selostuksessaan XVII edustajakokouksessa sitä poikkeuksellisen suurta osuutta, jota neuvostokauppa tulee esittämään toisen viisivuotisen aikana, osoittaen, että «neuvostokaupan kehittäminen on se aktuaalisin tehtävä, jota ratkaisematta on mahdoton enää kulkea eteenpäin». Tämän kysymyksen tärkeys ilmenee siitä että «taloutemme kehitys riippuu tavaravaihdon kehityksestä» (Stalin). Siksi onkin selvää, mitä tavatonta vahinkoa tuottaa yliolkainen antibolshevistinen lörpöttely välittömään tavaravaihtoon siirtymisestä tällä ajankohdalla ja rahan kuolemisesta.

Juuri siksi, että vallankumouksen aikaisemmilla etapeilla saatoimme jättiläismäisesti viedä eteenpäin teollisuutemme kehitystä ja uudestirakentaa sosialistiselle perustalle maataloutemme tuotannon, tulevat sosialistisen kaupungin ja sosialistisen maaseudun välillä käytävän neuvostokaupan ja neuvostollisen tavaravaihdon kehittämisen kysymykset erikoisen polttaviksi.

Uuden talouspolitiikan ensimmäisillä etapeilla Lenin erikoisesti teroitti puolueelle kysymystä kaupan kehittämisestä: silloin oli päiväjärjestyksessä kysymys perehtymisestä tähän mitä tärkeimpään yhteydenpidon vipusimeen talonpoikaistoon nähden ja taistelusta tällä areenalla kapitalististen aineksien kanssa. Nykyään, periaatteellisesti toisenlaisissa olosuhteissa, vallankumouksen uudella, mittaamattomasti korkeammalla asteella ovat kaupan, ilman kapitalisteja ja keinottelijoita käytävän neuvostokaupan kysymykset vastaisen kehityksemme polttavia kysymyksiä.

Samalla on korostettava, että edessämme olevat neuvostokaupan järjestämisen ja kehittämisen tehtävät eivät ole lainkaan niin yksinkertaisia ja helppoja kuin ne näyttävät sellaisista ihmisistä, jotka ovat tottuneet suhtautumaan kauppaan pintapuolisesti. Riittää kun muistamme, kuinka pulmallisia ovat tehtävämme vähittäiskauppahintojen täydellisen hallitsemisen ja niiden yleisen tason alalla toisen viisivuotisen aikana. Vähittäishintojen alentaminen valtion- ja osuustoimintakaupassa, mikä edellyttää kollektiivitalouksien torihintojen huomattavasti suurempaa laskemista, on mahdollista vain vähittäiskauppaverkoston kaikinpuolisen ja joustavan kehittämisen tietä ja sen kautta, että opitaan kulttuurisesti, neuvostomalliin käymään kauppaa. Ei ole epäilystä siitä, etteivätkö puolue ja työtätekevät ratkaise tätä toisen viisivuotissuunnitelman tehtävää.

Vähittäiskauppa tulee kasvamaan toisen viisivuotisen aikana 2½ kertaa. Se tulee tapahtumaan kulutustarvikkeiden tuotannon kasvun tietä (2,6 kertaa), ravintoaineiden tuotannon (2,3 kertaa), yhteiskunnallisen ruokailun tarvikkeiden tuotannon kautta (2,6 kertaa). Samalla kun vähittäiskaupan tavaravaihto kasvaa kaupungissa 2,4 kertaa, kasvaa se maaseudulla 2,8 kertaa.

On selvää, että tämä tavaravaihdon kehityssuunnitelman toteuttaminen vaatii neuvostokaupan työntekijöiltä valtavia ponnistuksia, se vaatii koko tavaravaihtoverkoston työn kohottamista korkeammalle tasolle.

Toinen viisivuotissuunnitelma on uuteen tekniikkaan, uusiin tuotantoaloihin, uusiin vallankumouksen vuosina luotuihin peruspääomiin perehtymisen ja niiden hallitsemisen viisivuotissuunnitelma. Viimemainittujen osuus kasvoi jättiläismäisissä mitoissa ensimmäisen viisivuotisen aikana. Vielä suuremman edistyksen tuo tällä alalla toinen viisivuotissuunnitelma.

Maan koko tuotannollisen koneiston ja tekniikan uusiminen, joka on suoritettava toisen viisivuotisen aikana, asettaa toisen viisivuotissuunnitelman keskeiseksi tehtäväksi niihin perehtymisen probleemin. Vain siinä tapauksessa, että laadulliset osoittimet

talouselämän kaikilla aloilla tulevat perinjuurin kohoamaan ja paranemaan, on mahdollista toisen viisivuotissuunnitelman asettamien laadullisten osoittimien kasvun jättiläismäisen ohjelman toteuttaminen.

Kokemus osoittaa, miten suuret ovat työväenluokan ja kaikkien työtätekevien reservit ja mahdollisuudet laadullisten osoittimien kohottamisessa. Todellinen käänne tällä alalla vasta alkaa. Toisen viisivuotisen tehtävänä on sen lujittaminen ja kehittäminen laadullisten osoittimien voimakkaan ja laajan kasvun saavuttamiseksi sosialistisen työn kaikilla rintamilla.

Toinen viisivuotissuunnitelma luo kaikki välttämättömät edellytykset kaupungin ja maaseudun välisen vastakohtaisuuden lopullisesti poistamiseksi. Toisen viisivuotissuunnitelman sosialistisen teollisuuden ja maatalouden kehittymisen jättiläismäinen ohjelma, laajuudeltaan poikkeuksellinen rakennustyöohjelma, tuotannollisten voimien sijoituksen sosialistinen ohjelma, taloudellisen piirijaon loppuun suorittamisen ohjelma — kaikki se tekee taatuksi välttämättömäin edellytyksien muodostumisen vastakohtaisuuden hävittämiseksi kaupungin ja maaseudun välillä. Toinen viisivuotissuunnitelma osoittaa konkreettisesti tien, jota kulkien kaupungin ja maaseudun välisen vastakohtaisuuden poistaminen tulee tapahtumaan.

Maatalouden teollistuttamis- ja uudestirakentamisohjelma toisessa viisivuotissuunnitelmassa merkitsee maataloustyön muuttamista teollisen työn muunnokseksi, teollisen työn kaltaiseksi. Maatalouden teknillinen aseistaminen ja kehittyneimmän tekniikan sovelluttaminen maatalouteen neuvostotilojen kehittymisen perustalla ja sen kautta, että kollektiivitalouksien tuotanto tulee täydellisesti kuulumaan kone-traktoriasemain toimintapiiriin, kohottaa maaseudun elämäntason uudelle, ennennäkemättömälle asteelle, lähentäen sen nopein askelin kaupungin elinolojen tasolle.

Näinollen on ymmärrettävää, että toisen viisivuotisen aikana rakennetaan monilukuisia omalaatuisia teollisuuskaupunki-tyyppisiä asutuksia ja kaupunkeja nykyisten ja kehittyvien kone-traktoriasemien ja neuvostotilojen keskuksissa. Samaan aikaan, kun kapitalistisissa maissa teollisuuden kehitystä on aina seurannut maatalouden jälkeenjääminen rikkauden ja porvarillisen kulttuurin keskittyessä kaupunkeihin, jotka, Engelsin sanontaa käyttääksemme, muuttuivat koko maasta mehua imeviksi hämähäkeiksi — samaan aikaan kansantalouden kehittyminen SSSR:ssä toisen viisivuotisuunnitelman aikana yhä enemmän yhtäläistyttää työoloja kaupungeissa ja maaseudulla, hävittäen vuosisatojen aikana kasvaneet ja syventyneet kuilut kaupungin ja maaseudun välillä.

Kapitalistisen talousjärjestelmän ja sosialistisen talousjärjestelmän välisen kansainvälisen kilpailun alalla takaa toinen viisivuotissuunnitelma ratkaisun probleemille «saavuttaa ja sivuuttaa» Europan kehittyneimmät kapitalistiset maat. Maamme muuttuu toisen viisivuotissuunnitelman lopulla Euroopan teknillisesti kehittyneimmäksi maaksi ja teollisuustuotannon määrään nähden toiseksi maaksi maailmassa. Täten tulee luoduksi murtumaton aineellinen pohja luokattoman sosialistisen yhteiskunnan kehittymiselle maassamme ja myöskin maanpuolustamiselle kapitalististen maiden sotilaallisten hyökkäysten tapahtuessa. On selvää, mikä merkitys tällä tulee olemaan maailman sosialistisen vallankumouksen kehittymisen perspektiiveihin nähden. Kriisin ja luhistumisen vallitessa koko kapitalistisessa maailmassa tulee maamme tuotantovoimien mahtava nousu ja luokattoman sosialistisen yhteiskunnan rakentamisen loppuunsuorittaminen merkitsemään perusteellista muutosta voimasuhteissa sosialismin ja kapitalismin välillä maailman mitassa sosialismin eduksi. Tästä johtuu toisen viisivuotissuunni-

telman poikkeuksellinen kansainvälinen merkitys.

Toinen viisivuotissuunnitelma on luokattoman sosialistisen yhteiskunnan rakentamissuunnitelma. Rakennettuamme sosialistisen talouden perustan, murrettuamme kapitalistisen riiston viimeisen tuen Neuvostojen maassa — kulakiston — me kuljemme eteenpäin — sosialistisen yhteiskunnan koko rakennuksen kohottamiseen jo rakennetulle perustalle. Sosialistinen talousmuoto on nyt rajattomasti vallitseva ja ainoa johtava voima koko kansantaloudessamme. Bolsheviikeille-marxisteille, joiden ajatuksia ei hämää murskattujen antileniniläisten ryhmien ideolooginen roska, tämä ei kuitenkaan lainkaan merkitse, että työväenluokka voi nyt taistelutta, vaistonvaraisesti saavuttaa luokattoman yhteiskunnan.

Sen, joka tahtoo olla uskollinen marxismille, uskollinen Marxin-Leninin-Stalinin lipulle, sen tulee säälimättömästi paljastaa henkilöt, jotka päättelevät, että kun me kerran kuljemme luokattomaan yhteiskuntaan, niin siksipä voidaan heikentää luokkataistelua, heikentää proletariaatin diktatuuria. Tällaisten mielialojen välittömänä lähteenä on oikeisto-opportunistinen teoria «sosialismiin kasvamisesta». Ei yksikään yhteiskuntajärjestelmä vaihdu toiseen ilman sitkeää, säälimätöntä taistelua kuolevia luokkia vastaan, kaikkea vanhaa vastaan, mikä ei halua vapaaehtoisesti poistua historian näyttämöltä.

Tov. Stalin paljasti säälimättömästi itsevirtauksen sankarit, jotka tuovat demobilisoivia mielialoja puolueeseen. «On ymmärrettävää, että luokaton yhteiskunta ei voi tulla niin sanoakseni itsestään. Se täytyy vallata ja rakentaa kaikkien työtätekevien ponnistuksilla — proletariaatin diktatuurin elinten lujittamisen, luokkataistelun laajentamisen, luokkien hävittämisen, kapitalististen luokkien jätteiden hävittämisen kautta, taistelussa niin sisäisiä kuin ulkoisiakin vihollisia vastaan» (Stalin).

Sosialistisen rakennustyön tehtävät kohottavat mittaamattomasti organisatiokysymyksen merkitystä. Kapitalistisen maailman perustuessa vaistonvaraisuuteen, tuotannon anarkiaan, ratkaisemattomiin vastakohtiin järjestää suunnitelmalliseen talousjärjestelmään perustuva sosialistinen järjestelmä taistelussa sosialismille vihamielisiä voimia vastaan maan talouden sosialistiseksi kokonaisuudeksi. Tästä johtuu se poikkeuksellinen merkitys, jonka puolue antaa organisatiokysymykselle sosialistisen rakennustyön tällä etapilla.

«Organisatiotyössä on tärkeintä — i h m i s t e n v a l i t s e m i n e n j a t ä y t ä n t ö ö n p a n o n t a r k i s t u s... Sen jälkeen, kun on annettu oikea linja, sen jälkeen, kun on annettu kysymyksen oikea ratkaisu, asian menestys riippuu organisatiotyöstä, taistelun järjestämisestä puolueen linjan toteuttamiseksi käytännössä, ihmisten oikeasta valinnasta, johtavien elinten päätösten toimeenpanon tarkastamisesta» (Stalin). Tässä on se vipu, jonka avulla puolue ja työväenluokka, työnsä uudestirakentaen, takaavat luokattoman sosialistisen yhteiskunnan rakentamiselle tarpeellisen tempon toisen viisivuotisen aikana.

Marxismin-leninismin kannalta toisen viisivuotissuunnitelman ohjelma on marxismin-leninismin opin mitä suurin voitto. Marxismin-leninismin, tämän ainoan tieteellisen ja etumaisen teorian ääretön voima ja absoluuttinen pätevyys on lopullisesti koeteltu, marxismi-leninismi on voittanut koko rintamalla.

Puolue ja maamme työtätekevät joukot tietävät, että toisen viisivuotissuunnitelman tehtävien ratkaisu on heidän omissa käsissään, riippuu heistä itsestään, proletariaatin diktatuurin valtion mahdista ja järjestyneisyydestä, miljoonien sosialismin rakentajien työn järjestämisestä maassamme.

Puolue ja työtätekevät joukot tietävät, että toisen viisivuotissuunnitelman asettamain tehtävien toteuttamisen avain on proletariaatin diktatuurin kaikinpuolisessa voimistamisessa ja lujittamisessa. Proletariaatin diktatuurin merkitys ja voima ei vielä milloinkaan ole ollut niin suuri kuin tällä hetkellä. Organisatoorisen tekijän merkitys vallankumouksen kehityksessä ei milloinkaan ole ollut niin silminnähtävä kuin nyt. Siksi onkin organisatiokysymyksillä niin poikkeuksellinen merkitys toisessa viisivuotissuunnitelmassa.

Toisen viisivuotissuunnitelman vaikeudet tullaan voittamaan luokkataistelun kautta ja sitä nopeammin ja menestyksellisemmin, mitä lujempi, järjestyneempi tulee olemaan proletariaatin diktatuuri. Toisen viisivuotissuunnitelman voitot tullaan saavuttamaan proletariaatin diktatuurin lujittamisen ja kehittämisen kautta, sen osallistuttaessa, yhdistäessä ja järjestäessä miljoonia ja kymmeniä miljoonia työtätekeviä sosialistiseen rakennustyöhön.

Bolshevistinen puolue ja maamme työtätekevät katsovat voittoisasti täytettyään ensimmäisen viisivuotissuunnitelman, varmoina eteenpäin. Johdonmukaisella ja h orjumattomalla taistelulla puolueen päälinjan puolesta, marxismin-leninismin puolesta, proletariaatin diktatuurin puolesta, keskuskomitean ja t. Stalinin johdolla puolue, työväenluokka ja kollektivistit toteuttavat täydellisesti toisen viisivuotissuunitelman ohjelman.

Vuosi 1934 on toinen taisteluvuosi viisivuotissuunnitelman puolesta. Vuoden ensimmäisellä neljänneksellä kulki teollisuus tasolla, joka ylitti 18—19 % (joillakin aloilla 25—30 %) viime vuoden ensimmäisen neljänneksen. Tuotannon kasvun käyrän nostaminen ylemmäksi kansantalouden kaikilla aloilla, perehtymisen ja laadullisten osoittimien puolesta käytävän taistelun voimistaminen ja takeiden luominen siten viisivuotissuunnitelman täyttämiselle ja useilla aloilla ylittämisellekin, — nämä jokapäiväiset tehtävät asettaa meille suoranaisesti ja välittömästi toisen viisivuotissuunnitelman suurenmoinen ohjelma.

Siksi puolue onkin ottanut keskeiseksi tehtäväkseen voimien bolshevistisen mobilisoimisen vuoden 1934 kansantaloussuunnitelman, toisen viisivuotissuunnitelman toisen vuoden suunnitelman täyttämiseksi.

Taistelu toisen viisivuotissuunnitelman puolesta ei ole yksinomaan tulevaisuuden tehtävä. Ei ole hetkeksikään unohdettava, että me elämme toisen viisivuotissuunnitelman toista vuotta ja että sitkeää taistelua toisen viisivuotissuunnitelman puolesta käydään tänään, joka päivä ja joka tunti. Taistelulla v. 1934 kansantaloussuunnitelman täyttämisen puolesta on erikoisen tärkeä merkitys toisen viisivuotissuunnitelman suurien päämäärien saavuttamiseen nähden. Tehtaassa, kaivoksessa, rautatiellä, neuvostotilalla ja kollektiivitaloudessa — kaikkialla käydään suurta taistelua toisesta viisivuotissuunnitelmasta. On taidokkaasti, bolshevistisesti, lenininiläisesti, stalinilaisesti yhdistettävä taistelu kuluvan kuukauden ja vuoden tehtävien täyttämisen puolesta taisteluun toisen viisivuotissuunnitelman lopullisten päämäärien täydellisen toteuttamisen puolesta.

Bolshevikkien horjumaton, yhtenäinen, teräksinen puolue toteuttaa suurta marxilais-leniniläistä oppia nerokkaan ja rakastetun johtajansa tov. Stalinin johdolla ja täyttää kunnialla toisen viisivuotisen suurenmoisen suunnitelman, taistelujen ja voittojen suunnitelman.

NKP (b):n XVII edustajakokous ja organisatiotyön tehtävät

Kirjoittanut

Z. PINDRIK

ORGANISATIOTYÖN kysymyksillä on aina ollut suuri paikkansa bolshevikkipuolueen historiassa ja neuvostorakennustyön kaikissa eri vaiheissa. Mutta XVII puoluekokouksessa organisatiotyön kysymyksiin kiinnitettiin aivan poikkeuksellisen suuri huomio. Puoluekokoukselle tekemässään toimintaselostuksessa tov. Stalin antoi tarkat perusasenteet organisatiotyön tehtävistä. Tähän kysymykseen kohdisti paljon huomiota myöskin tov. Rudzutak selostuksessaan KKK:n työstä. Organisatiotyön tehtävistä puhuivat puoluekokouksessa pitämissään puheissa myöskin toverit Vorošhilov, Kirov, Ordzhonikidze, Mikojan, Andrejev, Jaroslavski y.m.

Ja vihdoin, täydellisen ja tyhjentävän valaistuksen me löydämme organisatiotyön osuudesta ja tehtävistä nykyvaiheessa tov. Kaganovitshin tekemästä selostuksesta erikoisesti tästä kysymyksestä, puoluekokouksen päätöslauselmasta ja puolueen uusista säännöistä.

Kaikki nämä selostukset, puheet ja puoluekokouksen päätökset puhuvat siitä, että organisatiokysymys on nykyään asetettu ja puoluekokous on sen ratkaissut ei kysymyksenä työmme eräiden puutteellisuuksien täsmällisemmin osoittamisesta tai korjaamisesta, vaan mitä suurimpana probleemina, joka käsittää puolue-, neuvosto-, talous-, ammattiliitto- sekä kaikenlaisen muun työn kaikki alat.

XVII puoluekokous on mennyt historiaan *voittajain puoluekokouksena, luokattoman sosialistisen yhteiskunnan rakentamisen puoluekokouksena.* Puoluekokous teki yhteenvedot valtavista voitoistamme, joilla on yleismaailmallis-historiallinen merkitys, voitoista, jotka puolue on saavuttanut XVI ja XVII puoluekokousten välisenä aikana. Nämä voitot ovat mitä valtavimpana puolueen päälinjan riemujuhlana.

Kaikki puoluevastaiset ryhmittymät, kaikenkarvaiset oppositiovirtaukset on lyöty murskaksi ja ne osottautuivat kärsineen täydellisen poliittisen vararikon. Melkein kaikki erilaisten oppositioiden johtohenkilöt, jotka monien vuosien ajan ovat taistelleet puolueen linjaa vastaan, kaikki nämä "kuormastossa istuneet", kuten tov. Kirov sattuvasti heitä nimitti, tulivat XVII puoluekokoukseen "katuvaisina syntisinä", tunnustaen virheensä ja rikoksensa puoluetta vastaan, tunnustaen puolueen ja tov. Stalinin täydellisesti voittaneen.

XVII puoluekokous oli havainnollisena osoituksena koko bolshevistisen puolueen ennenkuulumattomasta yhtenäisyydestä ja tiivistyneisyydestä leniniläisen keskuskomiteansa ja puolueen suuren johtajan tov. Stalinin ympärille.

"Koko puolueemme Keskuskomitean johto, sen Politbyroon ja tov. Stalinin johto on yhtenäinen, eroittamaton kokonaisuus, joka turvaa meille valtavat voitot" (Kaganovitsh).

"Puolue on nyt tiivistynyt yhtenäisemmäksi kuin koskaan aikaisemmin" (Stalin).

Kaikki nämä menestykset antoivat puolueelle mahdollisuuden laatia toisen viisvuotisen, luokattoman sosialistisen yhteiskunnan rakentamisen viisvuotisen jättiläismäisen ohjelman. Ja tämä ennakolta jo määritteli sen aivan poikkeuksellisen merkityksen, minkä organisatiokysymykset saivat XVII puoluekokouksen päätöksissä.

I. ORGANISATIOKYSYMYKSEN MERKITYS SOSIALISTISEN RAKENNUSTYÖMME NYKYVAIHEESSA

Organisatiokysymys on aina ollut ja jää politiikan kysymyksien alaiseksi kysymykseksi. Mutta tästä ei suinkaan voi johtua sellaista käsitystä, ettei organisatiokysymyksellä muka olisi ollut suurta osuutta koko bolshevikkipuolueen historiassa.

Lenin korosti aina organisatiokysymyksen valtavan suurta merkitystä taistelussa puolueen yleispoliittisen linjan puolesta. Jo bolshevismin historiallisella valmistelukaudella Lenin, muokatessaan bolshevismin perustavia teoreettisia ja ohjelmaperiaatteita, antoi tavattoman suuren merkityksen organisatiotyön kysymyksille, muokaten samalla myöskin tärkeimmät järjestöperiaatteet bolshevikkipuolueelle uusityyppisenä puolueena, muokaten puoluetyön ja puoluerakennustyön muodot ja metoodit. Tunnettua on, miten leppymätöntä taistelua Lenin kävi menshevikkejä vastaan II puoluekokouksessa kysymyksessä puolueen säännöistä. Silloin Lenin määritteli organisatiokysymyksen merkityksen seuraavasti:

"'Iskran' työtä ja koko puoluejärjestön asiaa, koko puolueen tosiasiallisen jälleenluomisen asiaa ei voitu katsoa loppuunsuoritetuksi ilman, että koko puolue oli tunnustanut ja muodollisesti vakiinnuttanut määrätyt organisatioaatteet. Puolueen järjestösääntöjen tulikin täyttää tämä tehtävä." (Lenin. Kootut teokset, VI nide, siv. 189.)

Nämä sanat korostavat parhaimmalla mahdollisella tavalla organisatiokysymyksen merkitystä, siten kuin Lenin sen käsitti. Tämän ohella Lenin aina osoitti, että organisatiotyön ja puoluerakennustyön konkreettiset muodot ja metoodit täydellisesti ja kokonaisuudessaan määritellään niiden poliittisten tehtäväin mukaan, mitkä ovat puolueen edessä k.o. historiallisissa oloissa. Lenin ja puolue ovat aina vaatineet organistiotyöltä mahdollisimman suurta joustavuutta, sen mukautumista puolueen asettamiin uusiin poliittisiin tehtäviin.

Vuosien 1905—1907 vallankumouksen kaudella puolue päättävästi muutti organisatiotyön ja puoluerakennustyön muotoja ja metoodeja. Vuoden 1905 vallankumous muutti huomattavasti sekä puolueen kokoonpanoa että sen konkreettisia työoloja. Taantumuskaudella taas, keskittäen työnsä painopisteen maanalaiseen toimintaan, puolue jälleen muutti organisatiotyönsä muotoja. Ja edelleen proletariaatin diktatuurin kaudella puolue on osoittanut aivan erikoista joustavuutta, uudestijärjestäen joka kerta organisatiotyönsä ja puoluerakennustyön muodot ja metoodit konkreettista historiallista tilannetta ja sen kauden poliittisia tehtäviä vastaavasti.

Kansalaissodan kaudella puoluerakennustyön organisatooriset muodot juontuivat tehtävistämme turvata voitto kansalaissodassa. Tuon kauden puoluerakennustyö ilmeni äärimmäisen suuressa järjestöllisessä keskityksessä, puolueen järjestötyön kollektiivisten metoodien poistamisessa j.n.e. Kansalaissodan päättyminen ja siirtyminen uuteen talouspolitiikkaan asettivat puolueen eteen tehtäväksi siirtyä uusiin muotoihin ja metoodeihin organisatiotyössä ja puoluerakennustyössä, mikä sitten ilmentyi tunnetuissa X puoluekokouksen päätöksissä (katso X puoluekokouksen päätöslauselmaa *Puoluerakennustyöstä*).

Tämä organisatiokysymyksen ja puolueen poliittisen linjan keskinäinen toisistaan riippuvaisuus on ilmentynyt useissa puoluekokousten päätöksissä.

IX puoluekokouksen päätöslauselmissa sanotaan:

"Puolueemme lähikauden organisatiotehtävät ovat aina mitä kiinteämmin sidotut niihin vuorojärjestyksessä oleviin yleispoliittisiin ja yhteiskunnallis-taloudellisiin teh-

täviin, mitkä sillä ovat edessään" ("NKP (b) päätöslauselmissaan", I osa, siv. 404).

Tätä samaa ajatusta korostetaan X puoluekokouksen päätöslauselmassa puoluerakennustyöstä.

"Vallankumouksellinen marxilainen puolue perinpohjin hylkää ehdottomasti oikean, vallankumousprosessin kaikkia asteita varten kelvollisen puolueen järjestömuodon etsiskelyn kuin myöskin sellaisten työmetoodien etsiskelyn sille. Päinvastoin, järjestömuodon ja työmetoodit määritellään kokonaan kyseessä olevan konkreettisen historiallisen tilanteen erikoisuuksien sekä niiden tehtävien mukaan, mitkä välittömästi juontuvat tästä tilanteesta" ("NKP(b) päätöslauselmissaan", I osa, siv. 419).

Näitä asenteita puolue on aina pitänyt ohjeinaan organisatiotyön kysymyksiä ratkaistessaan. Selostuksessaan XVII puoluekokouksessa tov. Stalin jälleen kerran osoitti, että eräänä tehtävänämme organisatiotyön alalla on "kohottaa edelleenkin organisatiotyötämme puolueen poliittisen linjan vaatimuksia vastaavasti".

Vaikkakin puolue on aina antanut organisatiokysymykselle valtavan suuren merkityksen, niin nykyvaiheessa organisatiotyön kysymykset saavat suorastaan poikkeuksellisen merkityksen.

Puolueen keskuskomitean leniniläinen johto, tov. Stalinin johtamana, on turvannut oikean poliittisen linjan laatimisen, sen linjan, joka nauttii työväenluokan ja talonpoikaiston rajatonta kannatusta, tämän linjan, jonka oikeamukaisuus on käytännössä todistettu. Tämä poliittinen linja lähimmälle historialliselle aikajaksolle ilmenee ohjelmana luokattoman sosialistisen yhteiskunnan rakentamiseksi maassamme, se ilmenee ohjelmana, joka sai konkreettisen ilmauksensa XVII puoluekokouksen päätöslauselmassa toverien Molotovin ja Kyibyshevin selostusten johdosta. Organisatiokysymyksen merkitys nykyvaiheessa onkin juuri siinä, että se on avaimena toisen viisvuotissuunnitelman valtavien tehtävien ratkaisemiseksi.

Tov. Lenin sanoi, että

"menestyksellisesti hallitsemiseksi tarvitaan välttämättömästi, paitsi taitoa vakuuttaa, paitsi taitoa voittaa kansalaissodassa, myöskin taitoa käytännöllisesti järjestää. Tämä on kaikkein vaikein tehtävä..." (Kootut teokset, XXII nide, siv. 442).

Toimintaselostuksessaan XVII puoluekokouksessa tov. Stalin äärimmäisen selvästi ja täsmällisesti valaisi organisatiokysymyksen merkityksen nykyvaiheessa:

"Sen jälkeen, kun on annettu oikea linja, sen jälkeen, kun on annettu kysymyksen oikea ratkaisu, asian menestyminen riippuu organisatiotyöstä, taistelun järjestämisestä puolueen linjan toteuttamiseksi, ihmisten oikeasta valinnasta, johtavien elinten päätösten toimeenpanon tarkastamisesta..." "Sitäkin enemmän, — sanoi tov. Stalin, — sen jälkeen, kun on annettu oikea poliittinen linja, ratkaisee organisatiotyö kaiken, myöskin itsensä poliittisen linjan kohtalon — sen toteuttamisen tai sen epäonnistumisen".

"Organisatiokysymysten käsittely on työkalun teroittamista niiden poliittisten ja taloudellisten tehtävien menestyksellistä toteuttamista varten, mitkä puolue on asettanut XVII puoluekokouksessa" (Kaganovitsh).

XVI ja XVII puoluekokousten välisenä aikana puolue suoritti huomattavan työn puolue-, neuvosto- ja talouskoneiston työn uudestijärjestämiseksi ja parantamiseksi (piirijaon suorittaminen, poliittisten osastojen järjestäminen, alueiden järjestäminen Ukrainaan, kansankomissariaattien pienentäminen, neuvosto- ja talouskoneiston puhdistus, ammattiliittojen pienentäminen, funktionalisuuden likvidoiminen kivihiiliteollisuudessa, puoluepuhdistus jne).

"Ensimmäisellä viisivuotiskaudella suoritettu organisatiotyö, — sanoi tov. Kaganovitsh puoluekokouksessa, — sallii meidän nyt jatkaa, toisen viisvuotissuunnitelman tehtäviin sovelluttaen, proletariaatin diktatuurin kaikkien vipusimien edelleen uudestijärjestämistä ja parantamista."

Suoritetusta työstä ja saavutetuista menestyksistä huolimatta XVII puoluekokous osoitti, että

"käytännöllinen organisatiotyö jää kuitenkin yhä vielä jälkeen poliittisten direktiivien vaatimuksista, eikä tyydytä nykyisen kauden — toisen viisvuotiskauden — jättiläismäisesti kasvaneita vaatimuksia".

Käytännöllisen organisatiotyön tärkeimmät puutteellisuudet nykyvaiheessa ilmenevät kansliamaisbyrokraattisissa johtometoodeissa, johdon ylimalkaisuudessa ja epäkonkreettisuudessa, hyvin järjestetyn toimeenpanon tarkistuksen puuttumisessa, henkilökuntain paisuttamisessa, koneistojen funktionalisessa rakenteessa, henkilökohtaisen vastuunalaisuuden puuttumisessa ja yksilöpäällikkyyden heikkoudessa, puolue- ja valtiokurin rikkomisessa.

Toverien Stalinin, Kaganovitshin ja Rudzutakin selostuksissa nämä puutteellisuudet paljastettiin siten kuin sen voivat tehdä vain bolshevikit, vain bolshevikkien puolue, joka ei hämää eri puutteellisuuksiaan, vaan päinvastoin itsearvostellen paljastaa ne, keskittääkseen koko puolueen huomion välttämättömyyteen päättävästi raivata pois nämä epäkohdat. Puoluekokous ei ainoastaan paljastanut ja osoittanut organisatiotyössä ilmenevät puutteellisuudet; se harkitsi tyhjentävät ohjeet niiden poistamiseksi ja organisatiotyön kaikkien renkaiden kohottamiseksi uudelle, entistä korkeammalle tasolle.

Perustehtävä organisatiotyön alalla on siinä, että on "kohotettava organisatoorinen johto poliittisen johdon tasolle", "päästävä siihen, että organisatoorinen johto turvaisi täydellisesti puolueen poliittisten tunnusten ja päätösten toteuttamisen". Tov. Stalin vetosi tunnettuun Leninin ajatukseen siitä, että *"tärkeintä organisatiotyössä on — ihmisten valinta ja toimeenpanon tarkastus"*.

Organisatiotyön tärkeimmät tehtävät nykyään, konkreettisesti ilmaistuina, keskittyvät perusosaltaan seuraaviin toimenpiteisiin, jotka on viitoitettu XVII puoluekokouksen päätöslauselmassa tov. Kaganovitshin selostuksen johdosta:

1. Turvattava konkreettinen johto ja päätösten operatiivisuus.

2. Poistettava funktionalisuus ja henkilövastuuttomuus työstä, saatava aikaan tiukka yksilöpäällikkyys ja henkilökohtainen vastuunalaisuus.

3. Järjestettävä järjestelmällinen ja huolellinen toimeenpanon tarkastus.

4. Supistettava hallintokoneistoja ja siirrettävä ammattitaitoisia työntekijöitä välittömästi tuotantoon.

Näiden ratkaisevien perusohjeiden pohjalla XVII puoluekokous suunnitteli kokonaisen sarjan toimenpiteitä neuvosto- ja puoluekoneistojen työn uudestijärjestämiseksi.

II. TÄRKEIMMÄT ORGANISATIOTEHTÄVÄT NEUVOSTORAKENNUSTYÖN ALALLA

Puoluekokouksen viitoittamat konkreettiset toimenpiteet taloudellisten, neuvosto- ja ammattiliittoelinten organisatoorisen uudestijärjestelyn suuntaan takaavat näiden elinten työn kohottamisen toisen viisvuotiskauden poliittisten ja taloudellisten tehtävien tasolle.

Ennen kaikkea on tässä korostettava puoluekokouksen päätöstä neuvosto- ja talouskoneistojen funktionalisen (toimialoittaisen) rakennesysteemin poistamisesta ja niiden uudestijärjestämisestä tuotannollisalueellisen periaatteen mukaan. Tämän toimenpiteen tulee ratkaisevasti tervehdyttää näiden koneistojen työtä ja taata niiden taholta kaikille alemmille tuotannollisille renkaille todella konkreettinen, elävä ja operatiivinen johto. Selostuksessaan tov. Kaganovitsh esitti räikeitä tosiasioita, jotka kuvaavat huutavia epäkohtia funktionalisten koneistojen työssä, epäkohtia, jotka erittäin vakuuttavasti todistavat, miten nykytärkeä on kysymys hallintakoneistojen uudestijärjestämisestä tuotannollis-alueellisen periaatteen pohjalle.

Puoluekokous teki päätöksen, että on edelleen laajennettava taistelua byrokratismia vastaan. Puoluekokous antoi direktiivin taloudellisten ja neuvostokoneistojen henkilökuntain supistamisesta vuoden 1934 kuluessa vähintäin 10—15 %:lla, välttämättömyydestä jyrkästi supistaa tilitysmuotoja ja kaikenlaista paperien sepustelua. Tällaisen uudestijärjestelyn tulee antaa realiset mahdollisuudet insinööri-teknillisten kaadeerien siirtämiselle kanslioista tuotantoon. Samalla puoluekokous osoitti välttämättömäksi uudestijärjestää palkkatariffit siten, että ne loisivat kiihokkeen työskentelylle välittömästi tuotannossa.

Aivan poikkeuksellinen merkitys on puoluekokouksen päätöksillä tiukan yksilöpäällikkyyden ja henkilökohtaisen vastuunalaisuuden aikaansaamisesta kullekin uskotusta työstä. "Mestarin tulee olla työosastonsa täysivaltainen johtaja, verstaan päällikön — verstaansa täysivaltainen johtaja, tehtaan johtajan — täysivaltainen johtaja tehtaassa kaikkine siitä johtuvine oikeuksineen, velvollisuuksineen ja henkilökohtaisine vastuineen." Näin toveri Kaganovitsh määritteli yksilöpäällikkyyden tehtävät ja olemuksen.

Tätä vastaavasti puoluekokous poisti kolleegiot kansankomissariaateista sekä neuvosto- ja taloustyön kaikilta aloilta, lukuunottamatta valittavia neuvostoelimiä.

Suuri huomio on puoluekokouksen päätöksissä kiinnitetty kysymykseen neuvostokontrollin ja toimeenpanon tarkastuksen systeemistä. Tämän kysymyksen merkityksestä tov. Stalin sanoi XVII puoluekokouksessa seuraavaa: "Toimeenpanon tarkastuksen oikealla järjestämisellä on ratkaiseva merkitys taistelussa byrokraattisuutta ja kansliamaisuutta vastaan". Tov. Stalin osoitti, että "yhdeksän kymmenesosaa meidän aukoistamme ja repeämistämme on selitettävissä oikein järjestetyn toimeenpanon tarkastuksen puuttumisella".

Tov. Kaganovitsh esitti puoluekokouksessa räikeitä esimerkkejä siitä, miten neuvostokoneistossa olevat erikoiset täytäntöönpanon tarkistuksen sektorit, eristettyinä välittömästä johtamistyöstä ja työntekijäin valinnasta, eivät ainoastaan ole kykenemättä suoriutumaan tehtävistään, vaan itsekin rämettyvät byrokraattisiin johtometoodeihin. "Eipä turhaan kansankomissariaateissa virallisissakin asiapapereissa täytäntöönpanon tarkistussektoria nimitetä lyhennetysti SPI", — huomautti tov. Kaganovitsh.

Puoluekokouksen päätöksissä vaaditaan, että toimeenpanon tarkistusta valvoisivat välittömästi johtavat työntekijät, sillä toimeenpanon tarkistus sitoutuu eroittamattomasti johtamiseen.

Puoluekokous teki myöskin päätöksen hallituksen päätösten täytäntöönpanon valvonnan voimistamisesta.

Puoluekokous muutti kansankomissaarien neuvoston yhteydessä toimineen täytäntöönpanon tarkistusta valvoneen komissian neuvostokontrollikomiteaksi, jonka kokoonpanon nimeää puoluekokous ja sen jälkeen vahvistaa Neuvostoliiton toimeenpaneva keskuskomitea ja kansankomissaarien neuvosto. Puoluekokous lakkautti työläis-talonpoikaistarkastuksen kansankomissariaatin. Toveri Stalin lausui puoluekokouksessa tämän johdosta seuraavaa:

"Nyt, jolloin taloudellinen työmme on kasvanut ja käynyt monimutkaisemmaksi ja jolloin ei enää ole välttämätöntä eikä mahdollista johtavasti valvoa sitä yhdestä keskuksesta, on TTT uudestijärjestettävä. Meillä ei nyt ole tarpeen ohjausvalvonta, vaan keskuksen päätösten toimeenpanon tarkastus — meillä on nyt tarpeen keskuksen päätösten toimeenpanon kontrolli."

Tällaiset ovat XVII puoluekokouksen tärkeimmät päätökset organisatsiotyön alalla neuvostorakennustyön suhteen.

III. PUOLUE-ORGANISATIOTYÖN PERUSTEHTÄVÄT

Viime vuodet ovat olleet puolueen edelleen entisestään lujittumisen vuosia, sen yhtenäisyyden ja tiiveyden kasvun vuosia, sen auktoriteetin kasvua työväenluokan ja talonpoikaiston laajojen kerrosten keskuudessa.

Mitä suurin puolueen yhtenäisyys ja monoliittisuus on heijastusta niistä prosesseista, mitkä näiden vuosien kuluessa ovat tapahtuneet Neuvostoliiton taloudessa ja luokkavoimien keskinäissuhteissa. Kollektiivitalouksien järjestelmän päästyä voitolle ei enää ole olemassa kahta erilaista tukiperustaa (mahtava sosialistinen teollisuus ja toisaalta pieni, pirstoutunut ja takapajuinen talonpoikaistalous), joihin neuvostovalta vielä äskettäin nojautui ja josta juontui hajaannuksen vaara puolueessa.

XVI ja XVII puoluekokouksen välisellä kaudella jatkui puolueemme yhtämittainen kasvu parhaimpien iskurien, eturivin työläisten ja työtätekevien parhaimmiston laskuun. Kun lokakuun 1 p:nä v. 1930 puolueessa oli 1.889.589 jäsentä ja kandidaattia, niin vuoden 1933 alkuun mennessä puolueessa oli jo 3.200.000 jäsentä ja kandidaattia.

Kuten aikanaan, vuonna 1929, jolloin puolueella oli edessään tehtävänä taistelu ensimmäisen viisvuotissuunnitelman puolesta, puolue suoritti riviensä yleispuhdistuksen, samoin nyt vuonna 1933, sen yhteydessä, kun alkoi taistelu toisen viisvuotissuunnitelman puolesta, puolue teki jälleen päätöksen yleispuhdistuksen suorittamisesta.

XVII puoluekokouksen kokoontuessa ei puoluepuhdistus vielä ollut päättynyt. Tammikuun 1 päivään mennessä v. 1934 oli puhdistuksen käynyt läpi 1.149.000 puolueen jäsentä ja kandidaattia, joista solujen ja piirien puhdistuskomiteoiden päätöksillä oli erotettu puolueesta 17 % ja siirretty myötämielisten joukkoon 6,3 %. Puoluesuhteessa kaikkein lujemmiksi ja vankemmiksi osottautuivat Leningradin ja Moskovan puoluejärjestöt, joissa erotusprosentti osottautui keskinkertaista huomattavasti alhaisemmaksi (Leningradin järjestössä 12,7 % ja Moskovan järjestössä 13,6 %).

Puoluepuhdistus antoi kaikissa suhteissa tavattoman suuret tulokset. Puhdistuksen tuloksena osottautuivat puolueen riveistä heitetyiksi pois kaikki vieraat ainekset; puhdistus seuloi pois kaiken meille vihamielisen, epäterveen, häilyvän, sattumalta mukaan joutuneen aineksen, joita oli takertunut bolshevikkien riveihin. Puhdistus kohotti vastuuntunnetta puolueen jäsenissä. Se oli mainiona poliittisena kouluna niin kaikille puolueen jäsenille kuin myöskin puolueettomien työläisten ja talonpoikain laajoille joukoille, jotka aktiivisesti osallistuivat puhdistukseen.

Puhdistus kohotti työläisten ominaispainoa puolueessa. Esim. kymmenellä alueella, joissa puhdistus jo oli suoritettu, oli puoluejärjestössä ennen puhdistusta 67,7 % työläisiä, mutta puhdistuksen jälkeen heidän ominaispainonsa kohosi 69,4 %:iin.

Puhdistus lujitti entistä enemmän joukkojen luottamusta puolueeseen. Siinä juuri onkin sen valtavin merkitys. Juuri siksi puoluekokouksen hyväksymissä uusissa NKP(b):n säännöissä puhutaan välttämättömyydestä suorittaa tulevaisuudessakin aika-ajoin puoluepuhdistuksia.

Toimintaselostuksen käsittäneellä kaudella puolue on taistellut puolueen rivien puhtauden puolesta ei yksistään puhdistuksen kautta, vaan myöskin kaiken jokapäiväisen työnsä kulussa. XVI puoluekokouksesta kuluneella kaudella KKK oli vetänyt puoluevastuuseen 511 jäsentä ja kandidaattia kuulumisesta trotskilaisiin tai muihin vastavallankumouksellisiin ryhmiin. 13 aluepiirin puolue-

järjestöissä oli vuosina 1931-32 ja vuoden 1933 ensipuoliskolla vedetty puoluevastuuseen puoluevastaisista ja opportunistisista syrjäliukumista lähes 40.000 henkilöä, joista eroitettu 15.441.

Merkiten puoluepuhdistuksen myönteisen merkityksen XVII puoluekokous samalla osoitti, että se toi ilmi joukon epäkohtia ja puutteellisuuksia puoluetyössämme.

Suurin prosentti puhdistuksessa eroitetuista lankeaa kandidaattien ja nuorten puolueen jäsenten osalle, mikä on todisteena heikosta työskentelystä aatteellisen kasvatuksen alalla, nuorten puolueen jäsenten ja kandidaattien ideologisesti aseistamiseksi. Juuri tämän vuoksi puoluekokous viitoitti joukon tehtäviä, joiden tarkoituksena on kohottaa kaikkien puolueen jäsenten marxilais-leniläistä aatteellista aseistuneisuutta.

Puoluepuhdistus osoitti, että eräät alemmat puoluejärjestöt eivät ole suhtautuneet kyllin vakavasti kysymykseen puolueeseen hyväksymisestä. Tov. Kaganovitsh lausui puoluekokouksessa, että "puolueeseen otettiin liian varomattomasti, usein aivan huolimattomasti". Samoin tov. Jaroslavski osoitti puheessaan, että on ilmennyt "ei kyllin huolellista, useinkin summittaista, paraatimaista puolueeseen hyväksymistä". XVII puoluekokous antoi tulevaisuutta varten aivan tarkat ohjeet puolueeseen hyväksymisjärjestyksestä, mitkä ohjeet löysivät ilmaisunsa puolueen uusissa säännöissä.

Valtava merkitys on XVII puoluekokouksen päätöksellä KKK:n reorganisoimisesta ja puoluekontrollikomitean muodostamisesta NKP (b):n KK:n yhteyteen.

XII puoluekokouksen aattona V. I. Lenin tunnetussa artikkelissaan "Miten meidän tulee uudestijärjestää työläis-talonpoikaistarkastus" viitoitti suunnitelman KKK:n ja TTT:n yhteensulattamisesta. Peruskysymyksenä, joka sillä ajanjaksolla huolestutti Leniniä, oli kysymys työväenluokan ja talonpoikaiston välisen liiton raukeamisen vaarasta ja hajaannuksen uhkasta puolueessa.

Lenin osoitti, että liitto työläisten ja talonpoikain välillä on proletariaatin diktatuurin perustana. Lenin näki, että kaudella, jolloin perusprobleemina on kysymys "kuka kenet", porvaristo tulee taistelussaan proletariaattia vastaan yrittämään eroittaa talonpoikaiston työväenluokasta. Lenin osoitti, että hajaannus työväenluokan ja talonpoikaiston välillä *ei suinkaan ole kiertämätön,* hän osoitti, että meillä on olemassa vankka perusta liitolle työläisten ja talonpoikain välillä, vaikkakin niiden välillä on olemassa ristiriitoja.

Näistä ristiriidoista syntyy mahdollisuus kahdenlaiselle ulospääsylle: 1) joko talonpoikaisto lähtee työväenluokan mukaan ja jää uskolliseksi liittolaiselleen; 2) taikka talonpoikaisto antaa porvaristolle mahdollisuuden eroittaa itsensä työväenluokasta. Sen vuoksi Lenin tekee johtopäätöksen, että on välttämätöntä lujittaa liittoa, "on huolellisesti seurattava niitä seikkoja, joista voi syntyä hajaannus, sekä ehkäistä ne". (*Lenin,* kootut teokset, XXVII nide. siv. 405).

Lenin näki, että puolueen KK:ssa ei ole välttämätöntä yhtenäisyyttä ja monoliittisuutta, että KK:ssa on sellaisia henkilöitä, kuten Trotski ja ryhmä hänen kannattajiaan siellä ovat Zinovjev ja Kamenev, joista Lenin kirjoitti, että heidän virheensä Lokakuun vallankumouksessa ei suinkaan ollut sattuma. Tämän vuoksi Lenin asettikin tehtäväksi kohottaa KKK:n osuutta ja merkitystä elimenä, jonka tulee suunnata kaiken huomionsa hajaannuksen vaaran välttämiseen.

XII puoluekokous hyväksyi leniniläisen suunnitelman KKK:n ja TTT:n uudestijärjestämisestä.

Näiden vuosien kuluessa KKK on kunnialla suoriutunut tehtävistään.

Ei ole vaikea havaita. että tilanne XVII puoluekokouksen aikana eroaa perinpohjin niistä oloista, joissa Lenin kirjoitti historiallisen artikkelinsa. Tällä kaudella on tov. Stalinin johdolla ja KKK:n toimeliaalla osanotolla murskattu ja lyöty hajalle kaikki puoluevastaiset ja oppositioryhmittymät sekä virtaukset. Puolue on nykyään tiiviimpi ja yhtenäisempi kuin milloinkaan ennen. Leninilänen keskuskomitea on nykyään puolueen todella kollektiivinen pääesikunta, joka on tiivistynyt johtajansa tov. Stalinin ympärille.

Muuttunut on myöskin tilanne maassa. Kysymys "kuka kenet" on jo ratkaistu sosialismin hyväksi kapitalismia vastaan. Maaseudulla on päässyt voitolle sosialistinen kollektiivitalouksien järjestelmä. Tällä pohjalla on liitto työväenluokan ja talonpoikaiston välillä lujittunut ja käynyt horjumattomaksi. Kollektivisoitunut talonpoikaisto on muodostunut neuvostovallan vankaksi tueksi maaseudulla.

Juuri senvuoksi tov. Stalin sanoi XVII puoluekokouksessa, että "KKK:n ja sen järjestöjen onnistui estää hajaannuksen vaara. Mutta nyt meillä ei enää ole hajaannuksen vaaraa".

Nuo tehtävät, jotka aikaisemmin olivat KK:lla edessään, eivät nyt enää ole sen edessä. Ja uudet työolot ja tehtävät vaativat toisenlaista järjestöä.

"Nyt meillä ehdottomasti kaivataan sellaista järjestöä, joka voisi keskittää päähuomionsa puolueen ja sen keskuskomitean päätösten toteuttamisen tarkastamiseen." (Stalin).

Pitäen ohjeinaan näitä osoituksia, XVII puoluekokous päätti uudestimuodostaa KKK:n NKP(b):n KK:n yhteydessä toimivaksi puoluekontrollikomiteaksi, jonka valitsee puoluekokous.

Tietenkään ei KKK:n uudestijärjestely suinkaan merkitse sitä, että puolue luopuisi taistelusta niitä vastaan, jotka rikkovat puolueen linjaa. Koko nykyinen tilanne vaatii ei heikentämään vaan voimistamaan vallankumouksellista valppautta, leppymätöntä taistelua opportunismin kaikkia ilmauksia vastaan. Puolue tulee entiseen tapaansa antamaan musertavan vastaiskun kaikille, jotka tulevat häiritsemään taisteluamme toisen viisivuotissuunnitelman valtavien tehtävien puolesta, jotka yrittävät jarruttaa työtämme.

Organisatiotyön periaatteelliset ja konkreettiset solmukysymykset, jotka XVII puoluekokous asetti puolueen eteen, löysivät ilmauksensa puoluekokouksen päätöslauselmassa ja uusissa puoluesäännöissä. Uudet NKP(b):n säännöt ovat asiakirja, jossa ovat elimellistyneet kaikki bolshevikkipuolueen arvokkaat organisatiokokemukset. Uudet säännöt ovat konkreettinen ilmaus niistä organisatiotyön muodoista ja tehtävistä, mitkä puolueella ovat edessään nykyisellä ajankohdalla.

Mitä uutta me havaitsemme näissä XVII puoluekokouksen hyväksymissä NKP(b):n säännöissä verrattuna edellisiin, XIV puoluekokouksessa hyväksyttyihin sääntöihin?

Sääntöjen johdanto-osassa suppeasti luonnehditaan leniniläinen oppi puolueesta luokan etujoukkona, proletariaatin luokkajärjestyneisyyden korkeimpana muotona. Tämä sääntöjen uusi osa määrittelee tarkoin bolshevistisen puolueen olemuksen ja historiallisen merkityksen, sekä sen peruspiirteet uusityyppisenä puolueena.

Paljon uutta antavat säännöt myöskin osassa "puolueen jäsenistä ja heidän velvollisuuksistaan". Sääntöjen tässä osassa korostetaan, että jokainen puolueen jäsen on velvollinen noudattamaan mitä ankarinta puoluekuria ja aktiivisesti taistelemaan puolueen päätösten toteuttamiseksi käytännössä. Erikoisesti tulee korostaa sitä, että säännöt vaativat jokaiselta puolueen jäseneltä uupumatonta työtä aatteellisen aseistuneisuutensa kohottamiseksi, marxis-

mi-leninismin perusteiden omaksumiseksi, työtaitonsa kohottamiseksi. Tov. Kaganovitsh sanoi puoluekokouksessa, että

"Bolshevikki ei saa rajoittua sosialismin pelkkään uskomiseen, siihen tapaan kuin uskonnollinen henkilö uskoo taivaan valtakuntaan... Tämän takia on jokaisen puoluejäsenen omaksuttava marxismin-leninismin perusteet."

XVII puoluekokouksen hyväksymissä säännöissä annetaan joukko uusia tärkeitä asenteita puolueeseen hyväksymisjärjestyksestä. On määritelty neljä ryhmää (aikaisemmin niitä oli kolme), mm. työläiset on jaettu kahteen ryhmään: ensimmäiseen ryhmään kuuluvat teollisuustyöläiset, jotka ovat olleet tuotannollisessa työssä vähintään 5 vuotta, ja toiseen ryhmään teollisuustyöläiset, jotka ovat olleet tuotannollisessa työssä vähemmän kuin 5 vuotta. Säännöt korostavat, että puolueeseen hyväksyminen tapahtuu kiinteästi yksilöllisessä järjestyksessä.

Huomattavasti on muutettu kysymystä takausten antamisesta puolueeseen liittymistä varten. Kun aikaisemmin ensimmäisen ryhmän henkilöiltä puolueeseen liittyäkseen vaadittiin 2 takausta sellaisilta puolueen jäseniltä, jotka ovat olleet puolueessa vähintäin vuoden, niin nyt vaaditaan takaajiksi 3 puolueenjäsentä, jotka ovat olleet puolueessa vähintäin 5 vuotta. Samanluontoisia muutoksia on tehty puolueeseen hyväksymisessä muihinkin ryhmiin nähden. Kaiken tämän tarkoituksena on kohottaa vastuunalaisuutta puolueeseen hyväksymisessä, sen tarkoituksena on kohottaa bolshevikkipuolueen jäsenen nimi entistä korkeammalle, jotta se vastaisi toisen viisvuotisen — luokattoman sosialistisen yhteiskunnan rakentamisen loppuunsuorittamisen viisvuotisen — vaatimuksia.

Uutta puoluesäännöissä on se osa, joka puhuu puolueelle myötämielisten ryhmäin muodostamisesta. Säännöissä osoitetaan, että myötämielisten ryhmiä perustetaan puolueen perusjärjestöjen yhteyteen ja tulee niiden ehdottomasti alistua kaikkiin puolue-elinten päätöksiin.

Joukon uusia kohtia ja tärkeitä täsmällistyttämisiä antavat uudet säännöt myöskin kysymyksessä puolueen järjestörakenteesta ja niin puolueen alempien kuin myöskin keskusjärjestöjen rakennekaavasta.

Uudet säännöt osoittavat, samoin kuin sanottiin entisissäkin säännöissä, että puolueen järjestörakenteen johtavana periaatteena on demokraattinen sentralismi. Uusissa säännöissä luonnehditaan tyhjentävästi, mitä tämä demokraattisen sentralismin periaate merkitsee, ja sillä on valtava merkitys nuorten puolueenjäsenten oikein orientoimisessa näin tärkeässä kysymyksessä.

Tärkeän muutoksen tuovat uudet säännöt myöskin puoluerakennustyön järjestökaavaan. Kun puolue aikaisemmin rakentui demokraattisen sentralismin pohjalla territoriaalisen tunnusmerkin mukaan, niin nykyään se rakentuu territoriaalistuotannollisen tunnusmerkin mukaan.

Sääntöjen tämän pykälän konkreettisena ilmauksena ovat puolueen KK:n päätöksen mukaan muodostetut kone-traktoriasemien ja neuvostotilojen politosastot sekä politosastot liikennelaitoksessa. Selostuksissaan puoluekokouksissa toverit Stalin ja Kaganovitsh osoittivat, miten poikkeuksellisen suuri merkitys on politosastoilla ollut ja on edelleenkin maataloutemme kohottamisessa ja kehittämisessä, taistelussa kaikkien kollektiivitalouksien saattamiseksi bolshevistisiksi ja kollektivistien kohottamiseksi varakkaiksi. "Tänään me kuulemme mahtavan äänen, joka tulee kymmenten miljoonien talonpoikain vilpittömästä sydämestä, kun he kirjaimellisesti ylistävät politosastolaisia bolshevikki-järjestäjinä" (*Kaganovitsh*).

Siksi puoluekokous hyväksyi

KK:n päätökset politosastojen järjestämisestä ja valtuutti sen edelleen tulevaisuudesskin muodostamaan politosastoja sosialistisen rakennustyön jälkeenjääville aloille.

Koko puoluekoneiston uudestijärjestelyä vastaavasti puoluekokous päätti: likvidoida funktionaliset osastot ja muodostaa jakamattomat tuotantoaloittaiset osastot NKP(b):n keskuskomiteassa, aluepiiri- ja aluekomiteoissa. Huomattavia muutoksia on uusissa säännöissä tehty myöskin alempien puoluejärjestöjen rakenteeseen.

Puoluekokous muutti tehdassolut ja niitä vastaavat puoluesolut *puoluejärjestöiksi,* joiden johdossa on puoluekomitea. Verstasosastoissa muodostetaan osastojärjestöt, joiden johdossa on puolueorganisaattorit.

Puoluekokouksen päätökset ja uudet puoluesäännöt asettavat alemmille puoluesoluille ei suinkaan aikaisempia pienemmät, vaan huomattavasti laajemmat tehtävät.

Puolueen perusjärjestöjen perustehtävänä nykyään on mobilisoida joukot tuotantosuunnitelmia täyttämään, taistella epätaloudellisuutta ja leväperäisyyttä vastaan, työskennellä työläisten ja kollektivistien elinolojen parantamiseksi.

XVII puoluekokous uudelleen tarkisti koko puolueorganisatiotyön koneiston ja viitoitti tämän työn uudestijärjestämiseksi sellaiset tehtävät, mitkä täydellisesti takaavat puolueen edessä tällä hetkellä olevien mitä monimutkaisimpien tehtävien täyttämisen. Määritellen organisatiotyön sisällön ja tehtävät lähimmälle historialliselle aikajaksolle puoluekokous osoitti myöskin ne ehdot, joiden tulee turvata näiden tehtävien suoritus.

Olisi mitä törkein virhe ja tavattoman räikeätä puoluelinjan vääristelyä ajatella siten, että kun kerran puolue XVII edustajakokouksessaan kaikella jyrkkyydellä korosti tehtävänämme olevan taistella todellisen yksilöpäällikkyyden ja henkilökohtaisen vastuunalaisuuden puolesta, niin se muka tulee johtamaan laajojen työläis- ja kollektivistijoukkojen aktiivisuuden ja itsealotteisuuden heikentämiseen ja supistumiseen, itsekritiikin ja sosialistisen kilpailun heikkenemiseen.

Ei sinne päinkään!

Jo v. 1919 lopulla ja alkuvuonna 1920 tov. Lenin, vaatien tiukasti yksilöpäällikkyyden periaatetta työssä, hyökkäsi niitä vastaan, jotka, "demokraattisen sentralismin" ryhmän sekä Ryikovin ja Tomskin tapaan IX puoluekokouksen aikana esiintyivät yksilöpäällikkyyttä vastaan, demagoogisesti julistaen, että yksilöpäällikkyyden periaate muka merkitsee luopumista työväen demokratiasta ja työläisten itsealotteisuudesta. Lenin nimitti tällaisia käsitteitä *"pelkäksi teoreettiseksi vääristelyksi"* (*Lenin,* Kootut teokset, XXV nide, siv. 110). Lenin sanoi, että yksilöpäällikkyyden periaate merkitsee kieltäytymistä lörpöttelystä ja vastuuttomuudesta työssä, vaan ei kieltäytymistä joukkojen mitä laajemmin ja aktiivisemmin osallistumisesta kaikkeen sosialistiseen rakennustyöhömme.

Täysin näiden Leninin oppien mukaisesti XVII puoluekokous osoittaa, että ehdottomana ehtona puoluekokouksen asettamien organisatiotehtävien menestyksellisesti toteuttamiseksi on "itsekritiikin, sosialistisen kilpailun, puolue-, työläis- ja kollektivistijoukkojen sekä niiden joukkojärjestöjen aktiivisuuden ja itsealotteisuuden jatkuva edelleenkehittäminen". Puoluekokous osoitti välttämättömäksi järjestää joukkokontrolli, osoitti välttämättömäksi "asettaa koneiston byrokraattiset mätäpaiseet ja puutteellisuudet joukkojen ankaran arvostelun alaisiksi".

Kun puoluekokous päätti likvidoida kollegiot kansankomissariaattien yhteydessä, vähensi sijaisjohtajain lukumäärää, niin samalla puoluekokous päätti *laajentaa* neuvostojen

sektioverkostoa sekä edustajaryhmiä tuotantolaitoksissa. Puoluekokous siirsi ammattiliitoille kaikki TTT:n alempien elinten oikeudet laitoksissa j.n.e. Puoluekokous osoitti elinvoimaiseksi tuotannollisessa työssä olevien sosialistisen toimenhoidon valtion virastoissa, sekä tuotantolaitosten kunniapäällikkyyden valtion virastoihin nähden. Puoluekokous päätti, että on voimistettava nuorisoliittolaisten "kevyen ratsuväen" toimintaa, joka on menestyksellä paljastanut koneiston byrokraattisia epäkohtia.

Vain osallistuttamalla mitä laajimmat joukot mukaan kaikkeen työhömme, voidaan ratkaista puoluekokousten viitoittamat valtavat tehtävät.

On myöskin välttämättömästi muistettava, että puoluekokous velvoitti kaikki kommunistit aktiivisella työllään turvaamaan puoluekokouksen osoittamien toimenpiteiden toteuttamisen.

Tällaiset pääpiirteissään ovat puoluekokouksen päätökset organisatiokysymyksistä. Ei voi olla epäilystäkään siitä, että näiden päätösten toteuttaminen käytännössä takaa toisen viisivuotissuunnitelman menestyksen. Ei voi olla minkäänlaista epäilystä siitä, että johtajansa tov. Stalinin kokeneella johdolla, uudestijärjestettyään kaikkien järjestöjensä työn, leniniläinen puolue tulee menestyksellä toteuttamaan XVII puoluekokouksen laatiman laajakantoisen taisteluohjelman.

Sosialistinen karjatalous kohotettava uusia tehtäviä vastaavalle tasolle

Kirjoittanut
A. TARASENKO

KULUNUT kausi oli maataloudessa perinpohjaisen reorganisoinnin aikaa, yksityisen talonpoikaistalouden siirtämiskautta sosialistiselle, kollektiivitalouksien tielle. Hajanaisten pienten talonpoikaistalouksien yhteistämistä kohdanneet vaikeudet, vaikeudet siitä, että melkein tyhjälle paikalle oli luotava suuria vilja- ja karjatalous-neuvostotiloja, vaativat paljon aikaa, suuria kuluja sekä aiheuttivat maatalouden kehityksen hitaat tempot. Erittäin vahingollisesti vaikutti tämä reorganisointikausi maataloudessa karjatalouden tilanteeseen.

Jo XVI puoluekokouksessa tov. Stalin osoitti olleen olemassa "selvät merkit pienten ja heikosti tavaratuottoisen karjanhoitotalouden epävakaisuudesta ja taloudellisesta epävarmuudesta".

Tämä pientalouden epävakaisuus ja taloudellinen epävarmuus karjataloudessa ilmeni erittäin selvästi reorganisoimiskaudella. Suurkulakkiainesten huomattava osuus karjatalouden alalla menneinä vuosina ja kulakkien voimaperäinen agitatio karjan teurastuksen puolesta johtivat siihen, että karjan lukumäärä systemaattisesti laski aina vuoteen 1933 saakka.

V. 1933, ensimmäisenä vuotena reorganisoimiskauden jälkeen, jolloin päästiin viljakasvien ja teknillisten kasvien viljelyksen kehityksessä huomattavaan nousuun, karjan lukumäärän supistuminen saavutti minimin. Sianhoidon alalla ilmeni selvä murros noususuuntaan.

Puolueen XVII edustajakokouksessa tov. Stalinin selostuksessa esitettiin tiedot SSSR:n karjan lukumäärän vaihtelusta maatalouden reorganisoimisvuosina.

Neuvostoliiton karjaluku
(milj. päätä)

	v. 1916	v. 1929	v. 1930	v. 1931	v. 1932	v. 1933
a) Hevosia	35,1	34,0	30,2	26,2	19,6	16,6
b) Suurta sarvikarjaa	58,9	68,1	52,5	47,9	40,7	38,6
c) Lampaita ja vuohia	115,2	147,2	180,8	77,7	52,1	50,6
d) Sikoja	20,3	20,9	13.6	14,4	11,6	12,2

Tästä taulukosta näkyy, että jos karjan luku koko Neuvostoliitossa vuodelta 1929 otetaan 100:ksi, niin v. 1933 se oli 48,5 % hevosten, 56,7 % suuren sarvikarjan, 34,4 % lampaiden ja 58,3 % sikojen suhteen.

Karjan lukumäärän supistuminen Leningradin alueella tapahtui hieman vähemmässä määrin kuin yleensä Neuvostoliitossa. Tämä näkyy seuraavasta karjaluvun vaihtelua Leningradin alueella koskevasta taulukosta (pääluku tuhansissa).

	v. 1929	v. 1930	v. 1931	v. 1932	v. 1933	v. 1933 % vuoteen 1929
a) Hevosia	670,2	649,3	606,5	535,9	512,9	76,5
b) Suurta sarvikarjaa	1432,6	1361,7	1480,7	1342,1	1223,7	85,4
c) Lampaita	1482,9	1409,6	1480,3	1395,4	1302,5	87,8
d) Sikoja	140,0	131,8	178,5	214,6	333,9	238,5

Taulukosta näkyy, että reorganisoimisvuosina hevosten luku Leningradin alueella supistui 23,4 %, suuri sarvikarja — 14,6 %, lampaiden lukumäärä — 12,2 %. Aivan toisenlainen tilanne on meillä sikojen suhteen. "Tässä me alueellamme emme ainoastaan estäneet alenemista, vaan vieläpä lisäsimme sikain lukumäärää viimeisten neljän vuoden aikana 2,3 kertaa." *(Kirov,* puheesta NKP (b):n Aluekomitean täysistunnossa helmikuun 27 p:nä v. 1934).

Maan teollistuttaminen, proletariaatin lukumäärän kasvu teollisuuskeskuksissa aiheutti karjataloustuotteiden ja karjatalouden raaka-aineiden suuren kysynnän. Tätä kysyntää ei jälellejäänyt karjataloutemme voinut tyydyttää, sillä sen tuotannollisia mahdollisuuksia rajoittivat yksityisen pientalouden kehykset ja olot, pientalouden joka "ei ainoastaan ole laajentamatta joka vuosi tuotantoaan, vaan päinvastoin ei aina kykene toteuttamaan yksinkertaista tuotantoakaan" *(Stalin).* Poistaaksemme karjataloutemme jälellejääneisyyden oli reorganisoitava pienet talonpoikaistaloudet sosialistisiksi suurtalouksiksi. Paraslaatuisten maataloustuotteiden yhä suuremmassa määrässä kasvavan kysynnän teollisuuden raaka-aineiksi sekä kaupunki- ja maaseutuväestön elintarpeita varten kykenee tyydyttämään ainoastaan karjatalous, joka on perustettu sosialistiselle pohjalle. Puolueen XVI edustajakokouksessa tov. Stalin viitoitti tien, jonka avulla voimme ratkaista karjatalousprobleemin: "Neuvostotilojen ja kollektiivitalouksien järjestämisen kautta, jotka ovat politiikkamme tukikohtia, on vähitellen uudestimuodostettava nykyisen pientalonpoikaisen karjanhoidon teknillinen ja taloudellinen perusta."

Karjatalousprobleemia ei voitu ratkaista ja sen vaikeuksia ei voitu poistaa irrallisena viljaprobleemin ratkaisusta. Viljatuotannon takapajuisuus p i e n talonpoikaistalouden oloissa rajoitti ensikädessä koko karjatalouden ja varsinkin sianhoidon kehitystä. Kehittyäkseen vaatii karjatalous tärkeimpänä edellytyksenä viljatuotannon huomattavaa lisääntymistä. Karjatalouden määrällisen kasvun ja laadullisen tilan suurelta

osalta määrää järkiperäinen ruokinta, joka vaatii ei ainoastaan heinää ja korsirehua, *vaan myöskin rehuviljaa.* Sosialistisen karjatalouden probleemin asettaminen kävi lopullisesti mahdolliseksi vasta sen jälkeen, kun puolue pääpiirteissään ratkaisi viljaprobleemin.

Nykyään, kun kollektiivitaloudet ovat lopullisesti voittaneet, kun neuvostotilojen ja kollektiivitalouksien hallussa on yhteensä 84,5 % koko SNTL:n viljan viljelyksistä, kun neuvostotilat ja kollektiivitaloudet yhdessä ovat muodostuneet sellaiseksi voimaksi, *joka ratkaisee koko maataloutemme ja sen kaikkien alojen kohtalon,* ovat käytettävänämme kaikki mahdollisuudet viedä eteenpäin karjatalouden kaikkia muotoja ja vielä sellaisilla tempoilla, että lähimpinä parina vuotena poistaisimme sen jälellejääneisyyden, pääsisimme ratkaisevaan nousuun.

"V. 1934 pitää ja se voi tulla käänteentekeväksi vuodeksi noususuuntaan koko karjataloudessa" — tällainen on puolueen XVII edustajakokouksen ohje.

Sosialistisen karjatalouden kaikinpuolinen kehittäminen ja sen tuottavaisuuden kohottaminen on eräs toisen viisivuotissuunnitelman ratkaisevia tehtäviä maatalouden alalla. Karjatalouden tuottoisuuden on toisella viisivuotiskaudella kohottava 2¼ kertaa. Tämän tehtävän ratkaisun perustana tulee olemaan karjatalous- neuvostotilojen ja kollektiivitalouksien karjanhoitofarmien jatkuva lujittaminen ja kehittäminen ja sen ohella kollektivistien yksityisomistuksessa olevan karjanhoidon kehittäminen.

Puolueen XVI ja XVII edustajakokouksien välisenä aikana, NKP (b):n KK:n ja tov. Stalinin välittömällä johdolla on suoritettu suuri työ sosialististen suurten karjanhoito- neuvostotilojen muodostamiseksi ja järjestämiseksi. On perustettu karjanhoito-neuvostotilojen valtava verkosto, on läpikäyty niiden kasvun alkuvaihe ja karjanhoito-neuvostotilat ovat nykyään lujalla perustalla, kehittävät omaa talouttaan sekä valtaavat karjatalouden suurlaitosten hallintotekniikkaa.

Karjaluvun vaihtelu karjanhoito-kollektiivitalouksissa
(Tuhansissa päissä keväällä)

	v. 1930	v. 1933	v. 1933 %/%:ssa v. 1930
a) Suurta sarvikarjaa . . .	741,3	3717,5	501,6
Siitä lehmiä	307,8	1698,2	551,7
b) Lampaita ja vuohia . . .	2648,6	7827,6	295,5
c) Eri-ikäisiä sikoja	103,1	2660,0	—

Yksistään vuonna 1933 teuraskarjaa hoitavat neuvostotilat kohottivat karjalukuaan 231 tuh. päällä suurta sarvikarjaa, voitatuottavat neuvostotilat — 53 tuh. päällä, lammashoitoneuvostotilat — 351,5 tuh. päällä ja sianhoito-neuvostotilat — 468,6 tuh. päällä. V. 1933 kuluessa tapahtunut kasvu on merkittävä vielä siksi, että se tapahtui yksinomaan näiden talouksien oman karjan lisääntymisen kautta ja samalla karjanhoito-neuvostotilat täyttivät 15-kuukautisen lihanhankintasuunnitelmansa 103 % ja voinhankintasuunnitelmansa — 100 %. Karjanhoito-neuvostotiloilla ovat kohonneet myöskin laadulliset osoittimet: lypsymäärä kohosi yhdessä vuodessa 21 %, vasikoiden lukumäärä 100:a lehmää kohden kohosi 14 %, ja melkein kaksi kertaa aleni nuoren karjan tuhoutuminen, vaikka se vieläkin on liian korkea.

Leningradin alueen neuvostotiloilla oli karjan lukumäärän vaihtelu viime vuosina seuraava (tuhatta päätä):

	v. 1929	v. 1930	v. 1931	v. 1932	v. 1933
a) Suurta sarvikarjaa	11,0	19,9	42,7	57,6	55,6
Siitä lehmiä	7,5	11,9	30,1	38,9	33,9
b) Sikoja	1,9	8,3	24,2	44,3	120.9
Näistä emakkoja	—	—	5,8	9,1	24,7

Kuten näkyy, kohosi suuren sarvikarjan lukumäärä Leningradin alueen neuvostotiloilla neljän vuoden aikana 5-kertaisesti, sikojen lukumäärä — 60-kertaisesti. Leningradin alueen neuvostotilojen laadulliset osoittimet ovat vielä sietämättömän alhaiset. Keskinkertainen lypsymäärä Maitotrustin neuvostotiloilla v. 1933 kohosi 840 litrasta 1033 litraan, mutta LSPO:n neuvostotiloilla ei lypsymäärä kohonnut, vaan päinvastoin aleni karjan huonon ruokinnan ja rehujen puutteen johdosta. V. 1932 lypsymäärä oli 1456 litraa ja v. 1933 oli se vain 1024 litraa lehmää kohden. Yhden maitolitran tuotantohinta on sietämättömän korkea: Maitotrustin neuvostotiloilla — noin 60 kop., LSPO:n neuvostotiloilla — yli 1 ruplan. Nuoren karjan tuhoutuminen on kovin yleistä. Kaikki nämä ilmiöt neuvostotilojen työssä ovat kerrassaan sietämättömiä.

Samanaikaisesti neuvostotilojen karjanhoidon kasvun kanssa on kasvanut ja lujittunut myöskin kollektiivitalouksien karjanhoito tavarafarmeilla.

On osoittautunut täydelleen oikeaksi NKP(b):n KK:n ja SNTL:n kansankomissaarien neuvoston päätöksessä annettu arvio sosialistisen karjanhoidon kehityksestä (kesäkuun 30 p:ltä v. 1931), jossa osoitetaan, että kollektiivitalouksien tavarafarmeissa "on löydetty yhteistetyn karjatalouden ja siipikarjanhoidon perustamismuoto, joka parhaiten vastaa kollektiivisen talouden kehityksen nykyistä artteliastetta ja joka nopeimmin ratkaisee tavaraatuottavien suurtalouksien perustamistehtävän karjanhoidon ja siipikarjanhoidon alalla." Verraten lyhyessä ajassa kollektiivitalouksien karjanhoidon tavarafarmit ovat lujittuneet ja alkaneet muuttua korkeatuottoisiksi karjatalouksiksi.

V. 1933 loppuun mennessä oli koko Neuvostoliitossa 65.638 liha- ja maitotavarafarmia, joissa oli 5.550.000 päätä suurta sarvikarjaa; 43.206 sianhoitofarmia, joissa oli 2.500.000 sikaa; sekä 19.109 lammashoitofarmia, joissa 6.800.000 lammasta.

Leningradin alueella oli tammikuun 1 päivään mennessä v. 1934 3099 maitotavarafarmia, joissa 162.500 päätä suurta sarvikarjaa, ja 4788 sianhoitofarmia, joissa oli 75.200 sikaa.

Tavarafarmien lujittumisesta puhuu ennenkaikkea se tosiasia, että ne ovat täyttäneet kaikki velvollisuutensa valtiolle. Tammikuun 1 päivään mennessä v. 1934 koko Neuvostoliiton ja Leningradin alueen karjanhoitofarmit täyttivät 15-kuukautiset lihanluovutussuunnitelmansa sekä maidon- ja villan luovutuksen vuosisuunnitelmansa, osittain ylittäenkin sen.

Neuvostotilojen ja kollektiivitalouksien osuus Neuvostoliiton yleisissä hankinnoissa v. 1933 oli seuraava: lihanhankinnassa — 38,3 %, voin ja maidon — 56 % ja villanhankinnassa — 61,3 %. Sosialistisen karjatalouden saavutukset Leningradin alueella voidaan esittää seuraavalla seikalla: maidon tavaratuotanto 1 lehmää kohden oli neuvostotiloilla v. 1933 925 litraa, kollektiivitalouksissa yhteistetystä karjasta — 635 litraa, yksityisten talonpoikien karjasta vain 200 litraa. Maitotuotannon tavaraosan prosentti neuvos-

totiloilla oli 84, kollektiivitalouksissa — 62, yksityistalouksissa — 23. Näistä numeroista näkyy sosialistisen karjanhoidon suurtalouksien koko etevämmyys.

Pienten yksityistalonpoikaistalouksien, joissa tavallisesti on vain yksi lehmä, tavarallisuutta ei mitenkään voida verrata neuvostotilojen ja kollektiivitalouksien tavarallisuuteen. Jo Lenin *Kapitalismin kehityksestä Venäjällä* kirjoitti: "Talonpoika, jolla on yksi lehmä, alkaa maitoa myydä vain puutteessaan, huonontamalla omien lastensa ravintoa" (siv. 209).

Tuhansien kollektiivitalouksien ja neuvostotilojen karjanhoitofarmien joukossa on Leningradin alueella kymmeniä ja satoja farmeja, jotka useista organisatoorisista vaikeuksista ja epäkohdista huolimatta, menestyksellä omaksuvat tekniikkaa ja esittävät mallinäytteitä sosialistisessa karjanhoidossa.

Kollektiivitalous *Kalmus'in* (Volosovan piiri) maitotavarafarmi v. 1933 kohotti lehmiensä lypsykykyä keskimäärin 50 %:lla, saavutti yli 2100 litran vuosilypsyn lehmää kohden; paras lehmä antoi vuodessa 3254 litraa. Maidon tavaraosa oli 85 %. Maidon ja lihan luovutusvelvollisuudet täytetty valtiolle lokakuun 1 p:ään mennessä v. 1933. Farmi varusti itsensä talveksi korsi-, sekä väkirehuilla 100 %:sti.

Borovitshin piirin kollektiivitalous *Kolos'in* maitotavarafarmi sai v. 1933 yli 2000 litraa maitoa keskimäärin lehmää kohden.

Yli 1500 litraa lehmää kohden saivat Tsherepovetsin piirin kollektiivitalous *Lutsh,* Volosovan piirin *Krasnoje Lisino* ja *Vosroshdenije,* Strugokrasnenskin piirin *Molodi* y.m. Niiden maitotuotannon tavaraosa oli 74—82 %. Vasikoiden kuolemantapauksia ei ollut laisinkaan taikka oli mitättömän vähän. Velvollisuudet valtiolle suoritettiin määräaikoina ja täydellisesti.

Sianhoidon samoinkuin karjanhoidon alalta voidaan myöskin osoittaa loistavia näytteitä.

Ostrovin piirin kollektiivisessa sianhoitofarmissa *Novyi putj* oli lokak. 1 pnä v. 1932 64 sikaa, joista 9 emakkoa, mutta vuoden 1933 lopussa oli jo 216 sikaa, joista 33 emakkoa. Jokaisesta emakosta saatiin 9—10 porsasta. Lihanluovutussuunnitelma on kokonaisuudessaan täytetty.

Pskovin piirin kollektiivitalous *Voroshilinon* sianhoitofarmi sai v. 1933 keskimäärin 12,3 porsasta emakkoa kohden. 8 emakkoa porsi 14 kertaa — yhteensä saatiin 98 porsasta, joista jaettiin kollektivisteille 40 porsasta. Sianlihan hankintasuunnitelma kokonaisuudessaan täytettiin. Yhden nuoren sian (8 kk) keskipaino oli 75—80 kg.

Tsherepovetsin piirin sianhoitofarmi *Bolshedarskaja* sai 28 pahnueesta 286 porsasta, s.o. enemmän kuin 10 porsasta pahnuetta kohden. (keskimäärin piirissä — 5,9). Emakkoja oli 14, joten jokainen porsi 2 kertaa. (Keskiluku alueella on 0,87 porsimista emakkoa kohden).

Esitetyt tosiasiat erikoisen vakuuttavasti osoittavat, millaisiin tuloksiin voidaan päästä verraten lyhyessä ajassa. Harrastus asiaan ja sosialistisen karjataloutemme iskureiden uhrautuva työ tuovat esille ennenkuulumattomia temppoja karjaluvun lisäämisessä ja tuottoisuuden kohottamisessa. Lypsykarjan ja sianhoidon tuottoisuuden kohoaminen esitetyissä tapauksissa on tuloksena työn sosialistisesta järjestelystä ja perehtymisestä suurten sosialististen karjatalouksien hoitamisen tekniikkaan, se on tulos kollektivistien rehellisestä ja tunnollisesta työhön suhtautumisesta kollektiivitalouksien karjan hoitamisessa.

Proletaarinen valtio on luonut kaikki mahdollisuudet karjanhoidon nopealle kehitykselle. Laki lihan ja maidon luovutusvelvollisuudesta antaa mahdollisuuden parhaimmalla tavalla nykyisellä sosialistisen rakennustyömme kaudella sovelluttaa

yhteen kollektivistien henkilökohtaiset edut valtion etujen kanssa karjatalousprobleemin ratkaisun alalla.

Karjatalouden jatkuva kehitys riippuu *karjaluvun joutuisasta lisäämisestä ja karjan tuottoisuuden kohottamisesta.* Neuvostotilat ja kollektiivitaloudet ovat nykyään eniten vastuussa kaupunkien ja teollisuuskeskusten varustamisesta lihalla, maidolla y.m. karjatalouden tuotteilla, kasvavan teollisuutemme, varsinkin nahka-, saippua- ja villateollisuuden, varustamisesta raaka-aineella.

Karjaluvun nopean lisäämisen ratkaisevana ehtona on nuoren karjan riittävä määrä yleisessä pääluvussa. *Nuori karja muodostaa nyt perusrenkaan,* johon on tartuttava, ratkaistaksemme puolueen asettaman karjanhoitoprobleemin.

Taistelu nuoren karjan puolesta on kollektiivitalouksien ja neuvostotilojen tärkein tehtävä. Tov. Voroshilov puhui tämän johdosta puolueen XVII edustajakokouksessa: "Karjaluvun vähenemisen pysähdyttäminen ja jatkuva lisääminen voi tapahtua ainoastaan nuoren karjan kasvattamisen ja säilyttämisen tietä. Tämä on alkeisvaatimus. Vasikoiden teurastus on lopetettava. Ei riitä se, että ruokitaan pikku vasikka (tätäkään ei aina osata oikein tehdä), se on sitten välttämättömästi säilytettävä ja kasvatettava. Mutta meillä, valitettavasti, vasikat jätetään eloon sitävarten, että ne myöhemmin häikäilemättä lyötäisiin lihaksi."

Että karjaluvun yksinkertainen täydentäminen tulisi taatuksi, pitää yleisen lehmäluvun lisäksi olla 18 % yli vuoden vanhoja hiehoja ja n. 25 % vuotta nuorempia vasikoita.

Leningradin alueen neuvostotiloilla oli vuoden 1933 loppuun mennessä 100 lehmää kohden 23,6 % vuotta vanhempaa nuorta karjaa ja 38,6 % vuotta nuorempia vasikoita. Kollektiivitalouksissa oli 46,3 % hiehoja ja 64,6 % vasikoita. Kuten näemme, voidaan tilannetta nuoren karjan suhteen sosialistisessa sektorissa pitää enemmän tai vähemmän tyydyttävänä, varsinkin kollektiivitalouksien tavarafarmeissa. Kokonaisuudessaan on kuitenkin tilanne lehmiin ja nuoreen karjaan nähden niin Leningrdin alueella kuin koko Neuvostoliitossa tunnustettava epätyydyttäväksi.

Suurin osa lehmistä on vielä tällä hetkellä kollektivistien taikka yksityistalonpoikien yksityiskäytössä. Leningradin alueen sosialistisessa sektorissa (neuvostotilojen ja kollektiivitalouksien yhteistetty karja) oli suuresta sarvikarjasta keskitetty v. 1933 lopulla 32,6 %, niistä lehmiä 25 %. Siis ¾ karjaluvusta on yksityistalonpoikien ja kollektivistien yksityiskäytössä. Täällä on nuoren karjan määrä sietämättömän alhainen. Niinpä vuoden 1933 loppuun mennessä oli kollektivistien yksityiskäytössä olevia 100 lehmää kohden vain hiehoja 1,6 ja vasikoita 36,4; yksityistalonpojilla 100 lehmää kohden — hiehoja 4,3 ja vasikoita 39,6.

Kuten näemme, ei nuoren karjan lukumäärä kollektivisteilla ja yksityistalonpojilla läheskään takaa sellaista karjaluvun lisäämistä kuin puolueen ohjeet vaativat. Tämä velvoittaa kaikkia puolue- ja neuvostojärjestöjä, kaikkia neuvostotiloja ja kollektiivitalouksia mitä suuremmalla huolella suhtautumaan jokaisen hiehon ja vasikan säilyttämiseen. Samalla on otettava erikoiskontrollin alaiseksi lehmien teurastettavaksi määrääminen.

Puolueen maaseutujärjestöjen *kunnia-asia on säilyttää kaikki hiehot ja vasikat sekä tehdä taatuksi nuoren karjan kasvatettavaksi jättäminen.* On otettava erikoisen valvonnan alaisiksi astutuskamppailut, joilla on erittäin suuri merkitys karjaluvun lisäämisessä. Astutuskamppailujen järjestämisessä on laajalti hyväksikäytettävä sellaisia tärkeitä toimenpiteitä kuin keinotekoista siitosta. Karjakannan parantaminen neu-

vostotiloilla on kohotettava korkealle kulttuuriselle tasolle, samalla on kiinnitettävä huomiota siitossonnien valintaan ja niiden hoitoon.

Koska kehityksemme nykyisessä vaiheessa karjaluvun nopea lisääntyminen ei riipu ainoastaan neuvostotilojen ja kollektiivitalouksien karjanhoitofarmien, vaan myöskin yksityiskäytössä olevan nuoren karjan kasvattamisesta, niin on välttämättömästi *järjestettävä taistelu myöskin kollektivistien ja yksityistalonpoikien taloudessa syntyvien vasikoiden kasvamaan jättämisen puolesta.* Tässä kysymyksessä on käytettävä seuraavia metoodeja: kollektiivitalouksien on ostettava ja kontraktoitava vasikat kollektivisteilta, kollektiivisen talouden yhteistetyssä karjassa syntyneet sonnivasikat on vaihdettava kollektivistien yksityiskäytössä oleviin lehmivasikoihin ja kasvatettava niitä yhteistetyssä karjassa. Samanaikaisesti on avustettava lehmättömiä kollektivisteja lehmän saannissa, ostamalla ja kontraktoimalla heitä varten vasikoita.

Kun kollektivistille annetaan vasikka yksityiskäyttöön, niin kollektiivitalouden on pidettävä huoli siitä, että tämä vasikka tulisi säilytetyksi ja että siitä kasvatettaisiin lehmä. Kollektiivitalouden on tässä toimittava organisaattorina taistelussa nuoren karjan kasvattamisen ja karjaluvun nopean lisäämisen puolesta.

Puolue ja hallitus suorittavat vakavia toimenpiteitä lehmättömien kollektivistien avustamiseksi lehmän saannissa ja myöskin muunlaisen karjan hankkimisessa yksityiskäyttöä varten. Karjaa omistavien kollektivistien lukumäärä on viime aikoina huomattavasti kohonnut. Niinpä esim. kun v. 1930 Leningradin alueella oli 100 kollektivistien taloutta kohden 54,6 lehmää, niin v. 1932 vastaava luku jo oli 77,8 ja v. 1933 — 87,3 lehmää. Lehmättömien kollektivistien lukumäärä supistui yksistään vuoden 1933 kuluessa 22,2 %:sta — 12,7 %:iin.

Samanlainen tilanne on myöskin sianhoidon alalla kollektivistien yksityiskäytössä. 100 kollektiivitalouksien jäsentaloutta kohden oli v. 1932 — 16 sikaa, mutta v. 1933 — 24 sikaa.

Puolueen suorittamat toimenpiteet, "että jokaisella kollektivistilla olisi omą lehmä, pientä karjaa ja siipikarjaa" (KK:n päätös maaliskuun 26 p:ltä v. 1932), kollektivistien lehmättömyyden hävittäminen ovat tärkeimpiä renkaita tov. Stalinin ohjeen — "tehdä kaikki kollektivistit varakkaiksi" — realisoimisessa.

NKP(b):n KK:n ja SNTL:n KKN:n päätöksillä elokuun 14 p. ja marraskuun 5 p:ltä v. 1933 1,5 milj. vasikan ostamisesta ja kontraktoimisesta annettiin valtava sysäys ja kannustin nuoren karjan säilyttämiseen ja kasvattamiseen. Kollektivisteille ja yksityistalonpojille, jotka myyvät vasikoita kontraktoimisjärjestyksessä lehmättömille kollektivisteille, myönnetään helpoituksia maidon luovutusvelvollisuuden täyttämisessä, alentamalla 25 % vuosisuunnitelmasta, ja lihanhankinnassa, alentamalla 20 % vuosisuunnitelmasta.

V. 1934 on Leningradin alueella jokaiselle kollektivistille saatava lehmä. On loppuun asti murskattava se vahingollinen teoria, joka aliarvioi kollektivistien talouden yhteistämättömän osan merkityksen. Tämä aliarvioiminen johtuu maatalousarttelin jäsenen lisätalouden yhteiskunnallis-taloudellisen olemuksen ymmärtämättömyydestä kollektiivitalouksien rakennustyön nykyisessä vaiheessa, se johtuu kykenemättömyydestä sovelluttaa kollektiivitalouden, sosialistisen suurtalouden edut kollektivisti-talonpojan yksityisiin etuihin.

Se johtuu myöskin sen asian ymmärtämättömyydestä, että maatalous-

artteli on nykyisissä oloissa kollektivisoimisliikkeen ainoa oikea muoto, että kollektiivitalouksien arttelimuoto tulee vielä pitkät ajat olemaan käytännössä, siihen saakka kunnes saadaan luoduksi kaikki yhteiskunnallis-teknilliset edellytykset arttelin siirtymiselle "tulevaan kommuunaan".

On korostettava, että ulkonaisesta yhtäläisyydestä huolimatta, joka näyttää olevan kollektivistien yhteistämättömän taloudenosan ja yksityistalouden välillä, kollektivistin talouden yhteistämättömän osan yhteiskunnallinen olemus kuitenkin perinpohjin eroaa kollektiivisen talouden ulkopuolella olevasta yksityistaloudesta. Tässä ei saa sietää mitään sekasotkua. Kollektivistin talouden yhteistämätön osa ei ole mikään luokkiamuodostava tunnusmerkki eikä se estä kollektivistia aktiivisesti osallistumasta kollektiivitalouden työhön, taistelemasta kollektiivisen talouden kehittämisen ja lujittamisen puolesta. Yhdessä kollektiivitalousjärjestelmän lujittamisen kanssa kollektivistin oma talous: lehmä, pieni karja ja siipikarja luo kollektivistille vieläkin suuremman kiinnostuneisuuden kollektiivitalouden lujittamiseen, yhteisten peltojen satoisuuden kohottamiseen. Koko puolueen ja neuvostojärjestöjen tehtävänä on kaikin tavoin avustaa kollektivisteja karjan saannissa.

Kiinteänä osana taistelussa karjatalousprobleemin ratkaisemiseksi on *lujan rehuperustan luominen* kaikkia karjalajeja varten. Rehuperusta on karjataloutemme määrällisen sekä laadullisen kasvun pohja. Kohottamatta rehuperustaa korkeammalle tasolle ei voida puhuakaan karjatalouden tuottoisuuden kohottamisesta.

Viime vuosina olemme päässeet määrättyihin saavutuksiin rehuperustan luomisen alalla: on laajennettu yksivuotisten heinäkasvien, rehujuurikkaiden, painorehukasvien ja perunan viljelysalaa. Huomattavana saavutuksena, joka luonnehtii rehunhankinnan uudestijärjestelyä, on painorehun, tämän arvokkaan mehevän rehun laaja käyttö. V. 1930 Leningradin alueella tehtiin vasta ensimmäisiä kokeita tällä alalla, mutta v. 1932 jo valmistettiin painorehua 380.000 tonnia ja v. 1933 — 466.000 tonnia.

Kuitenkaan ei rehuperustan tilaa voida pitää tyydyttävänä; se ei vastaa karjatalouden määrällisen ja laadullisen kasvun viitoitettuja tempoja. Rehukasvien, varsinkin painorehukasvien ja juurikkaiden sato on sietämättömän alhainen. Apilaan viljelysala on supistunut 296 tuh. ha:sta, mitä se oli v. 1930 — 206 tuh. hehtaariin v. 1933. Niittyjä ja laitumia käytetään kerrassaan epätyydyttävästi. Vuosittain laaditut niittyjen ja laidunmaiden parannussuunnitelmat systemaattisesti jätetään täyttämättä. Rehutaloudessa on nähtävänä suuria häviöitä, rehujen käyttö ei ole järjestelmällistä ja talouksissa kertyviä erilaisia jätteitä käytetään huonosti. Rehuperustan huono tila on yhtenä ratkaisevana syynä karjan alhaiseen tuottoisuuteen.

Karjan väkirehuilla varustaminen riippuu ennenkaikkea viljatalouden lujittamisprobleemista ja satoisuuden kohottamisesta. Sen, joka aikoo vakavasti ryhtyä kohottamaan karjalukua sekä karjatalouden tuottoisuutta, on taisteltava alueemme viljatalouden kehittämisen puolesta.

On siirryttävä sanoista tekoihin palkokasvien ja erilaisten sekoitusten viljelemisessä. On aivan säännöllisesti kaikissa kollektiivitalouksissa, joilla on tuottavaa karjaa, otettava käytäntöön palkokasvien, vikkeri- ym sekoitusten viljeleminen karjan rehuksi.

Vehnän viljelysalan laajentaminen ja jyväviljojen satoisuuden kohottaminen tekevät mahdolliseksi suuremmassa määrin käyttää karjanrehuksi sellaisia viljakasveja kuin kauraa, ohraa y.m.

On tositeolla ryhdyttävä *apilas-*

viljelysten laajentamiseen. Apilaan viljelysala alueellamme on toisen 5-vuotissuunnitelman aikana laajennettava 2 kertaa, vuoteen 1933 verrattuna. Tämän tehtävän ratkaisu vaatii erikoista huomiota apilaan ja timotein siementen kasvattamiseen alueellamme. Lujittaen heinäviljelystä pelloilla, ei saa kuitenkaan aliarvioida luonnonniittyjä ja laidunmaita. Jokaisessa kollektiivitaloudessa on laadittava konkreettinen suunnitelma luonnonniittyjen ja laidunmaiden yksinkertaisimmista parannustoimenpiteistä, jotka huomattavasti kohottavat niiden tuottavaisuutta. Kollektiivitalouksissa on otettava käytäntöön sellaiset yksinkertaiset toimenpiteet kuin aikanaan suoritettu heinänniitto, toisintaniitto, laidunten palstavuorottainen käyttö, karjan oikea ruokinta, taistelu huonoa rehujen käyttöä vastaan, rehujen punnitseminen j.n.e. Ainoastaan kaikkien näiden toimenpiteiden toteuttaminen takaa rehuhäviön supistumisen. Rehuviljelysten satoisuuden kohottamisen ja yleensä lujan rehuperustan luomisen parhaana keinona on oikea vuoroviljelyksen käytäntöönottaminen.

Kaikkien näiden tehtävien ratkaisu riippuu jatkuvan kollektivisoinnin tuloksista Leningradin alueella. "Huomiotamme kollektivisoimiskysymykseen Leningradin alueella on voimistettava. Kauttaaltaan kollektivisoinnin loppuunsuorittamisen kysymykset on otettava työjärjestykseemme, ja sallimatta syrjähyppyjä ja hallinnollista puristusta, on käytettävä kaikki propagandamahdollisuudet kollektivisoimisaatteiden hyväksi, kollektivisoimisliikkeen jatkuvan kasvun hyväksi." (*Kirov,* puhe aluekomitean täysistunnossa helmikuun 27 p:nä v. 1934).

On perinpohjin parannettava karjanhoidon johtamista, poistettava vastuuttomuus ja itsevirtaus tässä kysymyksessä. "Itsevirtaus on nykyään vaarallisempi kuin koskaan ennen maatalouden kehittämisen asialle. Itsevirtaus voi nyt tuhota koko asian." (*Stalin*).

Tov. Stalin puolueen XVII edustajakokouksessa asetti säälimättömän, täysin ansaitun arvostelun alaiseksi karjatalouden ohjauksen maa-asiain kansankomissariaatin elinten taholta, jotka eivät osoittaneet riittävää valppautta, operatiivisuutta ja asiantuntemusta, eivätkä käyttäneet kaikkia mahdollisuuksia karjatalouden jälellejääneisyyden likvidoimiseksi. Tov. Stalin paljasti sellaisia ilmiöitä maaelinten työssä, että karjatalouden raskasta tilaa hämättiin ja salattiin yleiseltä mielipiteeltä "Joku voi ajatella, että maaelimemme ilmaisevat kuumeista toimintaa karjatalouskriisin poistamiseksi, että ne hälyyttävät, mobilisoivat työntekijöitä ja ottavat rynnistyksen alaiseksi karjatalousprobleemin. Valitettavasti ei mitään tällaista ole tapahtunut eikä tapahdu. He eivät ainoastaan ole hälyyttämättä karjatalouden vaikean aseman johdosta, vaan päinvastoin koettavat hämätä kysymystä ja yrittävät väliin selostuksissaan jopa salata maamme yhteiskunnalliselta mielipiteeltä karjatalouden todellisen tilan, joka ei lainkaan ole sallittava bolshevikeille. Luottaminen tämän jälkeen siihen, että maaelimet kykenevät johtamaan tielle ja kohottamaan asianomaiselle tasolle karjatalouden, — merkitsee hiekalle rakentamista. Karjatalouden asia on koko puolueemme otettava käsiinsä, kaikkien työntekijöittemme, niin puolueen jäsenten kuin puolueettomienkin, ottaen huomioon, että karjatalousprobleemi on nyt yhtä ensivuoroinen tehtävä kuin oli eilispäivänä tuo jo nyt menestyksellä ratkaistu viljaprobleemi." (*Stalin*).

Täyttääksemme tov. Stalinin ohjeet, on viivyttelemättä ryhdyttävä toteuttamaan kokonaista toimenpidesarjaa karjatalouden kehittämiseksi. Tarvitaan pitkäaikaista ja vakavaa työtä, jolla ei olisi kamppailuluontoisuuden vivahdustakaan. Jokaisessa piirissä ja kollektiivitaloudessa,

jokaisella neuvostotilalla on huolellisesti laadittava taistelusuunnitelma hevosten, suuren sarvikarjan, sikojen ja lampaiden lukumäärän kohottamiseksi.

Luonteenomaista maaelinten työlle on tähän saakka ollut karjan suunniteltua lisäämistä käsittävien taulukoiden loppumaton kanslioissa kirjoitteleminen, mutta tosibolshevistista taistelua suunnitelmien puolesta, tämän asian käytännössä järjestämisen puolesta, ei ole ollut. Nykyään ei ole ainoastaan laadittava hyviä suunnitelmia, vaan on työ järjestettävä siten, että laaditut suunnitelmat täytettäisiin. On osattava työskennellä bolshevistisesti, johdettava selvällä asiantuntemuksella, ei ole ummistettava silmiä vaikeuksien edessä, vaan on ne vaikeudet voitettava.

Itse karjatalouden suunnittelutyötä on tuntuvasti parannettava. Onhan tosiasia, että useissa kollektiivitalouksissa väärän suunnittelun takia farmit ylikuormitettiin karjataloustehtävillä, ottamatta huomioon niiden rehumahdollisuuksia, kun taas joku osa farmeista ei saanut tehtäviä laisinkaan, vaikka olivat olemassa kaikki mahdollisuudet sellisten täyttämiseen.

Ei ole epäilystäkään, että kollektivisoitunut talonpoikaisto puolueemme ja sen johtajan, tov. Stalinin, johdolla kykenee nostamaan sosialistisen karjataloutemme ennenkuulumattomalle tasolle, saavuttamaan kulttuurisen ja varakkaan elämän.

"Ei tarvitse todistelemista se, että neuvostoväki, joka on voittanut monta vakavaa estettä tiellä päämäärään, kykenee voittamaan tämänkin esteen." (*Stalin*).

Korkeammalle lehdistön laatu Karjalassa

Kirjoittanut

J. LEMETTI

KULUVAN vuoden sanomalehdistön päivää Karjalassa vietettiin tunnuksella: On kohotettava lehdistön laatua sen joukkoluontoisuuden ja vaikutustehon voimistuttamisen kautta. Puolueen aluekomitean antama ohje velvoitti kaikkia alue- ja piirilehtiä järjestämään erikoisen viisi päivää kestävän lehdistöviikon, jolla ajalla oli järjestettävä lehtien ja paikallisten puoluejärjestöjen voimilla lukijain ja kirjeenvaihtajain kokoustilaisuuksia. Tilaisuuksissa tuli lehtien toimitusten selostaa lehtien työtä ja tehtäviä. Prokuraattorielimien oli selostettava toimenpiteitä kirjeenvaihtajien kirjeissä paljastettujen epäkohtien poistamiseksi. Samanaikaisesti ohjeessa velvoitettiin kiinnittämään entistä suurempaa huomiota seinälehtien työhön, niiden toiminnan vilkastuttamiseen ja uusien seinälehtien perustamiseen. Paitsi tätä kehoitettiin voimistuttamaan lehdistön (päivälehdet, aikakauslehdet) levikkiä erikoisesti syrjäisille seuduille. Itse asiassa nämä tehtävät eivät ole ainoastaan lehdistöviikon kamppailutehtäviä, vaan tämän "viikon" on muodostuttava lähtökohdaksi pitkäaikaiselle uutteralle työlle lehdistön laadun parantamiseksi ja sen kohottamiseksi uudelle korkeammalle tasolle. Luetellut tehtävät muodostavatkin lehtityön uudelleen järjestelyn todellisen olemuksen.

Bolshevistisen *Pravdan* 22-vuosijuhlaa Karjalan lehdistö, painetun sanan alalla työskentelevät työntekijät ja laajat työtätekevät joukot viettivät suurin saavutuksin. Ensimmäisen viisivuotissuunnitelman neljässä vuodessa täyttämisen ja toisen viisivuotisen ensimmäisen vuoden tehtävien voittoisan toteuttami-

sen pohjalla on lehdistön ja painetun sanan kasvu Karjalassa ollut todellakin niin mahtava, että rohkenemme puhua lehdistöstä Karjalassa. Lehdistöllämme on ollut suuri osuus sosialistisen rakennustyön tehtävien toteuttamisessa kuluneella kaudella. Mutta edessä olevat tehtävät vaativat tämän puolueemme voimakkaimman ja terävimmän aseen edelleen teroittamista. Siksi alussa mainitut tehtävät, vaikka ne näyttävätkin niin yksinkertaisilta, ovat perusohjeena lehdistömme laadun parantamiseksi.

Tällä kertaa Karjalassa on yhteensä 35 painettua lehteä, joista 3 aluelehteä 17 piirilehteä, 3 KTA:n politosastojen lehteä, 3 rautatiepolitosastojen lehteä ja 9 työpaikkalehteä. Suomenkielisinä ilmestyy (paitsi Leningradissa ilmestyvää nuorisolehteä) 1 aluelehti, 4 piirilehteä ja 2 työpaikkalehteä. Kahdella kielellä painettuja ilmestyy 4 piirilehteä, 1 politosaston lehti ja yksi työpaikkalehti. Päivälehdistön lisäksi ilmestyy Petroskoissa ja Leningradissa painettavia aikakauslehtiä 7, joista 2 kahdella kielellä, (s.o. sekä suomen- että venäjänkielellä). Muutamilla metsätyömailla (kuten Vilga-Matroosa) ilmestyvät lasipainolla painetut (monipainoiset), vieläpä jokapäiväisetkin lehdet. Seinälehdistä ei ole tarkkaa tilastoa, mutta niiden määrä on tuhannen paikoilla. Tasavallassa, ilman Valkeanmeren-Itämeren kombinaattia, on 19 kirjapainoa, jotka kaikki on yhdistetty kustannus-poligrafiseen trustiin "Kirja".

Lehdistön levikkiä kuvaavat seuraavat numerotiedot: Karjalassa koneella painettujen lehtien kertakaikkinen painos on 83 tuhatta kpl., aikakauslehtien yhteinen painos on 27 tuhatta, joista osa menee Leningradin ja Neuvostoliiton muille alueille. Karjalan työtätekevät tilaavat keskuksen ja muiden alueiden lehtiä 40 tuh. ja aikakauslehtiä noin 20 tuhatta kpl. Ottaen huomioon yleisen väkiluvun lehdistön levikki ei ole vähäinen. Se puhuu siitä, että on käynnissä voimakas kulttuuritason kasvu, että tässäkin suhteessa Karjala on pitkälle voittanut aikaisemman takapajuisuutensa ja jälellejääneisyytensä. Jos kaikkeen edellämainittuun lisäämme sen, että v:n 1933 aikana kirjallisuuden levikki Karjalassa oli 1,2 miljoonaa ruplaa, niin tulee painetun sanan osuus kulttuurikehityksessä vielä täydellisemmäksi.

Painetun sanan ja sen poligrafisen (tuotannollisen) perustan kasvu on edellyttänyt samanaikaisesti tällä alalla työskentelevien työntekijäin määrän kasvua. Kirjaltajain joukko muodostaa tällä kertaa jo huomattavan työntekijäryhmän, jonka yleinen lukumäärä on enemmän kuin 700. Kirjeenvaihtajia lasketaan olevan lähes 3000. Neuvostokirjailijoiden järjestössä on vähän vailla 50 jäsentä. Kustannusliikkeitä on kaksi. Siinä muutamia osoittimia määrällisistä saavutuksista, joista suurin osa lankeaa ensimmäisen viisivuotiskauden osalle. Siinä myös perusta vastaiselle laadulliselle kasvulle.

On kumminkin sanottava, että laadullinen kasvu on jäänyt jälkeen määrällisestä. Vaikeuksia ja puutteellisuuksia on paljon. Tärkein niistä on ammattitaitoisten kaaderien puute. Kaaderien kasvattaminen työn yhteydessä sekä koululaitosten ja kurssien avulla on tärkein tehtävä painetun sanan koko rintamalla Karjalassa. Siihen on kustannusliikkeiden ja toimitusten kiinnitettävä erikoista huomiota. Puoluejärjestön ohjauksella ja avulla tämä vaikeus on voitettava ja se tullaan voittamaan lähivuosien aikana.

Kysymyksen laajuuden ja monipuolisuuden vuoksi ei yhden artikkelin puitteissa ole mahdollista esittää kaikkea tätä alaa koskevia kysymyksiä ja sen vuoksi siirryn käsittelemään erästä tärkeintä rengasta painetun sanan alalla, piirilehdis-

töä ja sen edessäolevia tehtäviä. Näin senkin takia, että tarkoituksenani on *Kommunistin* avulla kiinnittää piiripuoluejärjestöjen ja laajan puolueaktiivin huomiota lehdistön tämän renkaan kysymyksiin, sillä juuri piirilehtien tehtävänä on työllään lähinnä avustaa puoluejärjestöjä niiden suorittaessa toisen viisivuotissuunnitelman jättiläistehtäviä ja samalla kasvattaa laajoja työtätekeviä joukkoja, työläisiä ja kollektivisteja, kulttuurisesti. Ilman näitä ehtoja ei voida poistaa kapitalismin jätteitä ihmisten tietoisuudesta.

Bolshevistisella lehdistöllä on ollut puolueen ja vallankumousliikkeen historiassa suuri merkitys. Sen kautta puolue on aina suorittanut voimakasta ja tuloksellista agitatio-, propaganda- ja myös organisatiotyötä. Nykykaudella, kun tehtävänä on koko kansantalouden rekonstruoinnin loppuun suorittaminen, luokkien lopullinen hävittäminen ja ihmisten kasvattaminen tietoisiksi sosialismin rakentajiksi, on laajaksi kehittyneen lehdistöverkoston osuus entistä vastuullisempi ja tärkeämpi. Juuri näitä tehtäviä silmälläpitäen on voimistettava piiri- ja paikallisen lehdistön joukkoluontoisuutta sekä sen vaikutustehoa. Tämä siitäkin syystä, että lehtiemme perusheikkoutena on tähän mennessä ollut se seikka, että ne eivät ole kyenneet kehittymään riittävästi joukkoihin meneviksi ja sen kautta myös riittävän vaikutustehoisiksi. Syynä tähän on ollut puutteellinen lehden tehtävien ymmärtäminen, riittämätön ohjaus ja avustus niiden puoluejärjestöjen taholta, joiden äänenkannattaja lehti on, sekä pyrkimys kehittää lehteä virheelliseen suuntaan verrattuna sen siihen lukijakuntaan, jota varten lehti on perustettu. Luetelkaamme näitä puutteellisuuksia konkreettisemmin.

Piirilehtemme kirjoittavat pitkiä yleisiä kirjoituksia, käyttävät kankeaa kieltä (vaikeasti ymmärrettäviä sanoja, pitkiä lauseita) ja täten tekevät tekstin ymmärtämisen vähemmän kehittyneille lukijoille vaikeaksi. Lehdissä on paljon virallista aineistoa, päätöksiä, asetuksia, ohjeita, tilastoja, joita laajat lukijajoukot eivät paljoakaan lue. Lehdet ovat muodostuneet bulletineiksi. Tässä täytyy huomauttaa, että paikallisten elinten, ennenkaikkea piirien toimeenpanevain komiteain taholta usein painostetaan näiden virallisten tiedotusten julkaisemista.

Lehtien toimitukset eivät riittävästi järjestä tarpeellisen ja tarkoitustaan vastaavan aineiston saantia kirjeenvaihtajilta, vaan usein kirjottavat itse tai tilaavat kirjoitukset piiriaktiivilta, eri alojen johtajilta. Nämä kirjoittavat virastonsa tai alansa näkökannalta ja siitä johtuu, että kirjoitukset eivät läheskään aina ole niin joukoille ymmärrettäviä kuin pitäisi. Seinälehtien ohjaus ja kirjeenvaihtajain keskuudessa ja avulla suoritettava joukkotyö on toisella tilalla. (Tätä usein perusteellaan työntekijäin puutteella). Työ lehtien levittämiseksi, niiden lukemisen järjestämiseksi, työ seinälehtien toiminnan kehittämiseksi on heikkoa. Seurauksena tästä on, että kun joukot eivät osallistu lehden tekemiseen eikä lehti kehitä riittävää joukkotyötä, niin lehden vaikutusteho jää pieneksi. Sen sijaan, että piirilehtemme ottaisivat suunnan joukkotyöhön ja sen kautta itse voimistuisivat, käytännössä ilmenee päinvastaisia pyrkimyksiä. Tavoitellaan alue- ja keskuslehtien työmetodeja siinä sanan pahimmassa mielessä, että laaditaan pitkiä kirjoituksia yleisistä kysymyksistä, mutta kirjeenvaihtajilta tullut aineisto sysätään syrjään.

Lehtien ulkoasuun kiinnitetään kerrassaan vähän huomiota, varsinkin karjalaisten piirien lehdissä (Tunkuan, Uhtuan, Petrovskin, Prääsän piirit). Painovirheitä on paljon, taitto on yksitoikkoinen, "sokea". Lehtityön tekniikan alalla kasvu on kerrassaan epätyydyttävää.

Monilukuiset poliittiset virheet, tapaukset, jolloin lehdet väärin orientoivat lukijoita, voidaan tässä yhteydessä sivuuttaa, sillä niistä on aina aikanaan puhuttu.

Kaikista näistä puutteista on mitä pikemmin päästävä. Keinona on toimitustyön ja lehtien ohjaustyön uudelleen järjestely. Piirilehtien on tultava joukkoluontoisiksi. Tätä varten on toimitusten otettava huomionsa peruskohteeksi kirjeenvaihtajajoukot, työ niiden keskuudessa, seinälehdissä, kerhoissa jne. Lehtien perusaineistoksi on saatava paikkakunnilta tulleet kirjeenvaihtajain kirjeet. Virallista aineistoa mahdollisimman vähän, vain sellaista, joka on saatettava kaikkien työtätekevien tietoon. Mieluummin on julkaistava kyseessäolevaa päätöstä tai asetusta koskeva kansantajuisesti kirjoitettu kirjoitus kuin itse päätös tai asetus. Lehtiaineisto on saatava operatiiviseksi, johtavaksi, järjestäväksi, eikä vain toteavaksi. Tähän suuntaan on kasvatettava myös kirjeenvaihtajia. Lehtien harjoittama itsekritiikki on tehtävä purevammaksi ja voimakkaammaksi. Lehtien on huolehdittava levikistä, lehtien saapumisesta lukijoille, lukutilaisuuksien järjestämisestä. Toimitusten on useammin järjestettävä lukijain kokouksia ja keskustelutilaisuuksia. On saatava aikaan sellainen tilanne, että joukot itse käsittävät lehden todella omakseen, aseekseen taistelussa puutteellisuuksien ja epäkohtien poistamisen puolesta, kankeutta, byrokratismia jne vastaan. Lehden kielen on oltava kansantajuista, mutta lukutaitoisesti kirjoitettua ja selkeää. Etelä- ja keski-Karjalan piireissä on päästävä paikallisten murteiden harkittuun säännölliseen käyttöön huomattavassa osassa kirjoituksia, pitäen murteiden soveltamisessa päämääränä lukijain kehittämistä suomalaisen kirjakielen täydelliseen ymmärtämiseen. Siinä tärkeimpiä perusehtoja.

Lehtien vaikutuksen voimistuttaminen on kiinteässä yhteydessä edellä esitettyjen toimenpiteiden toteuttamisen kanssa, sillä kun lehti löytää tien joukkojen keskuuteen, tulee siellä ymmärretyksi ja tunnustetuksi, niin se jo merkitsee vaikutuksen suurta kasvua. Lehtityöntekijämme usein käsittävät, että vakutustehon mittapuuna on se, missä määrin oikeus- ja hallintoelimet vetävät edesvastuuseen syyllisiä asioista, joita lehden kautta on paljastettu. Se on kuitenkin vain osa asiasta. Lehtien on taisteltava sen puolesta, mutta vaikutustehokysymyksen tähän rajoittaminen vie yksipuolisuuteen, lehtikirjoituksilla tulee tällöin olemaan vain paljastava luonne. Paljastusten ohella on tuotava esille saavutuksia, näytettävä miten puutteellisuudet on poistettu tai ovat poistettavissa, miten jokin kollektiivitalous, prikaati tai yksityinen toveri on kyennyt saamaan hyviä tuloksia. Kysymys on siis esimerkin voimasta, jonka käyttämistä niin voimakkaasti alleviivasi aikanaan Lenin. “Voitto ei tule, se saavutetaan.” Suorittaakseen jonkin kamppailun tai tehtävän on lehtien toimitusten sen suorittaminen huolellisesti suunniteltava, ei ainoastaan lehteen koottavan aineiston kannalta, vaan myös niihin joukkotoimenpiteisiin nähden, joiden avulla lehtiaineisto saadaan tehokkaaksi. Siinä taas tulemme tekemisiin organisatiotyön kanssa kirjeenvaihtajien keskuudessa, seinälehtien järjestämisen kanssa j.n.e. Voitto on järjestettävä lehtityössäkin.

Edelleen vaikutustehon kasvun ja sen säilyttämisen ehtona on aineiston tosiperäisyys, liioittelun välttäminen, turhan sanahelinän välttäminen. On kriitillisesti suhtauduttava kaikenlaisiin lupauksiin ja sitoumuksiin. Alettu asia on vietävä loppuun ja tulokset on selvitettävä lukijoille. Silloin lehden auktoriteetti säilyy ja kasvaa.

Luonnollista on, etteivät piirilehtemme kykene kaikkia piireissä il-

meneviä kysymyksiä laajalti ja seikkaperäisesti esille tuomaan ja niiden suoritusta valvomaan. Siksi onkin osattava tarttua aina perusrenkaaseen, t.s. otettava esille kysymys, jonka ratkaisuun yhdistyy monien muiden kysymysten ratkaiseminen. Kysymyksiin on suhtauduttava huolellisesti, syvällisesti, asiantuntemuksella, ja on päättävästi taisteltava esille otetun asian loppuun suorittamiseksi. Silloin vasta lehteen suhtaudutaan vakavasti, silloin vasta se tulee arvovaltaiseksi tekijäksi.

Seuraava kysymys koskee Karjalan, Neuvostoliiton ja kansainvälisen information osuutta ja paikkaa piiri- sekä työpaikkalehdissä. Ehdottomasti on jokaisessa numerossa ainakin neljäsosa lehden palstoista käytettävä tämän information julkaisemiseen. Luonnollista on, että työläis- ja kollektivistilukijamme tahtoo tietää tapahtumista piirinsä ulkopuolella, ja lehden tehtävänä on sopivan information avulla kasvattaa lukijaa ymmärtämään, miten piirin, työmaan tai kollektiivitalouden ratkaistavana olevat tehtävät yhdistyvät tasavallan ja Neuvostoliiton ratkaistavina oleviin tehtäviin, miten sosialistinen rakennustyömme saavutuksiensa kautta vaikuttaa kansainvälisen proletaarisen vallankumouksen kehitykseen j.n.e. Kansainvälinen kasvatus on mitä tärkein tehtävä kaikille lehdille.

Laajaksi kasvanut piirilehdistömme Karjalassa on suuri saavutus. Laadun kohottaminen moninkertaistuttaa tuon saavutuksen. Lehdistömme on ollut ja tulee olemaan puolueemme voimakkaana aseena taistelussa sosialismin täydellisen voiton puolesta. Puoluejärjestöjen on jokapäiväisesti ohjattava lehdistön työtä, autettava sitä. Silloin sen merkitys eri tehtävien suorittamisen yhteydessä tulee edelleen kasvamaan. On ollut tapauksia, jolloin on menetelty päinvastoin. Jollakin alalla on repeämä. Repeämän poistamiseksi ei ole käytetty lehden apua, vaan otettu ja komennettu toimitustyöntekijät "valtuutetuiksi". Jos tällä tavoin tullaan menettelemään, niin silloin ei tietenkään voida odottaakaan lehdeltä tehokasta tukea. On päinvastaisiakin esimerkkejä. Sahoilla tai metsäpunkteilla on repeämä tai sen uhka. Lähetetään määräajaksi kiertävä toimitus, joka julkaisee k.o. työmaalla lehteä. Tulokset ovat olleet erittäin tuntuvia. Mainittakoon kiertävä toimitus Mäkräjärvellä viime talvena tai suomenkielinen lehti Lentieran punktilla. Lausunnot tuloksista ovat hyvät. Ohimennen sanottakoon, että kiertäviä toimituksia on muutamissa tapauksissa pyritty lähettämään silloinkin, kun ei ole tarvetta, mutta ne ovat olleet poikkeustapauksia.

Suoriutuakseen edessäolevista tehtävistä on lehtialalla työskentelevien tovereiden voimaperäisesti opiskeltava kieltä, lehtityön tekniikkaa, marxismia-leninismiä. Ilman ammattitaitonsa systemaattista kehittämistä, ilman kasvatustyön suorittamista kirjeenvaihtajien keskuudessa, on mahdotonta saada kohoamaan lehdet sille tasolle, jota edessäolevat tehtävät niiltä vaativat.

Aluelehdissä ja aikakauslehdissä on saatava kehitetyksi laajemmaksi lehdistön arvostelu, lehtikatsauksien julkaiseminen. Sillä tulee olemaan suuri merkitys piirilehdistön ja alempien lehtien laadun parantamisessa. Puolueaktiivin on osallistuttava tällaisten arvostelevien katsauksien tekemiseen.

Suomen luokkasodan kokemuksista

Kirjoittanut *T. L.*

ITÄVALLAN työläisten sankarillinen aseellinen taistelu fasismin hyökkäystä vastaan, joka on selvänä todistuksena siitä, että ovat lähestymässä ratkaisevat taistelut proletariaatin ja porvariston välillä, kiinnittää proletaarisen vallankumouksen ystävien ja vihollisten huomion aseellisen luokkataistelun kysymyksiin. Sellaisessa tilanteessa on sotien ja vallankumousten ensimmäisen jakson aseellisten luokkataistelujen tutkimisella suuri käytännöllinen merkitys. Meidän, kommunistien, on pidettävä huolta siitä, että tämä kokemus tulisi riistettyjen ja sorrettujen laajojen joukkojen omaisuudeksi. Äskettäin päättyneet aseelliset taistelut Itävallassa ovat vielä kerran osoittaneet että työväestö kykenee osottamaan mitä suurinta sankarillisuutta ja uhrautuvaisuutta. Mutta voittoa varten tarvitaan, sankarillisuuden ja uhrautuvaisuuden lisäksi, vielä taitoa. Tätä taitoa kansainvälinen proletariaatti voi oppia menneiden taistelujen kokemuksista.

*

Luokkavastakohdat Suomessa kärjistyivät pitkälle maailmansodan aikana, jolloin Suomen porvaristo, nojautuen tsaarivallan terroriin, äärimmilleen kärjisti "omien" työläistensä riistämisen. Tämä luokkavastakohtien kärjistyminen ilmeni m.m. siinä, että Suomen sosialidemokraattinen puolue, joka johti Suomen työläisten taistelua oman maan porvaristoa ja Venäjän itsevaltiutta vastaan, sai v. 1916 vaaleissa ehdottoman enemmistön. Koko kausi helmikuun ja lokakuun välillä 1917 oli erittäin nopeata luokkataistelun kärjistymisen aikaa. Valtava lakkoliikkeen aalto ei pysähtynyt kaupunkeihin ja teollisuuskeskuksiin, vaan levisi maaseudullekin. Lakkoja seurasivat päättäväiset poliittiset esiintymiset vielä terävämmissä muodoissa. Niinpä Turun suurlakossa toukokuun loppupuolella työläisten mielenosoittajainjoukko piiritti kunnanvaltuuston talon, vangitsi koko kunnanvaltuuston ja kaduilla hulinoivia ylioppilaita. Kesäk. 4 p., kun eduskunnassa oli käsiteltävinä lait 8 tunnin työpäivästä ja kunnallisvaaleista, eduskuntatalon piirittivät sankat joukot suomalaisia työläisiä ja venäläisiä sotilaita ja matruuseja. Tämä ulkoapäin tuleva painostus pakotti porvariston tekemään myönnytyksiä.

Suurta osaa kaikissa vallankumouksellisissa esiintymisissä kesällä ja syksyllä 1917 näytteli elintarvekysymys. Tällä pohjalla puhkesi Turussa elokuulla n.s. voimellakka. Suuri joukko työläisiä, etupäässä työläisnaisia, joiden keskuuteen oli levinnyt tieto siitä, että valtion voikellareissa mätänevät suuret voivarastot samaan aikaan kun työläiset näkevät nälkää, tunkeutui voikellareihin, valtasi muutamia tuhansia kiloja voita ja jakoi sen keskenään.

Suomen porvaristo alkoi jo keväällä 1917 valmistautua aseelliseen taisteluun työläisiä vastaan järjestellen lahtarikaartejaan. Mutta myöskin työläiset alkoivat jo kesällä 1917 luoda omia taistelujärjestöjään, joita alussa nimitettiin järjestyskaarteiksi. Mutta niiden järjestäminen pitkän ajan kuluessa tapahtui ilman aktiivista ja tietoista johtoa sosialidemokraattisen puolueen taholta, joka

tähän aikaan vielä piti eduskuntaa tärkeimpänä taistelukenttänään.

*

Lokakuun vallankumoukseen mennessä luokkataistelu Suomessa kärjistyi äärimmilleen. Laajat työläisjoukot ilmaisivat selvästi olevansa valmiita ratkaisevaan taisteluun. Marrask. 13 p. puhkesi suurlakko, joka pian levisi yli koko maan. Työläisjoukot, jotka vaistomaisesti pyrkivät proletariaatin diktatuuriin, eivät tyytyneet vain pelkkään lakkoilemiseen ja katumielenosoituksiin. Suurlakko antoi valtavan sysäyksen punakaartien järjestämiseen. Ne alkoivat aseistautua venäläisiltä vallankumouksellisilta järjestöiltä saamillaan aseilla. Usein paikoin punakaartilaiset riisuivat aseista ja ajoivat hajalle suojeluskuntia, jotka silloin vielä vaatimattomasti naamioituivat "palokunniksi" "urheiluseuroiksi", "ratsastusklubeiksi" j.n.e. Kuvaavaa on, että suojeluskunnat suurlakkoviikolla eivät yleensä puhuen missään tehneet vakavaa aseellista vastarintaa. Useimmissa kaupungeissa ja teollisuuskeskuksissa marraskuun päivinä valta tosiasiallisesti oli työläisten käsissä.

Säikähtyneenä suurlakosta ja ottaen huomioon valmistumattomuutensa kansalaissotaan ja haluten lykätä sitä sopivampaan hetkeen Suomen porvaristo päätti vielä kerran tehdä myönnytyksiä. Eduskunta vahvisti lait 8 tunnin työpäivästä ja kunnallisvaaleista. Näihin porvariston myönnytyksiin tyytyivätkin silloin sosialidemokraattisen puolueen johtajat. 6-päiväisen menestyksellisen suurlakon jälkeen he kehoittivat työläisiä lopettamaan lakon. Silloin sanottiin, että "suurlakko on päättynyt, mutta vallankumous jatkuu".

Marraskuun suurlakon keskeyttäminen vastoin joukkojen tahtoa on eräs Suomen sosialidemokraattisen puolueen johdon kohtalokkaimpia virheitä. Marraskuun päivinä olivat olemassa objektiiviset edellytykset Suomen työväenluokan voitolle. Tämän tunnustavat sekä silloiset sosialidemokraattisen puolueen johtajat, jotka myöhemmin kehittyivät kommunisteiksi, että myöskin Suomen porvariston historiankirjoittajat, jotka avoimesti tunnustavat, että jos työläiset olisivat alkaneet vallankumouksensa lokakuussa, niin heillä olisi ollut ylivoima porvaristoon nähden. Näinä päivinä työväen taisteluhalu ja aktiivisuus olivat korkeimmillaan, ja p o r v a riston "vaatimattomuus" ja myöntyväisyys olivat osotuksena sen hämmentymisestä ja valmistumattomuudesta avoimeen taisteluun. Suojeluskunnat olivat silloin vielä hyvin heikosti aseistettuja. Jääkärien perusjoukko oli vielä Saksassa. Helmikuun vallankumous oli pannut viralta pois porvarillisen poliisin ja järjestystä Suomen kaupunkien kaduilla piti yllä työväen miliisi. Marraskuussa venäläiset sotilaat ja matruusit osoittivat suurta vallankumouksellista aktiivisuutta, johonka he eivät enää kyenneet, kun muutaman kuukauden kuluttua alkoi kansalaissota.

Marraskuun päivinä Suomen työväenluokalta puuttui voittaakseen ainoastaan vallankumouksellinen puolue, joka olisi kyennyt valmistamaan joukkoja vallankumoukseen ja johtamaan niitä ratkaisevaan taisteluun.

Marraskuun suurlakon jälkeen marrask. 24 p. Lenin kirjoitti Suomen sosialidemokratian vasemmistosiiven n.s. siltasaarelaisten johtajille kirjeen, jossa kehoitti heitä lähtemään sosialistisen vallankumouksen tielle (XXIX nide, siv. 510). Samanlaisen bolshevistisen neuvon Suomen sosialidemokraateille antoi tov. Stalin esiintyes-

sään marraskuun ylimääräisessä puoluekokouksessa, joka kutsuttiin kokoon heti marraskuun suurlakon jälkeen. Stalin sanoi puheessaan:

"Toverit! Meidän tietoomme on tullut, että teidän maanne kokee samanlaista valtakriisiä kuin Venäjä koki Lokakuun vallankumouksen aattona. Meille on tullut tietoja, että teitä myöskin pelotellaan nälällä, sabotaashilla j.n.e. Sallikaa meidän sanoa kokemuksen perusteella, joka on saatu Venäjän vallankumouksellisen liikkeen käytännöstä, että kaikki nämä vaarat, vaikkapa ne olisivat todellisiakin, eivät suinkaan ole voittamattomia. Nämä vaarat voi voittaa, jos toimii päättäväisesti ja horjumatta. Sodan ja hävityksen ilmapiirissä, vallankumouksellisen liikkeen paloi levitessä Lännessä ja työväen vallankumouksen voittojen kasvaessa Venäjällä, ei ole sellaisia vaaroja eikä vaikeuksia, jotka voisivat kestää teidän rynnistyksenne. Sellaisessa ilmapiirissä voi pysyä pystyssä ja voittaa ainoastaan yksi valta, sosialistinen valta. Sellaisessa ilmapiirissä kelpaa vain yksi taktiikka, Dantonin taktiikka: rohkeutta, rohkeutta ja vielä kerran rohkeutta!

Ja jos te tarvitsette meidän apuamme, niin me annamme sitä teille, veljellisesti ojentaen teille kätemme.

Tästä te voitte olla vakuutettuja!"

Mutta Suomen sosialidemokraattiset johtajat eivät tälläkään hetkellä vielä seuranneet Leninin ja Stalinin neuvoja. He antoivat pelottaa itseään vallankumouksen vaikeuksilla, he eivät osoittautuneet kykeneviksi toimimaan päättävästi ja horjumatta. Marraskuun puoluekokous hyväksyi suurella äänenenemmistöllä päätöslauselman, jossa ei selvästi asetuttu vallan ottamisen puolelle vallankumouksellista tietä, mutta ei myöskään sitä vastaan.

Suomen sosialidemokraattinen puolue kieltäytyi marraskuussa täyttämästä vallankumouksellista velvollisuuttaan, mutta Suomen työväenluokka ei voinut välttää kansalaissotaa. Se vain tuli lykätyksi sellaiseen hetkeen, jolloin voimasuhde oli räikeästi muuttunut porvaristolle edulliseen suuntaan ja jolloin porvaristo voi ottaa kansalaissodan alotteen omiin käsiinsä.

Marraskuun suurlakon jälkeen tapahtumain kulku maassa nopeasti ja varmasti vei kansalaissotaa kohti. Sen ajan, jonka Suomen porvaristo oli saanut voitetuksi parlamenttaarisilla myönnytyksillään, käytti se hyväkseen suunnitelmallisesti ja kuumeentapaisesti valmistuakseen k a n s alaissotaan. Jos suojeluskuntalaisten lukumäärä vielä suurlakkoviikolla oli n. kymmenkuntatuhatta, niin tammikuun loppuun mennessä niihin oli järjestetty jo lähes 30.000 miestä.

Suurta aktiivisuutta ja yritteliäisyyttä valkoiset osoittivat suojeluskuntien aseistamisessa. Paljon aseita he saivat suorastaan valtaamalla maassa olevalle venäläiselle sotaväelle kuuluvia asevarastoja. Pääasiallisena aseiden hankkijana valkoisille kuitenkin oli Saksan armeijan yleisesikunta. Valkoisten lähteiden mukaan oli Saksasta lähetetty tai lähtövalmiina Suomeen helmikuun loppuun m e n n e s s ä 140.000 kivääriä, 256 konekivääriä, 16 haupitsia, 8 kenttätykkiä ja suuret määrät sotatarpeita.

Etelä-Pohjanmaasta tuli Suomen vastavallankumouksen tukialue. Tänne keskitettiin aktiivisimpia valkokartilaisaineksia kautta koko maan. Täällä järjestettiin sotakouluja, keskitettiin asevarastoja. Tänne livisti myöskin Helsingistä valkokaartilaishallitus. Tänne sijoittautui esikuntineen myöskin kenraali Mannerheim.

Jos kansalaissodan valmistaminen valkoisten leirissä oli suunnitelmanmukaista ja hyvin aktiivista, niin hiukan toisenlainen kuva oli havaittavissa työläisten leirissä. On totta, että punakaartien järjestäminen marraskuun suurlakosta alkaen sai valtavan vauhdin ja kansalaissodan alkuun mennessä punakaartissa oli jo 25.000 työläistä. Mutta tämä suurenmoinen työläisjoukkojen luova alote ei saanut osakseen sitä lujaa ja taitavaa

johtoa, jota se olisi ansainnut ja jonka puuttuminen ei voinut olla viemättä suuriin laiminlyömisiin.

Niinpä esimerkiksi punakaartien aseistamisessa ei sosialidemokraattisen puolueen johto osottanut riittävää aktiivisuutta ennen kansalaissodan alkua, vaikka edellytykset työläisten aseistamiseen olivat verraten suotuisat, maassa kun oli suuret joukot venäläistä vallankumouksellista sotaväkeä. Punakaartin osastot olivat tuomitut toimettomuuteen, sensijaan, että olisivat riisuneet aseista suojeluskuntalaisia ja näissä taisteluissa hankkineet taistelukokemusta ja aseita edessäolevaa ratkaisevaa taistelua varten. Tämän laiminlyönnin seurauksena oli, että punakaartilla kansalaissodan alkuun mennessä oli käytettävinään suunnilleen 1.500—2.000 kivääriä. Hyvin kipeä oli kysymys punakaartin sotilaskouluutuksesta, sillä työläisten keskuudessa oli vain aniharvoja, jotka olivat hiukankaan "hajulla" aseiden käytöstä.

Tammikuun loppuun mennessä 1918 Suomen porvaristo katsoi itsensä riittävän voimakkaaksi aloittaakseen kansalaissodan. Silloin Svinhufvudin hallitus esitti röyhkeän uhkavaatimuksen työväenluokalle vaatien punakaartien aseistariisumista ja hajoittamista ja "lujan järjestysvallan" palauttamista. Tämä uhkavaatimus merkitsi kansalaissodan alkua, sillä työläisten vapaaehtoisesta alistumisesta ei voinut olla puhettakaan.

*

Kansalaissodan alkamiselle Suomessa tammikuun lopulla oli luonteenomaista vastavallankumouksellinen kapina itä- ja pohjois-Suomessa ja työväen kapina etelässä. Alote kansalaissodassa, kuten sen valmistelussakin oli valkoisten käsissä. Heidän "kansannousunsa", kuten porvarilliset historiankirjoittajat nimittävät valkokaartilaisten päällekarkausta venäläisten sotilaiden ja Suomen työläisten kimppuun, oli jo täydessä käynnissä, kun Helsingissä tammik. 27 p. julistettiin työväen valta ja etelä-Suomessa alkoi työväen kapinaannousu.

Jo tammikuun 20 päivän tienoissa valkoiset aloittivat aktiiviset sotatoimet itä-Suomessa. He hyökkäilivät junien kimppuun, jotka kulettivat punaisille aseita Pietarista. Jo tammikuun 22 p. suuri valkokaartilaisjoukko hyökkää Viipuriin valloittaakseen kaupungin, mutta punakaartilaiset ajavat sen pakosalle. 23—26 päivien välisenä aikana valkoiset hyökkäsivät venäläisen sotaväen kimppuun Joensuussa, Sortavalassa, Vuoksenniskalla ja Antreassa. Venäläinen sotaväki ei missään tehnyt vakavaa vastarintaa, joten valkoisten onnistui se helposti riisua aseista.

Valkoisen "kansannousun" pääpesässä, etelä-Pohjanmaalla, valkoisten aktiiviset sotatoimet alkoivat tammik. 27 p. siis samana päivänä, jolloin alkoi työväen kapina etelässä. Etelä-Pohjanmaallakin valkoiset ensimmäisenä karkasivat venäläisen sotaväen kimppuun. Tammikuun 27 p:n kuluessa valkoiset riisuivat aseista Vaasan ympäristöllä pienempiä venäläisiä sotaväenosastoja ja yöllä tammikuun 28 päivää vastaan suorittivat he yllättämällä venäläisen sotaväen aseistariisumisen Vaasassa, Ilmajoella, Seinäjoella, Lapualla ja Ylistarossa, joissa yhteensä oli n. 5.000 sotilasta. Venäläinen sotaväki, joka tähän aikaan oli täydellisessä hajaannustilassa, ei juuri missään osoittanut vastarintaa valkoisille. Vain Vaasassa majailevat venäläiset matruusit puolustautuivat sitkeästi usean tunnin kuluessa.

Taistelussa venäläistä sotaväkeä vastaan Suomen porvaristo noudatti selvää luokkalinjaa. Sotilaat riisuttiin aseista ja otettiin vangiksi, bolshevikit ammuttiin, mutta

upseerit päästettiin vapaalle jalalle.

Ennenkuin kenraali Mannerheim saattoi keskittää kaikki voimansa taisteluun etelä-Suomen kapinaan noussutta työväkeä vastaan, täytyi sen ensin suoriutua vakavasta vastustajasta, perä-Pohjolan työläisistä. Perä-Pohjolaa rauhottamaan lähetettiin yli 3.000 miestä käsittävä lahtarijoukko. Se kohtasi sankarillista vastarintaa varsinkin Oulun työläisten taholta, jotka yhdessä venäläisten sotilaiden kanssa 5 päivää taistelivat moninkertaista valkoista ylivoimaa vastaan. Useita päiviä jatkuivat katutaistelut myöskin Kuopiossa ja Varkaudessa,jotka valkoisten onnistui valloittaa vasta helmikuun loppupuolella. Mutta Kajaanissa ja Mikkelissä työläiset luovuttivat valkoisille aseensa ilman taistelua, kun olivat turhaan odotelleet "ohjeita Helsingistä" ja arvelivat että "antaa ratkaisun tapahtua muualla".

Perä-Pohjolan työläisten vastarinta oli murrettu heidän sankarillisesta vastarinnastaan huolimatta. Se johtui ennen kaikkea siitä, että työläiset pysyivät omissa kaupungeissaan odottaen valkoisten hyökkäystä ja antoivat siten Mannerheimille tilaisuuden lyödä ne vuoron perään keskitetyin voimin. Mannerheim voi valloittaa proletaarisen keskuksen toisensa jälkeen, sillä työläiset eivät itse käyneet aktiiviseen taisteluun, eivät auttaneet toisten kaupunkien työläisiä silloin kun siellä käytiin taisteluita, eivät koonneet punakaartilaisjoukkoja kaikista proletaarisista keskuksista ja muodostaneet Pohjolassa toista rintamaa valkoista armeijaa vastaan. Edellytyksiä tällaiselle aktiiviselle taktiikalle olisi ollut olemassa ja sellaisia ehdotuksiakin tehtiin, mutta paikallisten punakaartien johtajat pitivät parempana passiivisen odottamisen taktiikan.

Näissä taisteluissa Pohjois-Suomen punakaarti osoitti selvästi ne ominaisuudet, jotka olivat sille luonteenomaisia koko kansalaissodan kuluessa: hitaus ja passiivisuus hyökkäävässä toiminnassa, mutta mitä suurin sitkeys puolustustaisteluissa. Tässä seikassa ennen kaikkea ilmeni sosialidemokraattisen puolueen koulu, jolle aseellisen luokkataistelun kysymykset olivat siihen saakka olleet täysin vieraita ja joka senvuoksi ei kyennyt levittämään työläisjoukkojen keskuuteen oikeata käsitystä aseellisesta kapinasta.

Pohjois-Suomen rauhottamisen jälkeen kenraali Mannerheim sai tilaisuuden keskittää kaikki voimansa taisteluun etelä-Suomen punakaarteja vastaan, jossa valta jo oli työläisten käsissä ja josta punakaarti, vaikka hitaastikin, alkoi liikehtiä valkoisten hyökkäystä vastaan.

Valkoisen hallituksen röyhkeä uhkavaatimus punakaartin hajoittamisesta ja suojeluskuntien aseelliset hyökkäilyt tammikuun loppuun mennessä vihdoinkin saivat sosialidemokraattisen puolueen johdon vakuutetuksi siitä, että oli mahdoton suoriutua tilanteesta rauhallista tietä ja että kansalaissota oli kiertämätön. Nyt sosialidemokraattisen puolueen johtajat päättivät mennä taistelevien joukkojen mukana johtamaan niiden puolustustaistelua.

Tammik. 26 p. työväen lehdissä oli painettu sosialidemokraattisen puolueen puoluetoimikunnan ja punakaartin yleisesikunnan julistus, jossa kehotettiin punakaartia koko maassa olemaan taisteluvalmiina. Tammikuun 27 p:n illalla alkoi kapina Helsingissä. Punakaarti valtasi hallitusrakennukset. Valta pääkaupungissa siirtyi työläisten käsiin ilman verenvuodatusta. Kapinan suunnitelmaan kuului myöskin valkoisen hallituksen

jäsenten vangitseminen, mutta ne olivat ajoissa piilottautuneet.

Tämän jälkeen kaikissa etelä-Suomen suurimmissa kaupungeissa, Turussa, Viipurissa, Tampereella, Porissa, Lahdessa ja Kotkassa valta siirtyi työväenjärjestöjen käsiin, ilman että valkoiset olisivat missään tehneet vakavampaa aseellista vastarintaa. Tämä osottaa, kuinka kypsä täällä oli maaperä proletaariselle vallankumoukselle. Valkoiset, tuntien heikkoutensa proletaarisessa etelä-Suomessa, välttelivät avointa taistelua kaupungeissa ja siirtyivät sissitaktiikkaan punaisten selkäpuolella. Taistelu näitä valkoisten sissijoukkoja vastaan kesti helmikuun loppuun saakka.

*

Valkoisen armeijan hyökkäyksen ja punakaartin vastahyökkäyksen tuloksena muodostui vähitellen kansalaissodan rintama Pohjanlahdesta Laatokkaan saakka. Tämä rintama oli hyvin epäedullinen punaisille. Heidän käsiinsä jäi vain 1/6 maata, tosin kyllä väkirikkain ja teollisesti kehittynein osa. Mutta punainen Suomi muodosti hyvin kapean kaistaleen; pitkä rannikko teki sen alttiiksi mereltä päin tuleville hyökkäyksille. Keski- ja Itä-Suomessa rintamalinja paikottain kulki vain 30—40 kilometrin päässä punaisen Suomen valtasuonesta, Riihimäen—Pietarin radasta.

Vaikka valkoinen armeija "kilpajuoksussaan etelään" osotti useinkin suurta päättämättömyyttä ja pelkuruutta, se kuitenkin, kun sillä oli alusta alkaen määrätty toimintasuunnitelma ja alote käsissään, kerkisi ennättämään ennen punaisia, ottamaan haltuunsa laajan alueen, joka muodosti 5/6 koko maan pinta-alasta ja ajoissa ehkäisemään työväen kapinan puhkeamisen keski-Suomen lukuisissa teollisuuskeskuksissa. Valkoinen armeija sai mahdollisuuden mobilisoida ja varustaa monilukuisen armeijan ja esteettömästi siirrellä voimiaan.

On hyvin mahdollista, että Suomen työväki ei olisi voinut parhaallakaan taktiikalla estää kansalaissodan rintaman muodostumista. Mutta jos olisi noudatettu aktiivista taktiikkaa, jos kapina olisi tapahtunut samanaikaisesti kaikkialla maassa ja kaikkialla siirrytty päättäväiseen hyökkäykseen, niin Suomen luokkasodan kartta olisi ensi päivien taistelun jälkeen ollut aivan toisen näköinen.

Kansalaissodan rintaman muodostumisen jälkeen punaiset siirtyivät puolustautumaan valtaamiansa edullisia asemia, pitäen voimiaan vielä riittämättöminä yleiseen hyökkäykseen siirtymistä varten valkoisen Suomen pääkeskuksia vastaan. Tämän ajan valkoiset käyttivät kuumeentapaiseen järjestelytyöhön. Halliten laajaa aluetta, saaden yhtä mittaa suuria ase- ja sotatarvelasteja Saksasta ja muista maista valkoiset voivat tuhansien upseereittensa avulla menestyksellä kilpailla punaisten kanssa aseellisten voimien järjestämisen alalla.

Suomen työläiset tosin osoittivat suurta järjestelykykyä panemalla liikkeelle ja levittämällä 400 kilometrin pituiselle rintamalle 80.000 miehisen vallankumouksellisen armeijan. Mutta vallankumoushallitus alussa enemmän harrasti lainsäädäntöä ja taloudellista rakennustyötä eikä pystynyt keskittämään huomiotaan sodankäyntiin, alistamaan koko työtään tämän ratkaisevan tehtävän alaiseksi. On totta, että vaikeudet tällä alalla olivat sangen suuret, kun melkein täydellisesti puuttuivat henkilöt, jotka olisivat olleet selvillä sodan käynnistä. Nämä tavattomat vaikeudet olisivat olleet oleellisesti voitettavissa, jos olisi rohkeasti

siirretty puolueen parhaita organisaattoreita ja agitaattoreita sotanäyttämölle ja olisi alusta alkaen tarmokkaasti kouluutettu päälliköitä punakaartia varten. Tällaisiin erikoista tarmoa vaativiin ponnistuksiin ei vallankumoushallitus alussa kyennyt. Puolueen parhaat organisaattorit ja agitaattorit, yleensä puhuen, jäivät selkäpuolen tehtäviin ja ensimmäinen koulu päällikkökunnan kouluuttamista varten punakaartille järjestettiin vasta marraskuussa. Kaiken tämän seurauksena oli, että sota-asiain johto useinkin jäi satunnaisten, usein ilmeisesti kelvottomien ainesten käsiin, punakaartin järjestäminen sotilaallisessa suhteessa koko kansalaissodan ajan oli hyvin alkeellista ja ankaran vallankumouksellisen kurin asemesta siinä vallitsi sosialidemokraattinen "vapaus" kaikkine siitä johtuvine kohtalokkaine seurauksineen. Kokoukset ja äänestelyt taisteluiden edellä, omavaltaiset lomat kotipaikkakunnille kriitillisimpinä taistelun hetkinä olivat yleisenä ilmiönä punaisella rintamalla. Tällainen armeija osoitti ihmeteltävää sitkeyttä ja urhoollisuutta puolustustaisteluissa, mutta se ei pystynyt hyökkäykseen vakavaa vastustajaansa vastaan.

Ase- ja ampumatarvekysymys tuli heti kansalaissodan alettua täysin tyydyttävästi ratkaistuksi venäläisten vallankumouksellisten järjestöjen avulla. Mutta hyvin heikkoa oli näiden aseiden käyttö. Taisteluvälineitä käytettiin useinkin hyvin taitamattomasti, järjettömästi haaskattiin suunnattomia määriä ampumatarpeita. Kun punakaartin päällikkökunnalla ei ollut sotilaskouluutusta, oli sen sotataktiikka hyvin alkeellista. Se oli tavallisesti suoraa rintamahyökkäystä ja laukaustenvaihtoa. Vakavia yrityksiä keskittää voimia iskua varten vihollisen rintaman heikkoihin paikkoihin ei tehty.

Suomessa majaileva venäläinen sotaväki pysytteli syrjässä Suomessa käytävästä sisäisestä taistelusta. Se odotteli demobilisatiota ja kotiin lähettämistä. Lenin, polemisoidessaan "vasemmisto"-kommunistien kanssa Brest-Litowskin rauhan kysymyksessä, totesi, että venäläinen sotaväki, joka ei ollut demobilisoitu, oli mitä suurimpana haittana Suomen työläisten taistelulle, "sillä se ei voinut olla peräytymättä paniikin vallassa, vieden mukanaan punakaartilaisjoukkojakin".

Kansalaissodan kestäessä sattui tosin tapauksia, jolloin venäläinen sotaväki teki vakavaa vastarintaa valkoisten hyökkäyksille, mutta ne olivat poikkeustapauksia.

Brest-Litowskin rauhansopimuksen mukaan Venäjän neuvostohallitus sitoutui evakuoimaan kaiken Suomessa olevan venäläisen sotaväen. Niiden evakuointi oli pääasiassa päättynyt maaliskuun ensi puoliskolla, ennen kuin kansalaissodan rintamilla alkoivat ratkaisevat sotatoimet.

Venäläisen sotaväen poisvienti ei vaikuttanut kielteisesti Suomen punakaartin taistelukuntoon ja mielialaan. Päinvastoin maalisk. 10 p. punakaartin johto pitää mahdollisena antaa yleisen hyökkäyskäskyn, ottaen huomioon punakaartilaisjoukkojen verrattoman taistelumielialan. Vaikka punakaartin maaliskuun hyökkäys ei tuottanutkaan mitään näkyväisiä tuloksia, vaikka se ei juuri missään päässyt etenemään, niin tämä epäonnistuminen ei suinkaan horjuttanut punakaartilaisten taistelutahtoa ja voitonvarmuutta. Maaliskuun hyökkäyksessä ilmenneet punakaartin heikkoudet ja puutteellisuudet antoivat vakavan sysäyksen alkavalle tarmokkaalle työlle niiden poistamiseksi. Sellaiset

vallankumoushallituksen toimenpiteet kuin useiden etevien organisaattoreiden ja agitaattoreiden lähettäminen sotilastyöhön, sotakoulujen järjestäminen päälliköiden kouluuttamista varten ja poliittisen työn järjestäminen punakaartilaisjoukkojen keskuudessa olivat vakavana merkkinä alkavasta käänteestä.

Eräs punaisten suurimpia heikkouksia asemasodan aikana oli se, että valkoisen armeijan selkäpuolella ei järjestetty työläisten esiintymisiä; erillisiä kapinoita ja sissitoimintaa. Mutta maaliskuun puolivälissä oli tässäkin suhteessa havaittavissa käänne parempaan päin. Perä-Pohjolan punakaartin tappion jälkeen noin parituhatta punakaartilaista, jotka olivat perääntyneet Valkeanmeren rannalle saatuaan sinne aseita Pietarista, alkoi valmistautua sotatoimiin valkoisen armeijan selkäpuolella. Maaliskuun puolivälissä he palasivat takaisin Suomen puolelle. Vaikka tämä hyökkäys tapahtuikin hyvin kaukana valkoisen armeijan varsinaisesta toiminta-alueesta ja vaikka se ei voinutkaan tehdä ratkaisevaa vaikutusta, niin se kuitenkin ehti sitoa vastaansa suuren määrän valkoisten sotavoimia.

Maaliskuun lopulla, kun saksalaiset sotavoimat olivat jo matkalla Suomeen, päätti Suomen valkoisen armeijan johto alottaa yleishyökkäyksen Tamperetta vastaan, keskittäen tälle suunnalle enemmän kuin puolet armeijastaan, noin 20.000 miestä samalla kuin punaisilla tällä suunnalla oli n. 10.000 miestä. 10 päivän kuluessa Tampereen työläiset puolustivat kaupunkiaan valkoisten raivoisia hyökkäyksiä vastaan, osoittaen urhoollisuutta ja sitkeyttä, joka on herättänyt kunnioitusta vieläpä valkoisissa pyöveleissäkin. He antautuivat vasta sen jälkeen kun olivat kuluttaneet loppuun kaikki ampumatarpeensa.

Tampereen kukistuminen ja sen miehuullisten puolustajien vangiksi joutuminen oli hyvin vakava isku punaisille. Tähän mennessä Saksan armeijan säännöllisten sotaväenosastojen interventio punakaartin selkäpuolella oli jo täydessä käynnissä.

*

20.000 miestä käsittävän saksalaisen armeijakunnan tehtävänä oli sen komentajan von der Goltzin tunnustuksen mukaan taistelu bolshevismin leviämistä vastaan länsi-Eurooppaan ja Neuvostoliiton "taltuttaminen". Nämä sotajoukko-osastot, jotka saapuivat laivoilla Danzigista ja Tallinnasta, laskivat maihin punakaartin selkäpuolella huhtikuun alkupäivinä. Niiden päävoimat, n.s. Itämeren divisioona, laskivat maihin Hangon luona huhtik. 3 p. voimakkaan sotalaivaston saattamina. Hangossa ollut heikko punakaartin osasto ei voinut estää saksalaisten maihintuloa. Mutta pian levisi tieto saksalaisten ilmaantumisesta punakaartin selkäpuolelle ja niitä vastaan kiiruhti muutama sata punakaartilaista Helsingistä ja Turusta. Karjan aseman luona tapahtui taistelu. Kenraali von der Goltz, joka arvioi asemansa hyvin kriitilliseksi, lähetti näitä punakaartilaisia vastaan koko jalkaväkensä ja tykistönsä. Punaiset tekivät saksalaisille sitkeää vastarintaa kahden päivän kuluessa, jonka jälkeen hajaantuivat eri puolille.

(Jatkuu)

Aineistoa propagandisteille

Imperialistien taistelu Tyynellä merellä ja Neuvostoliiton-Yhdysvaltain väliset suhteet

MAAILMAN talouspula on aiheuttanut imperialismin sisäisten ja kansainvälisten ristiriitojen tavattoman kärjistymisen. Toisiinsa punoutuneina nämä ristiriidat kärjistävät toinen toistaan. Kapitalistiset valtiot etsivät kansainvälisellä areenalla tietä sisäisistä ristiriidoistaan selviytymiseen, ja samaan aikaan ulkoisista markkinoista käydyn taistelun kärjistyminen, dumping, taloudellinen ja valuuttasota, militarismin kasvu kiihdyttävät proletariaatin riistoa ja kärjistävät sisäisiä ristiriitoja porvarillisissa valtioissa.

Imperialistien taistelu Tyynen meren alueen siirtomaiden ja puolsiirtomaiden uudestijaosta kehkeytyy kahden järjestelmän — kapitalismin ja sosialismin — välisen kärjistyvän taistelun taustalla, Japanin imperialismin jouduttaessa hyökkäysvalmistelujaan Neuvostoliittoa vastaan. Imperialistien Tyyntä merta koskevien ristiriitojen kehityksessä on se huomattava piirre, että nämä ristiriidat yhtyvät erottamattomasti maailman imperialismin jo aloittamaan interventioon Kiinan neuvostotasavaltaa vastaan ja Japanin imperialismin interventiovalmisteluihin Neuvostoliittoa vastaan.

Tyyni meri on Englannin ja Yhdysvaltain maailman herruudesta käymän taistelun pääalue, taistelun, joka muodostaa tärkeimmän kansainvälisen ristiriidan imperialismin leirissä. Tyynellä merellä tämä taistelu kiinteästi punoutuu yhteen Japanin imperialismin hyökkäyksen ja Japanin ja Yhdysvaltain välisen ristiriidan kärjistymisen kanssa.

Imperialistien taistelun tärkeimpänä kohteena Tyynen meren alueella on Kiina.

Japanin imperialismin hyökkäys Kiinaan rikkoi kaikki entiset imperialistien sopimukset vaikutusaloista Kiinassa, sopimukset, jotka vississä määrässä perustuivat kriisin iskujen murtamaan kapitalismin osittaiseen vakaantumiseen. Se kärjisti imperialistien taistelua Kiinan lopullisesta jakamisesta.

Imperialistit kilvan riuhtovat kappaleita Kiinan alueita. Vallottajien etujoukossa kulkee Japanin imperialismi. Vallattuaan v. 1931—32 Mandshurian, se tunkeutui Sisä-Mongoliaan ja valtasi v. 1933 Jelen alueen ja Tsaharin itäisen osan. Kulkien yli Kiinan suuren muurin, japanilaiset imperialistit tunkeutuivat Pohjois-Kiinaan ja valtasivat osan Hobein aluetta. Huolimatta "välirauhasta", joka solmittiin syksyllä 1933 Nankingin hallituksen kanssa, Japani tosiasiallisesti jatkaa imperialistista sotaa Kiinaa vastaan ja valmistautuu valtaamaan koko Sisä-Mongolian ja Pohjois-Kiinan.

Samanaikaisesti Japanin imperialistit ulottavat tuntosarvensa kaukaiseen Sintsiangiin (Kiinan Turkestaniin), tukevat siellä muhamettilaisen kenraalin Matshuninan kapinaa Kiinan valtaa vastaan ja pitävät Tokiossa valmiina omaa kandidaattiaan Sintsiangin "valtaistuimelle" — entistä Turkin prinssiä Abdul-Kerimaa (PU'In esimerkin mukaan Mandshou-Gossa).

Sisä-Mongolian ja Sintsiangin valtaamisella Japanin imperialismi toivoo voivansa: 1) eristää Kiinan ja erikoisesti Kiinan neuvostotasavallan Mongolian kansantasavallasta (MKT) ja Neuvostoliitosta ja helpoittaa vastaista tunkeutumistaan Pohjois-Kiinaan; 2) valmistaa hyökkäystään MKT:aan (ja sen kautta Neuvostoliittoon) kahdelta suunnalta — Mandshuriasta ja Sisä-Mongoliasta — ja luoda Sinstsiangiin tukikohdan hyökkäystä varten Neuvostoliiton Keski-Aasiaan; 3) lujittaa Sisä-Mongolian karjatalouden avulla raaka-aine- ja elintarvetukipohjaansa Neuvostoliitto-vastaista sotaa varten.

Maaliskuun 1 pnä 1934 Japanin imperialistit antoivat uuden arvonimen suosi-

killeen, Mandshou-Gon "hallitsijalle" Pu-I'lle. Juhlallisesti julistettiin hänet Kanten nimellä Mandshou-Digon "riippumattoman" valtion keisariksi.

Todellisuudessa uusi "keisari" on voimaton nukke Japanin käsissä ja käytetään häntä Japanin imperialismin herruuden lujittamiseen Mandshuriassa ja uusien hyökkäysten ja valtausten valmistamiseen ensi kädessä Mongoliassa ja Kiinassa.

Mandshuriassa Japani toivoo voivansa yhdistää Kanten kruunun ympärille, Japanin johdolla, kiinalaiset tilanherrat ja porvariston, joka pelkää työtätekevien vallankumouksellisen liikkeen kasvua, mikä uhkaa ei vain japanilaisia valtaajia, mutta myös kiinalaisia riistäjiä.

Kante oli viimeinen Kiinan keisari; vuosien 1911—12 vallankumous syöksi hänet 6-vuotiaana pois valtaistuimelta. Nyt Japanin imperialismi aikoo toteuttaa vastaiset valtauksensa Kiinassa sillä varjolla, että palauttaa Kantelle "perinnölliset oikeudet" Kiinan valtaistuimeen. Pohjois-Kiinassa Japanin agentit ostettujen kiinalaisten militaristien avulla valmistavat kiireisesti "kansanliikettä" monarkian palauttamiseksi Kanten johdolla ja sen Mandshou-Digoon yhdistämiseksi.

"Keisari" Kanten lipun alle Japanin imperialistit värväävät Sisä-Mongolian feodaaliruhtinaita, feodaaleja ja pappissäädyn edustajia, jotka antifeodaalisen vallankumouksen ajamana ovat paenneet Mongolian kansantasavallasta. Japanin suunnitelmien mukaan mongolialaisten feodaalien tulee Mongolian "kansan" nimessä kääntyä Kanten puoleen ja pyytää häntä ottamaan kaikki mongolialaiset heimot Mandshuria-Mongolian valtakuntaan. Se antaa Mandshou-Digolle (s.o. Japanille) aiheen lähettää sotajoukkoja "vapauttamaan" mongolialaisia alueita. Tällä tavoin Japanin imperialismi toivoo voivansa helpottaa koko Sisä-Mongolian valtaamista itselleen, ja "kansan tahdon" varjolla se aikoo perustella valmistamaansa hyökkäystä Mongolian kansantasavaltaan.

Mandshuriassa japanilaiset jo järjestävät "mongolialaista armeijaa" Mongoliaan tunkeutumista varten. Samaan aikaan Japanin lehdistö levittää provokatoorisia tiedoituksia, että muka 30.000 puna-armeijalaista on kulkenut rajan yli Neuvostoliitosta MKT:aan, vaikka todellisuudessa MKT:n alueella ei ole minkäänlaisia ulkomaalaisia sotajoukkoja.

Loppujen lopuksi Kantella, Japanin fasistien väitteiden mukaan, on "historialliset" oikeudet... Siperiaan! "Japanilaisten ei tule unohtaa — kirjoitti "Nihon" — että jolloinkin suuri osa Siperiaa on kuulunut kiinalaiselle hallitsijasuvulle, Thsin." Kante on tämän hallitsijasuvun perillinen. Venäläiset valkokaartilaiset vannovat jo antaumuksella uskollisuudenvalaa Kantelle. Kanten japanilaiset holhoojat haaveilevat voivansa hänen kauttaan "periä" Neuvostoliiton Kaukaisen Idän, mutta jokainen yritys siirtyä näistä kauniista unelmista valtauksiin johtaa Japanin imperialismille tuhoisiin seurauksiin.

Itse Mandshuriassakin maa polttaa Japanin imperialismin jalkojen alla. Kriisin vuoksi kasvaa työtätekevien riisto ja tuhoutuminen. Japanilaisen sorron tehostuminen ja sotilaalliset toiminnat aiheuttavat monissa piireissä nälänhätää. Pohjois-Mandshuriassa sattuu usein, että talonpojat myyvät lapsiaan. Englantilaisten lehtien tietojen mukaan on joissakin maakunnissa ollut jopa ihmissyöntitapauksiakin. Työtätekevien taistelu japanilaista sortoa vastaan kasvaa. Mandshuriaan on keskitetty 130.000 miestä japanilaista ja noin 110.000 miestä mandshurialaista sotaväkeä ja 500 lentokonetta. Veriset rankaisuretkikunnat eivät kykene tekemään loppua partisaaniliikkeestä. Virallisten tietojen mukaan ovat japanilaiset kahdessa vuodessa menettäneet 12.000 henkeä, ja "bandiitteja" (niihin luettuna myöskin aseeton rauhallinen väestö) on kaatunut 210.000. Japanilaisten itsensä on pakko tunnustaa, että Mandshuriassa on 65.000 partisaania; itseasiassa niitä oli v. 1933 lopussa n. 200.000. Kommunistisen puolueen vaikutus partisaaniliikkeen johdossa Mandshuriassa on yhä vielä riittämätön, mutta se kasvoi huomattavasti v. 1933, ja kommunistien johtamat osastot ovat kaikkein taistelukykyisempiä.

Sisäisten ristiriitojen raatelema Japanin imperialismi yrittää järkähtämättä toteut-

taa Tanakan tunnettua suunnitelmaa, Tanakan, joka vuonna 1927 kirjoitti: "Voidaksemme valloittaa maailman meidän on ensiksi valloitettava Kiina... Sillä tavoin lujituttuamme me voimme valloittaa Idän ja Lännen... Mutta Mandshurian ja Mongolian valtaaminen kontrollimme alaiseksi on ensimäinen askel."

Englanti suorittaa valtauksiaan Kiinassa vähemmällä melulla kuin Japani. Mutta englantilaisten valtausten laajuus kasvaa nopeasti. Hyökäten lounaasta, Intiasta, Englannin imperialismi on vallannut Tibetin valtavan suuren alueen ja luonut siellä Kiinasta "riippumattoman", mutta Englannin alaisen valtion japanilaisen Mandshou-Gon esikuvan mukaan. Nyt tibetiläiset sotajoukot englantilaisten upseerien johtamana ja englantilaisten varustamana käyvät hyökkäämään Kiinaan kahdelta suunnalta: pohjoiseen Sintsiangiin (Neuvostoliiton rajalle), missä Englanti, kilpaillen Japanin vaikutuksen kanssa, myös järjestää kapinaa Kiinan valtaa vastaan (Kashgariassa), ja kaakkoon Setshvanin ja Junanin kiinalaisille alueille, jotka ovat rikkaita vaskesta, sinkistä, kullasta, hiilestä ja rautamalmista.

Vieläpä vähäinen ja Englannista riippuva Portugalikin yrittää "kalastaa sataisteluun toisen viisivuotissuunnitelmaansa naapurina olevaa aluetta Etelä-Kiinassa.

Englanti, Yhdysvallat ja Japani kilpailevat keskenään vaikutuksesta Nankingin hallitukseen. Vv. 1933—34 näiden valtioiden edut ovat törmänneet yhteen strategisesti tärkeässä Fukienin maakunnassa paikallisen porvariston ja militaristien Nankingin hallitusta vastaan käymän taistelun yhteydessä.

Samaan aikaan kasvavat myös neuvostotasavallan voitot, lujittuu Kiinan neuvostotasavalta.

Kominternin Tpk:n XII ja XIII istuntojen välisenä aikana (v. 1932—33) Kiinan kommunistisen puolueen jäsenmäärä kasvoi 120.000:lla, kohoten 416.000:een; maanalainen järjestö kuomingdanilaisissa piireissä kasvoi 20.000:sta 60.000:een. Kiinan punainen armeija on kasvanut 250.000:sta 350.000:een mieheen, epäsäännölliset osastot (partisaanit, punakaarti, nuorikaarti) 400.000:sta 600.000:een. Punaisessa armeijassa on voimistunut proletaarinen ydin: työläisiä on siinä 30 prosenttia. GPU:n toiminta on halvauttanut vastavallankumouksellisten kapinayritykset punaisen armeijan selkäpuolella. Punaisen armeijan voitot ja oikean talouspolitiikan toteuttaminen neuvostopiireissä ovat tehneet taatuksi proletariaatin ja talonpoikaiston liiton lujittumisen. Kiinan neuvostotasavalta on muuttunut Neuvostoliiton jälkeen toiseksi maailman vallankumouksen ahjoksi, mahtavaksi voimaksi, joka kärjistää kapitalistisen järjestelmän yleistä kriisiä ja vaikeuttaa imperialistien hyökkäystä Neuvostoliittoa vastaan.

Maailman imperialismi pyrkii raivokkaasti tuhoamaan Neuvosto-Kiinan, voidakseen vallankumouksen kukistamisen kautta lujittaa omaa herruuttaan Kiinassa ja kaikissa Idän siirtomaissa ja puhdistaa selkäpuolensa hyökkäystä varten Neuvostoliittoa vastaan Aasiassa.

Toisen internationalen "sankarit" myöskin kantavat kortensa intervention kekoon: entinen Berlinin poliisimestari Gretzinski ja hänen apulaisensa Weis järjestävät Nankingin hallituksen poliisia.

Kuomingdanin vastavallankumouksellinen "yleiskansallinen" porvariston ja tilanherrain hallitus auttaa imperialisteja Kiinan orjuuttamisessa, koska ilman maailman imperialismin interventiota Kiinan vallassaolevat luokat eivät kykenisi taistelemaan vallankumousta vastaan. Taatakseen itselleen Japanin imperialismin kannatuksen Nankingin hallitus petti kansanjoukkojen taistelun Japania vastaan. Jatkaen sanoissa protesteeraamistaan Mandshurian valtauksen johdosta, Nankingin hallitus v. 1933 teki Japanin kanssa salaisen sopimuksen, jonka mukaan se velvottautui tunnustamaan Mandshou-Gon (Jele mukaanluettuna) "riippumattomuuden", s.o. tunnustamaan Japanin suorittaman Mandshurian valtauksen. Tshankaishi julkaisi erikoisen määräyksen, että "nyt tulee käydä taistelua ainoastaan kommunisteja ja punaisia bandiitteja vastaan. Sitä, joka vielä puhuu vastarinnasta Japanille, on rangaistava ankaralla tavalla."

Vain kommunistisen puolueen johtama Kiinan neuvostohallitus vie täydelliseen voittoon antifeodaalisen vallankumouksen ja kansallisvallankumouksellisen sodan imperialismia vastaan Kiinan yhdistämisen puolesta. Kuomingdanin hallituksen kukistaminen on tässä taistelussa välttämätön voiton ehto.

Imperialistien taistelun kiihtyminen Kiinan jaosta on aiheuttanut erikoisen vastakohtaisuuden kärjistymisen Japanin ja Yhdysvaltain välillä. Englantiin ja Japaniin verrattuna ovat Yhdysvaltain asemat Kiinassa heikommat. Amerikkalaisten pääomien osuus ulkomaisista pääomasijoituksista Kiinassa on vain 6,8 prosenttia (ja n. 1,3 prosenttia kaikista Yhdysvalloista ulkomaille viedyistä pääomista), englantilaisten pääomien 42 % ja japanilaisten 38 %. Mutta Yhdysvalloille Kiina on "tulevaisuuden maa". Yhdysvaltain imperialismi pyrkii ulottamaan vaikutuksensa koko Kiinaan ja pitää sen takia sen jakoa epäedullisena erittäinkin nyt, kriisin oloissa, jolloin Yhdysvaltain maailmanmahti on suhteellisesti heikentynyt ja Yhdysvallat ei voi temmata parhaita paloja. Muodollisesti Yhdysvallat vaatii Kiinan "riippumattomuutta" ja alueellista koskemattomuutta ja ikäänkuin pyrkivät vain "samanlaisiin mahdollisuuksiin" kaikkien maiden pääomille ja tavaroille Kiinassa ("avointen ovien politiikka"). Itseasiassa Yhdysvaltain imperialismi pyrkii näiden tunnusten varjolla estämään kilpailijoitaan valtaamasta Kiinaa pala palalta, ennenkuin Yhdysvallat itse kykenee valtaamaan Kiinan kokonaisuudessaan, jakamatta sitä kenenkään kanssa.

Japanin imperialismin valtaukset, jotka jouduttavat Kiinan jakoa imperialistien välillä, aiheuttavat sen takia japanilaisamerikkalaisen taistelun jyrkän kärjistymisen.

Viime aikoina Japanin imperialismi on pyrkinyt rauhaaharrastavilla ilmoituksillaan peittämään koko maailman edessä aivan avoimesti esittämiään sotasuunnitelmia Neuvostoliittoa ja Yhdysvaltoja vastaan. Tämän yhteydessä on sotaisista puheistaan kuuluisa sotaministeri Araki vaihdettu pidättyvämpään Hajasiin, joka kuitenkin noudattaa samaa joudutetun sotaan valmistautumisen politiikkaa ja on niiden samojen sotilaallis-fasististen piirien suosikki, jotka aikaisemmin työnsivät esille Arakin. Helmikuussa 1934 ulkoministeri Hirota esitti suunnitelman sopimukseksi Yhdysvaltain kanssa. Tämä suunnitelma perustuu siihen, että Tyynimeri jaettaisiin läntiseen — japanilaiseen — ja itäiseen — amerikkalaiseen — osaan.

Tämä Japanin esitys oli tietenkin Yhdysvalloille aivan mahdoton hyväksyä, koska Japani itseasiassa vaatii Yhdysvaltoja suostumaan siihen, että Japanille myönnettäisiin rajaton herruus Aasiassa, ja korvaukseksi herttaisesti esittää... kieltäytyvänsä omista, vielä mitättömistä, vaikkakin kasvavista eduistaan Etelä-Amerikassa.

Rooseveltin hallitus ei, niinkuin Hooverin hallitus, lähetä aina jonkin viikon kuluttua uusia ankaria nootteja Japanille Kiinassa suoritettujen valtausten johdosta, vaan vieläpä, rauhan harrastustaan osoittaakseen, väliaikaisesti kutsui pois Atlannin laivaston Tyyneltä mereltä. Nykyisin Yhdysvallat ei vielä ole käytännöllisesti valmis sotaan Japania vastaan; Amerikan laivastolla ei ole ratkaisevaa ylipainoa Japanin laivastoon nähden. Tämän huomioon ottaen Japanin imperialistit, välittämättä Yhdysvaltain varotuksista ja amerikkalaisen laivaston keskittämisestä Tyynellä merellä, jatkoivat valtauksiaan; sentakia sellaiset toimenpiteet vain vahingoittivat Yhdysvaltain auktoriteettia. Mutta Rooseveltin hallitus entiseen tapaan jyrkästi kieltäytyy tunnustamasta Mandshou-Gotasen "keisarikunnaksi" muodostamisesta huolimatta, hylkäsi Arakin esityksen Kaukaisen Idän konferenssin koollekutsumisesta ja jyrkästi hylkää Japanin vaatimukset sen laivaston samanvertaiseksi tekemisestä Yhdysvaltain laivaston kanssa. Yhdysvallat ilmeisesti pyrkii siirtämään riitakysymyksiä koskevat neuvottelut siihen saakka, kunnes uusien varusteluohjelmien täyttäminen lujittaa Yhdysvaltain asemia Japaniin nähden.

Valmistelut sotaan Tyynellä merellä kehkeytyvät erikoisesti meri- ja ilmavarusteiden lisääntymisen, tukikohtien varustamisen ja liittoutumien muodostamisen linjaa.

Maaliskuun 6 pnä 1934 Yhdysvaltain senaatti vahvisti valtavan suuren merisotavarustusten "viisivuotissuunnitelman". Ohjelma edellyttää rakennettavaksi vuoteen 1939 mennessä 102 laivaa, joiden tuotantokustannukset tekevät 516 milj. dollaria (100 milj. vuodessa) ja 1194 merilentokonetta, joiden tuotantokustannukset nousevat 95 milj. dollariin, sitäpaitsi on jo v. 1933 alotettu 20 laivan rakentaminen.

Yhdysvallat voimistaa Hawaiin saarten ja Panaman kanavan linnoittamista. Se on keskittänyt 180 lentokonetta Hawaiin saarille, ja sen vaikutuksen avulla, mikä sillä on kantonilaisiin ja nankingilaisiin militaristeihin, pyrkii saamaan itselleen ilmailutukikohtia itse Kiinassa.

Japanin viralliset sotilasmenot tekivät v. 1930—31 470 milj. jeniä, v. 1933—34 tasaluvuin 820 milj. ja v. 1934—35 tekevät 1300 milj. Varustelun ja sotateollisuuden kehittymisen aiheuttamat kulut peitetään huomattavalta osaltaan hillittömästä dumpingimaisesta ulkomaan viennistä saaduilla tuloilla. Se tapahtuu Japanin työtätekevien riiston voimistumisen perustalla, kärjistäen se Japanin imperialismin sisäisiä ristiriitoja. Japanin meriohjelma edellyttää käytettäväksi 720 milj. jeniä 33 laivan rakentamiseen. Japani linnoittaa kiireisesti Bonin saaria sekä myöskin Mariaanien, Marshallien ja Karoliinien saaria, jotka ympäröivät Yhdysvalloille kuuluvaa Guamin saarta, mikä sijaitsee Hawaiilta Filippiineille ja Kiinaan johtavalla tiellä, ja salpaavat Yhdysvaltain laivastolta tien Aasiaan.

Yhdysvaltain laivaston ja ilmailuvoimien suoranaista hyökkäystä Japaniin Hawaiilta käsin vaikeuttaa erikoisesti välimatkojen pituus ja se seikka, että Yhdysvalloilla ei ole Tyynenmeren länsiosassa varmoja tukikohtia (japanilaiset voivat helposti vallata Filippiinit ja Guamin).

Sentakia japanilais-amerikkalaisen sodan n.s. kolmas variantti Alaskasta ja Aleutin saarilta Japaniin, saa erikoisen tärkeän merkityksen. San-Franciskosta on Hawaiin kautta matkaa Japaniin tasaluvuin 5.500 mailia, Hawaiilta 3.400 mailia, ja Dutch Harborin tukikohdasta Aleutin saarilla Japaniin kaikkiaan 2.500 mailia, sekä äärimmäisiltä lounaisilta saarilta n. 1.900 mailia. Yhdysvallat rakentavat kiireisesti Aleutin saarille ja Alaskaan tukikohtia lentokoneita, vedenalaisia ja kevyitä laivoja varten. Japani varustaa tukikohtia pohjoisessa olevalla Japanille kuuluvalla Hokkaidon saarella. Tie Alaskasta Japaniin ja takaisin kulkee Neuvostoliiton alueen (Kamtshatka) halki.

Englannin imperialismi yrittää kaikin voimin säilyttää laivastonsa yliotteen kilpailijoihin nähden. Yksistään v. 1934 tullaan Englannin laivastoa lisäämään 20 laivalla. Samaan aikaan Englannin imperialistit asettavat tehtäväkseen saavuttaa hegemonian ilmassa. Englannin ilmalaivaston lasketaan käsittävän n. 1.100 lentokonetta. Lordi Rotermierin sanomalehtitrusti alkoi jo viime vuonna muokata yleistä mielipidettä tunnuksella "Katseet ylös!", vaatien 5.000 lentokonetta. Nyt Rotermier väittää, että Englannin "itsepuolustusta" varten tarvitaan jo 25.000 lentokonetta! Englannin lehdistö avoimesti kirjoittaa siitä tärkeästä osasta, jota Englannin ilmalaivasto tulee esittämään sodassa Neuvostoliittoa vastaan.

Englannin imperialismi pyrkii turvaamaan itselleen ratkaisevan osan Tyynellä merellä. Englanti linnoittaa tukikohtien ketjua Honkongista (Etelä-Kiina) Singaporen ja Rabailen (pohjoiseen Uudesta Guineasta) sekä Darwinin sataman (Pohjois-Australia) kautta Sydneyyn ja Uuteen Seelantiin saakka.

Näihin tukikohtiin nojautuen Englannin laivasto voi sulkea kulkutien Tyyneltä mereltä Intian merelle (Englannin tärkeimmille siirtomaille Intiassa ja Afrikassa) ja pitää uhanalaisena Japanin ja Amerikan tärkeimpiä kulkuteitä Tyynellä merellä. Tammikuussa 1934 Englannin merikonferenssi Singaporessa päätti jouduttaa päätukikohdan rakentamista Singaporeen ja tukikohdan rakentamista Darwinin satamaan. Singaporen tukikohta tulee rakennetuksi v. 1936 mennessä ja tulee maksamaan 50 milj. puntaa. Singapore — "Idän Gibraltar" — on tarkoitettu etupäässä Yhdysvaltoja vastaan, mutta myöskin Japania ja — rankaisuretkikuntien tukikohtana — siirtomaiden vallankumouksellista liikettä vastaan ja sen tehtävänä on tukea

Englannin vaikutusta dominioihin — Austraaliaan ja Uuteen Seelantiin.

Sitäpaitsi Englanti linnoittaa tukikohtia Yhdysvaltoja vastaan Atlannin merellä Länsi Intiassa (Jamaika).

Englannin imperialismi pyrkii lähentymään Japania ja tukee Japanin imperialismia, huolimatta siitä, että niiden välillä on syviä ja kärjistyviä ristiriitoja.

Englannin ja Japanin välisiä ristiriitoja kärjistävät seuraavat seikat: 1) kilpailu Kiinan jaossa ja varsinkin se, että Japani uhkaa vallata Pohjois-Kiinan, missä englantilaisella pääomalla on valvottavanaan suuria etuja; 2) Japanin pyrkimys vallata Hollannille kuuluvat Malaijin saaret ja se, että Japani uhkaa Austraaliaa ja Uutta Seelantia; 3) se, että Britannian dominiot (Austraalia, Uusi Seelanti, Kanada), jotka pelkäävät Japanin hyökkäystä eivätkä tahdo kärjistää suhteitaan Yhdysvaltain kanssa, ovat englantilais-japanilaista lähentymistä vastaan; 4) kilpailu merivarusteluista ja 5) erikoisesti Englannin ja Japanin välisen taloudellisen sodan kärjistyminen ja japanilaisen dumpingin kasvu, mikä työntää sivuun englantilaisia tavaroita, erikoisesti kutomoteollisuustuotteita, Britannian keisarikunnan markkinoilla ja koko maailmassa. V. 1928 vietiin Englannista kutomoteollisuustuotteita 3.866 milj, yardia, Japanista 1.418 miljoonaa. V. 1933 olivat vastaavat luvut 2.031 milj. ja 2.088 miljoonaa (Japani ensimmäisellä tilalla).

Kuitenkin on tärkeitä tekijöitä, jotka pakoittavat Englantia pyrkimään sopimukseen Japanin kanssa: 1) Englannin imperialismi, joka johtaa neuvostovastaista rintamaa, tarvitsee Japania liittolaisena Neuvostoliittoa vastaan; 2) liittolaisena Yhdysvaltoja — Englannin päävihollista taistelussa koko maailman herruudesta — vastaan; 3) liittolaisena Kiinan vallankumousta vastaan; 4) vastakohtana Yhdysvalloille, joka vastustaa Kiinan jakoa, Englanti samoinkuin Japanikin pyrkii tähän jakoon.

Japanin imperialismi omalta taholtaan on myöskin valmis uhrauksiin sopimuksen vuoksi Englannin kanssa, sillä tämä sopimus on sille varsin tarpeellinen taistelussa Neuvostoliittoa ja Yhdysvaltoja vastaan.

Tammikuussa 1934 saatiin aikaan englantilais-japanilainen sopimus Intian markkinoiden jaosta. Sopimus on selvästi epäedullinen Englannin kutomoteollisuudelle. "Times" tunnustaa avoimesti, että "Intian markkinoiden säilyttäminen Englannin tavaroille ei ollut sopimuksen päätarkoitus". "Morning Post" ilmoittaa suoraan, että "luja sopimus Japanin ja meidän välillämme antaa meille kaikkein soveliaimmat toimintavälineet".

Entinen englantilais-japanilainen liitto on palautettu, ellei muodollisesti, niin tosiasiallisesti.

Englanti pyrkii kärjistämään amerikkalais-japanilaisia ristiriitoja, toivoen siten heikentävänsä näitä molempia vastustajiaan ja omalla sekaantumisellaan pääsevänsä esittämään ratkaisevaa osaa Yhdysvaltain ja Japanin taistelussa. Samaan aikaan Englannin imperialismi pyrkii saattamaan Japanin Neuvostoliiton kimppuun, käyttääkseen Japania jonkinlaisena muurinsärkijänä Neuvostoliittoa vastaan, pidättääkseen sen vastaisista valloituksista Kiinassa ja lisätäkseen sen riippuvaisuutta Englannin tuesta.

Ranskan politiikan Tyynellä merellä määrää pääasiassa se seikka, että Ranskan imperialismilla on tärkeimmät etunsa valvottavana Euroopassa ja Afrikassa, sekä se, että sen tärkein imperialistinen vihollinen on Saksa. Ranskan imperialismi pyrkii samaan aikaan saamaan itselleen sekä Englannin että Amerikan kannatuksen Saksaa vastaan ja sentähden se koettaa olla lopullisesti liittoutumatta Englannin kanssa Yhdysvaltoja vastaan tai Yhdysvaltojen kanssa Englantia vastaan.

Ranskan ja Saksan välisen taistelun kärjistymisen vuoksi Ranska on toistaiseksi poistunut Neuvostoliittovastaisen blokin johdosta. Kuitenkin vaikutusvaltaiset piirit Ranskassa antavat jatkuvasti Japanille finanssitukea ja sijoittavat pääomia strategisten rautateiden ja satamien rakentamiseen Mandshuriassa ja Pohjois-Kiinassa.

Saksan fasismi panee toivonsa pikaiseen interventioon Neuvostoliittoa vastaan liitossa Englannin ja Japanin kanssa. Tässä interventiossa se toivoo voivansa löytää pelastuskeinon sisäisistä ristiriidoistaan.

Saksa avoimesti tukee ja puolustaa Japanin hyökkäyspolitiikkaa Neuvostoliittoa vastaan.

Japanilais-amerikkalaisen ja englantilais-amerikkalaisen taistelun jyrkän kärjistymisen vuoksi ja sen takia, että Englanti on lähentynyt Japania Yhdysvaltoja vastaan, sen vuoksi, että on mahdotonta määritellysti luottaa Ranskaan sekä sen vuoksi, että Yhdysvaltain kauppa- valuutta- ja velkapolitiikan yhteydessä ovat Yhdysvaltain suhteet Ranskaan ja Saksaan myöskin vississä määrässä kärjistyneet, Yhdysvallat ovat joutuneet kansainvälisesti eristettyyn asemaan.

Tässä tilanteessa Rooseveltin hallitus teki merkitsevän askeleen. Lokakuun 21 pnä 1933 Roosevelt kääntyi tov. Kalininin puoleen esityksellä neuvotteluihin käymisestä, ja marraskuun 16 pnä Litvinov ja Roosevelt allekirjoittivat sopimuksen normaalisten suhteiden palauttamisesta Yhdysvaltain ja Neuvostoliiton välillä. Tällä teolla on suuri yleismaailmallinen merkitys. Se teki lopun Yhdysvaltain roolista imperialistien neuvostovastaisten pyrkimysten tukena ja avasi tien Neuvostoliiton ja Yhdysvaltain lähentymiselle.

Sen, että Yhdysvallat esiintyi kaikkien neuvostovastaisten virtausten tukena ja että se itsepintaisesti kieltäytyi tunnustamasta Neuvostoliittoa, määräsivät seuraavat seikat:

1. Yhdysvaltain, kapitalismin päämaan, ja Neuvostoliiton, proletariaatin diktatuurin maan, välisen perusteellisen vastakohtaisuuden kärjistyminen ja se, että Yhdysvaltain porvaristo odotti neuvostovallan pian tuhoutuvan.

2. Se, että velkojen ja kansallistetun omaisuuden probleemilla oli erikoisen vaikuttava merkitys Yhdysvalloille. Yhdysvaltain tappiot mitättömiksi tehdyistä tsaarin ja väliaikaisen hallituksen veloista nousivat kaikkiaan 273 milj. dollariin, ja muut menetykset n. 350 miljoonaan. Mutta Euroopan valtioiden oli maksettava Yhdysvalloille 11 miljaardia dollaria sotavelkoja, ja Yhdysvaltain imperialismi — maailman luotonantaja ja pääomien viejä — pelkäsi, että myönnytys yhdellä alalla heikentää sen asemia myöskin toisiin velallisiin nähden.

3. Se, että neuvostomarkkinoilla oli "kukoistuksen" kautena suhteellisesti toisarvoinen merkitys Yhdysvalloille ja että Yhdysvaltain porvaristo yliarvioi teollisuutensa, pitäen sitä Neuvostoliitolle korvaamattomana.

4. Niiden monopoolien vaikutus, joiden etujen mukaista oli ehkäistä neuvostotavaroiden maahantuonti (Yhdysvaltain markkinoilla tai maailman markkinoilla kilpailevat meidän kanssamme puutavara-, tulitikku-, hiili- ja asbestiteollisuus sekä vehnäkeinottelijat; kaupan kehittämisen puolesta esiintyvät ne alat, joiden etujen mukaista on saada neuvostotilauksia ja tuoda raaka-aineita Neuvostoliitosta: konerakennus-, sähköteknillinen- ja paperiteollisuus, metallurgia y.m. sekä myöskin puuvillaviljelys- ja laivayhtymät).

5. Eurooppalaisten valtioiden neuvostovastainen vaikutus Yhdysvaltain porvaristoon (erikoisesti Englannin ja Saksan, jotka pyrkivät valtaamaan neuvostotilaukset itselleen).

6. Vallankumouksellisen liikkeen ja Yhdysvaltain työtätekeväin Neuvostoliiton tunnustamisen puolesta käymän taistelun suhteellinen heikkous ja Yhdysvaltain reformistisen ammattiliittoyhtymän esiintyminen Neuvostoliiton tunnustamista vastaan.

Yhdysvaltain hallitus noudatti "käydä kauppaa ilman tunnustusta" - politiikkaa, itsepintaisesti kieltäytyi tunnustamasta Neuvostoliittoa ja vaati velkojen tunnustamista sekä amerikkalaisilta Neuvostoliitossa kansallistetun omaisuuden palauttamista tai korvaamista.

Maailman talouspulan vuosina (1929—1932) Hooverin hallituksen neuvostovastainen politiikka jyrkästi kärjistyi ja Yhdysvaltain rooli neuvostovastaisten tendessien tukena koko maailmassa voimistui (taistelu neuvostovientiä vastaan, Stimsonin neuvostovastaiset esiintymiset Itä-Kiinan rautatien selkkauksen yhteydessä v. 1929, osallistuminen intervention valmistamiseen, neuvostovastaisten valheiden ja väänistelyjen virta y.m.s.). Amerikan imperialismin keskuudessa kasvoivat pyrkimykset ratkaista omat kärjistyvät sisäiset ristiriitansa maailman areenalla Neuvosto-

liiton kustannuksella. Agitatiolla "neuvostodumpingista" pyrittiin johtamaan Yhdysvaltain työtätekevien huomio pois taistelusta kapitalistista järjestelmää vastaan.

Hooverin neuvostovastainen politiikka: a) johti suoranaiseen poliittiseen ja taloudelliseen tappioon Yhdysvalloille, kun Neuvostoliitto päättävästi torjui Yhdysvaltain diplomatian hyökkäykset ja kun Neuvostoliiton ja Amerikan välinen kauppa supistui (Vienti Yhdysvalloista Neuvostoliittoon teki v. 1928 74 milj. dollaria; v. 1930 — 114; v. 1931 — 103; v. 1932 — 12,6 ja v. 1933 11 kuukaudessa — 8,9 milj. dollaria. Tuontiin nähden olivat vastaavat luvut 14 milj. dollaria; 24; 13; 9,7 ja 11,7 milj. dollaria); b) lisäsi Neuvostoliiton vaikeuksia taistelussa rauhan puolesta koko maailmassa; c) teki Japanin imperialismille helpommaksi valtauspolitiikkansa toteuttamisen Kiinassa.

Nykyinen käänne Neuvostoliiton ja Amerikan suhteiden kehityksessä ja normaalisten suhteiden palauttaminen, Yhdysvaltain täydellisesti kieltäytyessä entisistä Neuvostoliitolle mahdottomista ehdoistaan, johtuu:

1) Neuvostoliiton yleismaailmallisen taloudellisen, poliittisen ja sotilaallisen voiman valtavasta kasvusta, sen poliittisen ja strategisen roolin kasvusta Tyynellä merellä ja Yhdysvaltain 16 vuotta jatkuneen "tunnustamattomuus"-politiikan täydellisestä luhistumisesta.

2) Yhdysvaltain yleismaailmallisen taloudellisen ja poliittisen voiman suhteellisesta heikentymisestä, englantilais-amerikkalaisen ja japanilais-amerikkalaisen vastakohtaisuuden kärjistymisestä ja Yhdysvaltain eristyneisyydestä sekä Yhdysvaltain imperialismin pyrkimyksestä lähentyä Neuvostoliittoa siinä tarkoituksessa, että siten voisi painostaa Japania;

3) Yhdysvaltain teollisuuden mielenkiinnon kasvusta neuvostomarkkinoihin kriisin oloissa;

4) niistä muutoksista, joita kriisin aikana on tapahtunut velkaprobleemin merkityksessä Yhdysvaltoihin nähden. "Venäjän kieltäytyminen korvaamasta Kerenskin vähäistä velkaa tuntui meistä tärkeältä kysymykseltä siihen saakka, kunnes enemmistö maailman maita kieltäytyi maksamasta velkoja, puhumattakaan enää kieltäytymisestä maksamasta velkoja meidän omassa maassamme." ("World Telegram")

5) Yhdysvaltain työtätekevien Neuvostoliiton tunnustamisen puolesta käymän taistelun voimistumisesta.

Neuvostoliiton ja Yhdysvaltain välisten suhteiden uudistaminen on Neuvostoliitolle tärkeä saavutus ja vahvistaa oikeaksi Neuvostoliiton horjumattoman rauhanpolitiikan.

Poliittisen yhteistoiminnan mahdollisuus Neuvostoliiton ja Yhdysvaltain välillä perustuu ennenkaikkea vissiin Neuvostoliiton ja Yhdysvaltojen etujen yhteensattumiseen rauhan puolesta sodanlietsojia vastaan käytävää taistelua koskevassa kysymyksessä tänä ajankohtana. Neuvostoliiton ja Yhdysvaltain politiikan perusteet eroavat kuitenkin toisistaan perinpohjaisella tavalla.

Neuvostoliitolla — työtätekevien valtiolla — on omassa maassaan kaikki mahdollisuudet täydellisen sosialistisen yhteiskunnan rakentamista varten. Se ei osallistu imperialistien taisteluun maailman uudestijaosta. Se taistelee johdonmukaisesti rauhan puolesta imperialistista sotaa vastaan, koska rauha on parhaana ehtona sosialismin kasvulle Neuvostoliitossa, lujittaa sitä maailman vallankumouksen tukikohtana ja vastaa koko maailman työtätekevien etuja.

Yhdysvaltain imperialismi etsii itselleen vapautusmiskeinoa sisäisistä ristiriidoistaan maailman uudelleenjaon kautta, s.o. imperialistisen sodan kautta. Tällä hetkellä Yhdysvallat ei kuitenkaan vielä ole valmis välittömään sotaan pääkilpailijoitaan vastaan, eikä myöskään ratkaisevasti sekaantumaan sotaan, jos se puhkeisi kahden muun valtion välillä Tyynellä merellä, siinä mielessä että voisi kaapata itselleen mahdollisimman suuren hyödyn. Sen takia Yhdysvaltain porvariston johtavat piirit nykyisin imperialististen etujensa mukaisesti pyrkivät siirtämään sodan Tyynellä merellä Yhdysvalloille edullisempaan ajankohtaan. Siihen niillä on sitäkin suurempi syy, kun Yhdysvallat on suhteellisesti paljoa voimakkaampi rengas imperialistisessa ketjussa kuin sisäisten ristiriitojen raatelema Japanin imperialismi.

Yhdysvallat on rauhan mahtava päätuki

koko maailmassa. "Politiikassamme me annamme etutilan sille maalle, joka ei tänään pyri ratkaisemaan selkkauksia ja ristiriitoja sodan tietä." (Kaganovitsh). Tästä johtuu Yhdysvaltain imperialismin pyrkimys sopimukseen meidän kanssamme, pyrkimys, jota meidän on käytettävä rauhan puolesta käymämme taistelun hyväksi.

Neuvostoliitto voi käydä sopimukseen kimppuunsa hyökkäävää valtiota vastaan minkä tahansa vihollisemme imperialistisen vihollisen kanssa, joka katsoo itselleen edulliseksi tukea meitä omaa kilpailijaansa heikentääkseen. Kuitenkaan Neuvostoliitto — työtätekevien valtio — ei tällöin tee minkäänlaisia sopimuksia maailman uudestaan jaosta ja toisten kansojen rosvoamisesta.

Suhteiden uudistaminen Neuvostoliiton ja Yhdysvaltain välillä sekavoittaa Japanin imperialismin asemaa, vaikeuttaa japanilaisten sotilaallis-fasististen piirien pyrkimystä jouduttaa sota- ja interventiosuunnitelmiensa toteuttamista.

Neuvostoliiton ja Yhdysvaltain sopimuksella on kahdenlainen vaikutus Japanin imperialismin politiikkaan.

Toisaalta se pidättää niitä Japanin hallitsevien luokkien piirejä, jotka eivät vielä ole menettäneet kykyään terveesti harkita kansainvälistä ja sisäpoliittista tilannetta. Toisaalta Japanin sotilaallis-fasistiset piirit, joiden rooli hallituksessa yhä kasvaa, laskevat, että mitä pitemmälle aika kuluu, sitä huonommaksi käy Japanin tilanne verrattuna Neuvostoliiton kasvavaan voimaan ja että tulee kiirehtiä hyökkäystä ensin Neuvostoliittoa ja sitten Yhdysvaltoja vastaan. He pitävät Neuvostoliiton ja Yhdysvaltain välistä sopimusta oman näkökantansa varmistuksena. Japanin imperialistit pyrkivät harjoittamaan tämän sopimuksen johdosta sellaista agitatiota, että Neuvostoliitto muka valmistautuu hyökkäämään Japania vastaan.

Meidän politiikkamme, pyrkiessämme lujittamaan suhteita Yhdysvaltain kanssa, ei lainkaan kohdistu Japania vastaan. Neuvostolitto ei valmistaudu hyökkäämään Japanin kimppuun. Me emme "orientoidu" Yhdysvaltoihin Japania vastaan emmekä myöskään Japaniin Yhdysvaltoja vastaan. "Me orientoiduimme aikaisemmin ja orientoidumme nyt Neuvostoliittoon ja vain Neuvostoliittoon." (**Stalin.**) Neuvostoliitto pyrkii sopimukseen Japanin kanssa meidän etujemme huomioonottamisen perustalla.

Japanin vallassa on järjestää normaaliset suhteet Neuvostoliiton kanssa ja olla sotkematta itseään raskaaseen sotaan Neuvostoliittoa vastaan, sotaan, jonka seurauksena tulee olemaan se, että Japani ehdottomasti joutuu niiden imperialististen valtioiden joukkoon, joita porvaristo ei löydä laskuissaan seuraavana päivänä sellaisen sodan alottamisen tai lopun jälkeen.

(A. Ljahovskin mukaan)

TOIMITUSKOLLEGIO: J. K. Lehtinen (vastaava toimittaja), J. A. Lehtosaari, Y. Sirola, K. Rovio, V. Ojanen, V. Lattunen ja Y. Karppanen. Toimituskollegion sihteeri P. Notko

Отв. редактор, И. К. Лехтинен. Техн. ред.: Ф. Перхо

„Kirja" № 48 Jätetty kirjapainoon 13/V kirj. painettavaksi 21/V—34

Ленгорлит № 14828. 3 п. л. Кол. зн. 181.500 ф.б. 82 х 110. Тираж 1770 экз. Заказ № 1360

Типография „Кирьяпая", Ленинград, Харьковская, 9.

Hinta 75 kop.

Финский журнал
„КОММУНИСТИ“

ГОСУДАРСТВЕННОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО „КИРЬЯ“
ЛЕНИНГРАД 1934